

വിശ്രമവും വിചിന്തനവും

കിളിച്ചിമല

MALANKARA
LIBRARY

വിശ്രമവും വിചിന്തനവും

VISRAMAVUM VICHINTHANAVUM
(Malayalam)

VARGHESE KILICHIMALA,

Thirumoolapuram, Thiruvalla.

First Published November, 1975

Printed at the

St. Joseph's Printing House, Tiruvalla.

Price Rs. 3.00.

Copy Right

VARGHESE KILICHIMALA

Cover

Fr. Kuruvilla Parakadavil

Published by

ABRAHAM K. VARGHESE

Distributors

Santhi Nilayam, Tiruvalla.

വിശ്രമവും വിചിന്തനവും

(മേഘം. ഫുറട്ടൻ ജെ. ഷീനിന്റെ ചില ചിന്തകൾ)

വറഗീസ് കിളിച്ചിമല എം. എ., ബി. എഡ്

വിതരണം

ശാന്തിനിലയം, തിരുവല്ല

വില 3. 00.

വരഗീസു കിളിച്ചിമലയുടെ കൃതികൾ

വിശ്രമവും വിചിന്തനവും (പ്രബന്ധസംഗ്രഹം.)

* പുലരിപ്പൂക്കൾ (കവിതാ സമാഹാരം)

ആദർശദീപങ്ങൾ (ജീവിതചിത്രീകരണം)

* മോൺ. വടശ്ശേരി (ജീവചരിത്രം)

വി. ജോൺ വിയാനി (,,)

ബർണദീത്താ (,,)

ഐക്യത്തിന്റെ വിളി (പ്രബന്ധം)

അന്ത്യോക്യയോ റോമ്മയോ? (,,)

കണ്ണുതുറപ്പിച്ചുവട്ടിപ്പണം (കഥാപ്രസംഗം)

ഔഷാകുന്ദു:

ഐക്യമെന്നിസം

* ഈ അടയാളമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ സ്കൂൾ ലൈബ്രറികൾ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്.

ഉള്ളടക്കം

അദ്ധ്യായം	വിഷയം	പുറം
1.	സ്നേഹദൂർലഭ്യം വരുത്തുന്ന കെടുതികൾ. 17 സർവ്വപുഷ്പം; സുഖക്കേട് നടിക്കൽ; പരുഷഭാവം; അകവും പുറവും.	
II.	മാതാപിതാക്കന്മാരും കുട്ടികളും 22; പ്രാഥമിക കർത്തവ്യം; "യാഥാ പിതാ തഥാസുതഃ" വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അപാകത; സമൂഹത്തിന്റെ നല്ലെല്ലം	
III.	ചോരയും വിയർപ്പും കണ്ണീരും. 29 പഠിച്ചതേ പാടു; യുവജന സംരക്ഷണ- ത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ; സ്വീകാര്യ മാർഗ്ഗം	
IV	യുവജന പ്രശ്നം. 35 വെളിപ്പെടുത്തലിൽ നിന്ന ഒളിക്കുന്ന ഹൃദയം; ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാൻ അഭിവർണ്ണനം; അന്ധമായ അനുകരണം; ഗതാനുഗതികത്വം; എതിർപ്പിന്മേൽ	
V	വ്യക്തിത്വം വിൽക്കുന്നവർ 43 വ്യക്തിത്വഹീനതയുടെ അടയാളങ്ങൾ; പരിഹാര മാർഗ്ഗം	
VI	സംതൃപ്തി സമ്പാദിക്കാമോ? 48 നിലയ്ക്കാത്ത മോഹങ്ങൾ; പരിശീലി- ക്കേണ്ട കല; അസംതൃപ്തിയുടെ കാരണങ്ങൾ; സ്ഥലംമാറ്റം സംതൃപ്തി വരുത്തുമോ? പരിമിതികളുടെ കൂടാരം; സംതൃപ്തിക്കു സഹായകമായ ചില ഘടകങ്ങൾ; സംതൃപ്തി ഉൽക്കർഷണപുഷ്പം വിളാത പ്പെടുത്തുമോ?	

VII ഉറപ്പുള്ള അടിത്തറ 54

വിനയത്തിന്റെ തനിരൂപം; വിനയരാമി
ത്യം വരുത്തുന്ന വിന;
പ്രവൃത്തിസാഹചര്യം; വിനീതനും അഹങ്കാരി
യും; എളിമയുടെ സങ്കീർത്തനം.

VIII സന്തോഷം- വിശുദ്ധ്യയുടെ സന്തത
സഹചാരി 59

ലൗകിക സന്തോഷവും ആദ്ധ്യാത്മിക സന്തോ
ഷവും; നൈമിഷികോല്ലാസങ്ങളും
ചിരസ്ഥായിയായ സന്തോഷങ്ങളും;
സത്തുഷ്ടിയുടെ വില;
സന്തോഷവും ജിഹ്വയുടെയും - സന്തതസഹചാരി
കൾ; സന്തോഷഹീനതയുടെ കാരണം.

IX ആധുനിക മനുഷ്യൻ ശാന്തിയിൽ നിന്നു
വിദ്യരനോ? 64

ദുർവ്വഹ ജീവിതം; രണ്ടുവഴികൾ;
അന്തർമുഖതയുടെ ഇന്നത്തെ പാളിച്ച;
ആന്തരികശാന്തി; ഉദയത്തിനു മുമ്പുള്ള സായം.
സന്ധ്യ; ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ; അന്വേഷി
ക്കുന്നവരും കണ്ടെത്തിയവരും;
ശാന്തിയുടെ ഉദയം എവിടെ നിന്നും?

X ആനന്ദം ആന്തരികം 73

ആനന്ദവും ബാഹ്യപ്രകൃതിയും;
സൗഭാഗ്യ ജീവിതത്തെ ദുഷ്കരമാക്കുന്ന
ഘടകങ്ങൾ;
അഹന്തക്കാരന്റെ പതനം; സ്വയനിയന്ത്ര
ണവും സംരൂപിയും;
സന്തോഷലബ്ധിയിലെ കൊടുക്കേണ്ടവില

XI സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം 78

രണ്ടുതരം സമ്പാദ്യങ്ങൾ; തെറ്റായ പരക്കം പാച്ചിൽ; മാർഗ്ഗഭ്രംശം; കൊടുക്കുന്നതിന്റെ ഗുണം; ധീരതയുടെ മാർഗ്ഗം.

XII വേലയുടെ വില 82

മൂല്യത്തകർച്ച ജോലിയിൽ; ജോലി ഭംഗിയായിച്ചെയ്യൽ; ആത്മാർത്ഥതാർഹിയായ ജോലി; ജോലിയും കൃതാർത്ഥതയും; വേല കേവലം ഭൗതികമല്ല, ധാർമികമാണ്; അധ്വാനം പ്രാർത്ഥനതന്നെ; ജോലിയും ജീവിതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം; വേലയുടെ സാമൂഹ്യവശം.

XIII വിശ്രമവും വിചിന്തനവും 92

വിശ്രമമില്ലാത്ത തലമുറ; വിശ്രമവും അലസതയും; വിശ്രമത്തിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപം; ആത്മ പരിശോധനയ്ക്കു വിധേയമാക്കാത്ത പ്രവൃത്തി; അധ്വാനത്തിന്റെ ആധ്യാത്മികാർത്ഥം; വേലയിലൂടെയുള്ള ഈശ്വരസാമീപ്യം; വിശ്രമവും ആരാധനയും.

XIV കുരിശു മരണവും പ്രതീകരണങ്ങളും 99

വെല്ലുവിളിക്കാർ; ഉത്തരം സിദ്ധിച്ച അർത്ഥന; ആദ്യത്തെ കമ്യൂണിസ്റ്റും; മതവും ബുദ്ധിജീവികളും; കരിശുപേണ്ടാ, കിരീടം മതി; കതപുരപ്പന്താരിൽ ഒരുവനോ ക്രിസ്തു? ആരാധനയുടെ സത്ത

മോൺ. ഫ്രാൻസിസ് ജെ. ഷീനിന്റെ കൃതികൾ

Life of Christ

Thinking Life Through

Life is Worth Living

Peace of soul

Lift up your Heart

Way to Inner peace

The prodigal World

War and guilt

The Eternal Galilean

Love on Pilgrimage

The Crisis in Christendom

The Modern Soul in Search of God

The Rock Plunged in to Eternity

One Lord : One World

Peace

etc.

പുസ്തകം

1954 മുതൽ കേരളത്തിന്റെ വിവിധ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നടത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പല സമ്മേളനങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനും സംസാരിക്കുന്നതിനും എന്നു കവസരം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മതപരവും സാംസ്കാരികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ സമ്മേളനങ്ങളിലാണു് കൂടുതലായും ഞാൻ പങ്കെടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ മൂന്നും നാലും പ്രാവശ്യം സംബന്ധിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുള്ള സുവിശേഷ കൺവെൻഷനുകളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നു. മോൺ. ഫുൾട്ടൻ ജെ. ഷീനിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുമായുള്ള അടുപ്പം നിമിത്തം അവയിലെ പല ആശയങ്ങളും എന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ വന്നിരുന്നു. എന്നെ ശ്രവിച്ച സ്നേഹിതന്മാരിൽ പലരും അത്തരം ആശയങ്ങൾ പുസ്തകരൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു നന്നായിരുന്നെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ ഫലമാണു് “വിശ്രമവും വിചിന്തനവും” എന്ന ഈ ചെറു പുസ്തകം.

മോൺ. ഷീനിന്റെ പല പുസ്തകങ്ങളും മലയാളത്തിലേക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ജീവിതഗാനം, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു്, സ്ത്രീ, സ്നേഹഗായിക, ശോകനായിക തുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. ആ പുസ്തകങ്ങളോടൊന്നും “വിശ്രമവും വിചിന്തനവും” എന്ന ഈ കൃതിക്കു സാധർമ്മ്യമില്ല. മോൺ. ഷീനിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ സമഗ്ര വിവർത്തനമല്ലിതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല കൃതികളിൽ

നിന്നുള്ള ഏതാനും ആശയങ്ങളെ സമാഹരിച്ചു് സ്വതന്ത്ര വിശദീകരണം നല്കുന്നതിനാണു് ഇവിടെ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വിശദീകരിക്കേണ്ടി വന്നപ്പോൾ മലയാളകവിതകളും ഉദ്യരണികളും ചേർക്കാനും മടിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങനെയാണു് ശ്രീ ജി. ശങ്കരകുറുപ്പു്, ചെമ്മനംചാക്കോ തുടങ്ങിയവരുടെ കവിതകളും മറ്റും ഇതിൽ സ്ഥലം പിടിക്കാനിടയായിട്ടുള്ളതു്.

മോൺ, ഷീനിന്റെ ഒരാശയം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല പ്രബന്ധങ്ങളിലും കണ്ടെന്നിരിക്കും. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ കഴിവതും എല്ലാ കൃതികളും പരിശോധിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ എനിക്കു പരിശോധിക്കേണ്ടി വന്ന കൃതികളുടെ ഒരു ലിസ്റ്റു അന്യത്ര ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്.

മനസ്സിന്റെ ഇരുണ്ടതും അഗാധവുമായ പ്രാദങ്ങളിലേക്കു മോൺ, ഷീൻ വിരലുണുണു. അവിടത്തെ അസ്വസ്ഥതയും വെളിച്ചത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ദാഹവും അദ്ദേഹം കാണുന്നു. ആ അഗാധതലങ്ങളിലെ പ്രശ്നങ്ങളെ ഉയർത്തിയെടുത്തു് കമഴ്ത്തിയും മലർത്തിയും കാണിക്കാൻ ആ ആധ്യാത്മിക ഭിഷഗ്വരനുള്ള സാമർത്ഥ്യം അനിതരസാധാരണമാണു്.

സാധു ജീവികളെ കുരുക്കിലാഴ്ത്തുവാൻ നീട്ടി വിരിച്ചിരിക്കുന്ന എട്ടുകാലി വലയുടെ ഗണത്തിൽ ഇന്നത്തെ ധർമ്മിക സംഘടനകളേയും പെടുത്തുന്ന പരങ്ങളു്.

“വലയിൽ കൂടുങ്ങിത്തൻ ചിരകൊന്നനക്കുവാൻ
 വലയും പൂമ്പാറന്തൻ ധിക്കാരം സഹിക്കാതെ,
 “കാലുകൾക്കിടയിലാണെട്ടു ദിക്കുകൾ; നാശ -
 മേലുകില്ലൊരനാളു” മെന്ന ഭാവനയോടെ,
 അന്തരീക്ഷത്തിൻ കണ്ണീർകൊണ്ടു മുത്തുകൾ പാത്തു
 തൻ തലസ്ഥാനത്തിലേകശാസനമായി,
 വാനിനെ മറച്ചുകൊണ്ടങ്ങനെ വാണു വീര -
 മാനിയാം തന്നിർമ്മാതാവുഗ്രരുപമാം കീടം.
 ഒന്നനങ്ങിയാലപ്പോളറിയാം; വഞ്ചിച്ചീടാ -
 വുന്നതോ നിരാലസ്യ ക്രൂരമാം കണ്ണാർക്കാനും?”

ഈ കാഴ്ചപ്പാടു മതത്തിന്റെ നേരെയും ചിലർ വെ
 ചു പുലർത്തുന്നു. അവർ മതത്തിന്റെ സാന്ത്വനാത്മ്യ
 തം നുകർന്നവരായിരിക്കുകയില്ല; അവർ കണ്ട മതം
 യഥാർത്ഥ മതമായിരിക്കുകയില്ല; ഭരണവിജൃംഭ
 ണം കൊണ്ടു ലൗകായതികമായിത്തീർന്ന ചീർത്ത
 ദുർമ്മേദസ്സുകളെയായിരിക്കാം ആധ്യാത്മിക
 താവളങ്ങളിൽ അവർ പരിചയപ്പെട്ടത്; മനുഷ്യ
 വ്യക്തിത്വത്തെ പിച്ഛിച്ചിത്താൻ കൂസലില്ലാത്ത
 ഭീകര രക്ഷസ്സുകളെയായിരിക്കാം ഈശ്വര സങ്കേത
 പ്രാന്തത്തിൽ അവർ കണ്ടു മുട്ടിയത്.

“പ്രേമമേ, നിൻപേരുകേട്ടാൽ പേടിയൊ
 വഴിപിഴച്ച
 കാമകിങ്കരർ ചെയ്യുന്ന കടും കൈകളാൽ”

എന്നു പ്രേമത്തെക്കുറിച്ചു പാടിയവർക്കുണ്ടായ
 അതേ ദുസ്ഥിതി തന്നെയായിരിക്കാം മതത്തിന്റെ
 തണലിൽ അഭയം തേടിയ അവർക്കനുഭവപ്പെട്ടത്.
 പെട്ടുപോയ കുരുക്കിൽ നിന്നു വഴുതിമാറി രക്ഷ
 പ്പെടുന്നതിനുള്ള ത്വത്സാടാണു് ആ നിസ്സഹാ
 യർക്കു അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. സ്നേഹത്തിന്റെ
 തണലിനുവേണ്ടി, പ്രകാശത്തിനുവേണ്ടി, സാ

xii

സ്വന്തത്തിന്റെ ശബ്ദത്തിനുവേണ്ടി ഓടിക്കിടക്കുന്ന ആ തപഃത ഹൃദയർക്കു ആശ്വാസധാര പകർന്നു കൊടുക്കാൻ മോൺ. ഷീനിന്റെ ചിന്തകൾക്കു കരുത്തുണ്ടെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. ഈ ചെറു പുസ്തകത്തിന്റെ രചനയ്ക്കു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച പ്രേരണാശക്തിയും മറെറാനല്ല.

ഇന്ത്യൻ തത്ത്വശാസ്ത്ര രംഗത്തു അംഗീകൃതവ്യക്തിയായ പ്രൊഫ. ജി. സുകുമാരൻ നാനൂർ എം. എ. യാണു് ഇക്കൂട്ടിയെ സഹൃദയ സമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഭാരിച്ച ജോലിത്തിരക്കുകൾക്കിടയിൽ ഇതു വായിച്ചു നോക്കുകയും കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായ ഒരവതാരിക കൊണ്ടു് ഇതിനെ ധന്യമാക്കുകയും ചെയ്ത ആ സഹൃദയാഗ്രണിക്കു് എന്റെ ഹൃദയംഗമമായ കൃതജ്ഞത. ഹൃദ്യമായ ആശംസകൊണ്ടു് എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചു റൈറ്ററു വ. ഡോക്ടർ ജോസഫ് പൗവത്തിൽ എം. എ. ഡി. ഡി യുടെ സ്നേഹമസൃണതയുടെ മുമ്പിൽ ഞാൻ വിനയം കൊണ്ടു കുനിയുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ മുദ്രണം കലാപരമാക്കാൻ അവിശ്രമം ശ്രമിച്ച തിരുവല്ലാ സെന്റർ ജോസഫ്സ് പ്രിൻറിംഗു് ഹൗസ് പ്രവർത്തകരോടു എന്നിക്കു പ്രതിപത്തിയുണ്ടു്. അവരുടെ മികവുറ്റ കലാവിരുതു് എന്നെ കൃതജ്ഞതാബദ്ധനാക്കുന്നു.

ഇതുപോലെയുള്ള മറ്റുചില കൃതികൾ കൂടി സഹൃദയ സമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നതിനു എന്നിക്കു സമ്മതമാണു്, ഇക്കൂട്ടി സൗമനസ്സുപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുമെങ്കിൽ!

തിരുമൂലപുരം

ഗ്രന്ഥകർത്താ.

അതാരിക.

സന്ദേശസൂത്ര അനുഭവിക്കുന്നവർ അസ
 ന്തുലിത വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമകളായിത്തീരും
 ന്നു. സന്ദേശത്തിനു സ്ഥിരമായ അഥവാ ആർ
 ഭ്രമ എന്ന അർത്ഥമുണ്ടു്. സ്നേഹമസൃണമായ
 പെരുമാറ്റം കൊണ്ടു് വ്യക്തിത്വത്തെ വികസി
 പ്പിക്കാനും സമൂഹത്തിലും പ്രപഞ്ചത്തിലും “അ
 റ്റോഹോം” ആയ മനുഷ്യമാതൃകകളെ കണ്ടു പി
 ടിക്കുവാനും കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നു. മാതാപി
 താക്കളും കുട്ടികളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും മന
 ശ്ശാസ്ത്രപരമായി പലരും അപഗ്രഥിച്ചു
 പഠിച്ചിട്ടില്ല. യുവജനങ്ങളുടെ പ്രശ്നവും
 ഇന്നൊരു തലവേദനയാണു്. അതു് നേരിടാനും
 പരിഹരിക്കാനും ന്യൂനപക്ഷം സ്വഭാവജ്ഞന്മാർക്കേ
 സാധിക്കൂ. വ്യക്തിത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ മനുഷ്യ
 നിൽ പാപ്പരത്വം പരിവേഷമണിയുന്ന ഗതികേ
 ടുണ്ടാവുന്നു. സംതൃപ്തിയും സന്തോഷവും നേ
 ടാൻ കഴിയുമെന്നു് ബർട്ട്രണ്ടുറസ്സൽ പോലും
 വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മിൽ പലർക്കും അതൊരു
 മരീചികയാകുന്നു. വിനയ സമ്പന്നതയും വിശു
 ട്വ ജീവിതവും സന്തോഷവും നട്ടുവളർത്തേണ്ട
 ആത്മീയ ഗുണങ്ങളാണു്. ആധുനിക മനുഷ്യൻ
 ശാന്തിയിൽ നിന്നു ബഹുദൂരം അകന്നു നിൽക്ക
 യാണു് എന്നു പറയാം. ആന്തരികമായി ആനന്ദം
 സമ്പാദിച്ചാലേ ആത്മവൈശിഷ്ട്യം കരുപ്പി
 ടിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ പറ്റൂ. സന്ദേശത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം
 സ്വീകരിക്കുന്നവർ ദൈവിക സന്ദേശം അഥവാ
 “അഗസ്റ്റൈ” എന്തെന്നു പരിചയപ്പെടണം. വേലയുടെ
 വില മനസ്സിലാക്കുന്ന ഒരു ജനസാമാന്യം ഇന്നു
 അത്യാവശ്യം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിശ്രമത്തിനെ

നന്നായി ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതിയിൽനിന്നും ഒരു സംസ്കാരം നാമ്പെടുക്കുമെന്നും മനീഷികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അപ്പോൾ വിശ്രമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സമാലോചന ബുദ്ധിജീവികൾ നിർവ്വഹിക്കേണ്ട കടമയുണ്ടു്.

മോൺ. ഫുൾട്ടൻ ജെ. ഷീനിന്റെ ചിന്തകളെ ആധാരമാക്കി ഫാദർ വറുഗീസ് കിളിച്ചിമല രചിച്ച “വിശ്രമവും വിചിന്തനവും” എന്ന പുസ്തകം സഹൃദയ സമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുവാൻ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ടു്. വിശ്രമത്തിന്റെ വിചിന്തനത്തിലൂടെ ആരാധനയുടെ പൊരുൾ വ്യക്തമാക്കാനും കുരിശുമരണത്തിന്റെ ശാശ്വത മൂല്യം വെളിപ്പെടുത്താനും ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തിന്റെ നടപ്പാതയിൽ അവതരിച്ച സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിന്റെ അരുമപുത്രനാണു് ക്രിസ്തു. മതത്തിന്റെ മൂല്യം അപഗ്രഥിക്കുന്നതിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ അതുല്യ മഹത്വം അന്വേഷിക്കുന്നതിലും ഗ്രന്ഥകർത്താവും വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥ കർത്താവും ഒൻപതോളം മലയാള കൃതികൾ രചിച്ചു് അനുവാചകരുടെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചടക്കിയ ഭേദമാണു്. അപ്പോൾ ഈ കൃതിക്കു സവിശേഷതയുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. “വിശ്രമവും വിചിന്തനവും” നമ്മുടെ പ്രബന്ധപ്പുരയിൽ ഒരു സ്ഥാനം നേടുമെന്നു പ്രത്യാശിക്കട്ടെ.

പ്രൊ. ജി. സുകുമാരൻ നായർ എം. എം.
N. S. S. College,
ചങ്ങനാശേരി,
1 - 11 - 75

ആമുഖം

ഫാദർ വർഗീസ് കിളിച്ചിമലയുടെ “വിശ്രമവും വിചിന്തനവും” എന്ന കൃതിക്കു് ഹൃദയമായ സ്വാഗതമാശംസിക്കുവാൻ എനിക്കു് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടു്. വിശ്വപ്രസിദ്ധനായ മോൺ. ഫുൾട്ടെൻ ജെ. ഷീനിന്റെ ചിന്തകളാണു് ഇതിലെ ഉള്ളടക്കം. ഷീനിന്റെ ഉൽക്കൃഷ്ടാശയങ്ങൾ സ്വാംശീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സ്വതന്ത്രാവിഷ്കരണമാണീ കൃതി. സന്ദർഭത്തിനൊത്തു് സ്വകീയ വിശദീകരണങ്ങൾ പലയിടത്തും നല്കിയിട്ടുണ്ടു്. സ്വകീയാവിഷ്കരണത്തിനു സഹായകമായി കാവ്യഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ധാരാളം ഉദാഹരണികൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

സമൂഹത്തിൽ സ്നേഹത്തിനുള്ള സ്ഥാനം എന്തെന്നും, സ്നേഹഭൗർവ്യം കൊണ്ടുളവാകുന്ന പോരായ്മകൾ എന്തെല്ലാമെന്നും, ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. യുവജനസ്പർശികളായ പ്രശ്നങ്ങളാണു് തുടർന്നുള്ള നാലു് അദ്ധ്യായങ്ങൾ. യുവ തലമുറയുടെ വീക്ഷ

ണഗതികൾ മനസ്സിലാക്കി അവരുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുവാൻ പ്രസ്തുതാദ്ധ്യായങ്ങൾ സഹായകരങ്ങളാണു്. തൊഴിലിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി വിശദമായി മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. വിശ്രമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സാധാരണ സങ്കല്പത്തിൽനിന്നുപരിയായ ഒരു പുതിയ ഭാഷ്യം നൽകിയിരിക്കുകയാണു് “വിശ്രമവും വിചിന്തനവും” എന്ന ലേഖനത്തിൽ. കുരിശു മരണം ഉളവാക്കുന്ന വിവിധ പ്രതികരണങ്ങളാണു് അവസാനത്തെ ലേഖനത്തിന്റെ പ്രമേയം.

ചിന്തോദ്ദീപകങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരമായ പ്രസ്തുത കൃതി അനുവാചകരെ ആകർഷിക്കാതിരിക്കില്ല. ഒൻപതോളം ഉത്തമ കൃതികളുടെ കർത്താവെന്നു് ഫാ. വർഗീസ് കിളിച്ചിമല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യ സംരംഭങ്ങൾ വിജയിക്കട്ടെ എന്നു് ആശംസിക്കുകയും “വിശ്രമവും വിചിന്തനവും” എന്ന പുതിയ പുസ്തകത്തിനു് പ്രചുരപ്രചാരം നേരുകയും ചെയ്യുന്നു.

റൊറം റവ. ഡോ. ജോസഫ് പൗവത്തിൽ

എം. എ., ഡി. ഡി.
 Auxiliary Bishop,
 Changanacherry

ചങ്ങനാശേരി
 15th ഒക്ടോ. 1975

സ്നേഹദൂതർലഭ്യം

വരുത്തുന്ന കെടുതികൾ

ഇന്ധനകുഷാരം ദുരന്തം വരുത്തും; വിദ്യുച്ഛക്തിയില്ലായ്മ നഗരത്തെ സ്തംഭിപ്പിക്കും; കേന്ദ്രദൂതർലഭ്യം ജനങ്ങളെ പട്ടിണിയിലാഴ്ത്തും. ഇതുപോലൊക്കെത്തന്നെയുള്ള ഒരു വലിയ കെടുതിയാണ് സ്നേഹിക്കപ്പെടാത്ത അവസ്ഥ ഉളവാക്കുന്നതു്. സ്നേഹാഭാവം കൊണ്ടു വേദനിക്കുന്നവർ ഇന്നനവധിയുണ്ടുതാനും. വിഷയപരമായ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചല്ല ഇവിടെ പറയുന്നതു്. പിന്നെയോ, സഹിക്കാനും ക്ഷമിക്കാനും സഹതപിക്കാനും സന്യജിക്കാനും പോരുന്ന സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചത്രേ. സ്വാതന്ത്ര നിറഞ്ഞവരാണു് സ്നേഹിക്കപ്പെടാത്തതു്. ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരെപ്പോലും സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള ധീരത പലർക്കുമില്ല. ഫലമോ? അന്യതാബോധവും ഏകാന്തമൂകതയുമുള്ള സ്നേഹഹീനരുടെ ആധിക്യം. ഈ ദുസ്ഥിതിയുടെ പരിണതഫലം പലതാണു്.

സർവ്വപുച്ഛം

നിന്ദാമനസ്സാധിതരും വൈരഭാവവുമുമാണ് സന്തോഷപൂർവ്വം കൊണ്ടുള്ള ഒരുനാശം. തന്നിരിക്കാത്തതു മറുപടിയെടുക്കും ലഭിക്കേണ്ടെന്നാണ് ആ സന്തോഷിനരുടെ ഭാവം. അവർ ഒരുത്തരെക്കുറിച്ചും നല്ലവാക്കു പറയുകയില്ല; വ്യക്തികളെ തേജോവധം ചെയ്യും; ഉൽക്കൃഷ്ടാദർശങ്ങളെ താറടി ക്കും; അപവാദാരോപണങ്ങൾ അതിവേഗം വിശ്വസിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും; മറുപടിയെടുക്കുന്നവരിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന സഹയാചകൃത്യങ്ങളെ "ഇരയിട്ടു മീൻപിടിക്കൽ" മായി വ്യാഖ്യാനിക്കും; പാരിതോഷികങ്ങൾ കിട്ടുന്നതുപോലും ദുശ്ശങ്കയോടു കൂടി മാത്രമേ സ്വീകരിക്കൂ. ഭാഗ്യഹീനരായ അവർ മറുപടിയെടുക്കുകയും ഭാഗ്യഹീനരായി കാണാൻ ആശിക്കുന്നു. രൂക്ഷമായ ഈ ദയനീയതയ്ക്കു കാരണം തങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നു ഈ സ്വാർത്ഥമാത്ര പ്രസക്തന്മാർ കാണുകയില്ല; മറുപടിയെടുക്കുന്നവരുടെ കഷ്ടസാഹചര്യം ഹേതുവെന്നു അവർ പരാതിപ്പെടും. "അടുത്ത വീട്ടിലെ സ്ത്രീക്കു ഭർത്താവു കൊടുത്തതു പോലെയുള്ള കമ്പിളിവസ്ത്രം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ എനിക്കു ജലദോഷം ബാധിക്കുമായിരുന്നില്ല" എന്നു ആവലാതിപ്പെടുന്ന സ്ത്രീ ഈ രോഗത്തിനിരയാണു്.

സുഖക്കേട് നടിക്കൽ.

ആത്മഹോമ മനോഭാവം (Martyrdom Complex) ഉള്ളവരുണ്ടു്. മറുപടിയെടുക്കുന്നവരുടെ അനുക

സ്വപിടിച്ചു പറയാനുള്ള ഒരു രോഗാർത്ഥപരിശ്രമമാണിത്. സ്നേഹിക്കപ്പെടാത്തതിന്റെ ദുഷ്പരിണതി തന്നെയാണീ ദയനീയതയും. സുഖക്കേടു നടിക്കലാണു് ഇക്കൂട്ടരുടെ വലിയ തന്ത്രം. അരോഗദുഃഖാവസ്ഥ മററുള്ളവരുടെ സഹായപരാജ്ഞിക്കാൻ പററിയതല്ല. അതുകൊണ്ടു് സ്വയം രോഗം നടിക്കുന്നു. അന്യരുടെ പരിചരണം കിട്ടാൻ അതു സഹായകമാകുമെന്നാണു് പ്രത്യാശ. അവരുടെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിലെ "വേദന" സ്നേഹമില്ലായ്മയുടേതാണു്. അതു ശരീരത്തിലെ "വേദന" യാക്കി മാററിയിരിക്കുന്നു. "എനിക്കു സുഖപ്പെടണമെന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, രോഗമുണ്ടെങ്കിലേ മററുള്ളവരുടെ സ്നേഹം ലഭ്യമാകയുള്ളു്" എന്നതാണ് അവരുടെ ഭാഷ്യം. ചുമതലാബോധത്തിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞു നീങ്ങുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹത്തിൽ നിന്നു തലവേദന ഉളവാകാവുന്നതു പോലെ സ്നേഹാജ്ഞത്തിനുള്ള ആഗ്രഹത്തിൽ നിന്നു രോഗം ഉണ്ടാകാം. നീണ്ടകാലം ശയ്യാവലംബിയാകേണ്ട ദുസ്ഥിതി തന്നെ അതു വരുത്തിയേക്കാം. സാൻഫ്രാൻസിസ്കോയിൽ ഭൂമികുലുക്കമുണ്ടായപ്പോൾ മുപ്പതു കൊല്ലക്കാലമായി കിടക്ക വിട്ടെണീറ്റിട്ടില്ലാത്ത ഇരുപതു പേർ ചാടിയെണീക്കയും ഓടുകയും ചെയ്തുവെന്നുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ശാരീരികമെന്നതിനേക്കാൾ മാനസിക നിർവീര്യതയാണവരുടെ രോഗമെന്നതുതീർച്ച.

പരമേശ്വരം

സ്നേഹം അഭിലഷിക്കുന്നുണ്ടു്; എന്നാലതൊട്ടു ലഭിക്കുന്നില്ല എന്ന മനസ്ഥിതിയുള്ളവരുടെ വേറൊരു പ്രതികരണം 'ഇനിമേൽ തനിക്കു സ്നേഹമാവശ്യമില്ലെന്നുള്ള നാട്യമാണു്. അതിന്റെ ഫലമായി അവൻ താന്തോന്നിത്തം വളർത്തും; വഴക്കു പിടിക്കും; എത്ര നല്ല ആശയത്തേയും എതിർക്കും; സാമൂഹ്യവിരുദ്ധ വാസനകളെ ഉണർത്തും; വിലക്കപ്പെട്ടതെല്ലാം ചെയ്യും. ക്രൂരതയും പാപാശ്യാവും കാർക്കശ്യവും സ്നേഹാഭാവത്തിന്റെ വിവിധമുഖങ്ങളാണു്.

അകവും പുറവും

സാമൂഹ്യ സുരക്ഷിതത്വത്തിനു വേണ്ടി ഇന്നുള്ളവർ കാട്ടുന്ന അമിതശ്രദ്ധ സ്നേഹം ലഭിക്കാത്ത മനസ്ഥിതിയുടെ നിശ്ചസനമാണു്. സന്തുഷ്ടിക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യൻ ഏറെ പാടുപെട്ടു. ദാമ്പത്യത്തിന്റെ ദൃഢബന്ധമുള്ള കുടുംബത്തിലൂടെയും മതത്തിന്റെ സമാശ്ലേഷത്തിലൂടെയും അവനതു ഏറെക്കുറെ കിട്ടിപ്പോന്നു. എന്നാൽ, വിവാഹമോചനങ്ങളിലൂടെ കുടുംബത്തിന്റെ ഭദ്രത ഇന്നു തകർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ദാമ്പത്യസ്നേഹത്തിനു പകരംനിർത്താവുന്ന ഒന്നിനു വേണ്ടിയാണു് ഇന്നവന്റെ തിരച്ചിൽ. അധികാരത്തിനും സുരക്ഷിതത്വത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള പൈദാഹത്തിലാണു് അതു മനുഷ്യനെ എത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അധികാരമോ സുരക്ഷിതത്വമോ സന്തുഷ്ടിയെ സാരമായി ബാധിക്കുന്നില്ല. താനുമാറായ

ബിസിനസ്സുള്ള ഒരുവൻ ജോലിസമയം കഴിഞ്ഞു വളരെയേറെയായിട്ടും കുടുംബത്തിലേക്കു പോകാതെ ഓഫീസിൽ തന്നെ കഴിയുന്നെങ്കിൽ ശിഥിലമായ കുടുംബസന്ദേഹത്തിനു പകരം കാണാനുള്ള തിരപ്പാടാണു്. പർമ്മരോഗത്തിനു കാരണം മാനസികതലങ്ങളിൽ തിരയുന്ന ഭിഷഗ്വരന്മാരുണ്ടു്. ലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ ഭയപ്പെടുന്നവർക്കു പർമ്മവൈരുദ്ധ്യവും വന്നുകൂടുന്നെന്നാണു പരാചിൽ. കളങ്കിതമനസ്സു് കളങ്കിതശരീരമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. കന്യാസത്വീകളുടെ മുഖപ്രസന്നത അനിതരസാധാരണമാണു്. കണ്ണാടിയിൽ നോക്കിയല്ല അവർ മുഖശ്രീ വളർത്തുന്നതു്. പലരിലും ഇല്ലാത്ത നല്ല മനസ്സാക്ഷിയും ആന്തരികശാന്തിയുമാണു് അവരുടെ പ്രസന്നത വളർത്തുന്ന ഘടകങ്ങൾ. അമർത്തപ്പെട്ട കുററബോധം കൊണ്ടു് കലുഷിതഹൃദയരായവരുടെ ബാഹ്യപർമ്മം ആന്തരികവൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ നഗ്നകഥകൾ പലപ്പോഴും വിളിച്ചറിയിക്കും. “മാനസികകഷം ബാധിച്ചവൾ” എന്നു സ്വയം സമ്മതിച്ചിരുന്ന ഒരുസ്രീയുടെ ചർമ്മരോഗബാധ ഭർത്താവിനോടു രത്നജിപ്പിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശമിച്ചതായി കഥയുണ്ടു്.

സന്ദേഹഹീന ഹൃദയത്തെ സുഖപ്പെടുത്താൻ സ്നേഹമല്ലാതെയുള്ള മറുമരുണൊന്നുമില്ല. സ്നേഹയോഗ്യർക്കു സന്ദേഹം ലഭിക്കും. എന്നാൽ, സന്ദേഹയോഗ്യരല്ലാത്തവരെ സന്ദേഹിക്കുവാൻ ദൈവത്തെ പ്രതിയല്ലാതെ സാധ്യമല്ല. “സന്ദേഹം” എന്നു നിർവ്വചിക്കപ്പെടുന്ന ദൈവത്തിലേക്കും മരത്തിലേക്കും അങ്ങനെയൊന്നിരിക്കെ വരുന്നു.

II

മാതാപിതാക്കളും കുട്ടികളും

“അപ്പ, യെന്തുറക്കമാ—

ണയ്യേ! തണ്ണുത്തല്ലൊ

ബഡ്കോഫി, തെങ്ങിൻ മോളി—

ലേപ്പൊഴേ വന്നു സൂര്യൻ” *

നേരമേറപ്പുലർന്നിട്ടും കൂക്കം വലിച്ചുറങ്ങുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ഗൃഹനായകനെ പിഞ്ചുമക്കൾ കൂലുകി വിളിച്ചുണത്തുകയാണ്. അദ്ദേഹം കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ കൃഷീവലനായ അപ്പൻ ഏഴരക്കോഴി കൂവുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ വിളിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ച് പ്രാർത്ഥന ഉരുവിടുവിക്കുമായിരുന്നു. എഴുന്നേൽക്കാൻ അമാന്തിച്ചാൽ അടിശി ക്ഷയം നല്കും. അങ്ങനെ ചെയ്ത അപ്പനോടു ബഹുമാനമേ തോന്നിയിട്ടുള്ളൂ. ആ അപ്പന്റെ പൂത്രൻ ഉദ്യോഗസ്ഥനായി, ഗൃഹനായകനായി, കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ പിതാവായി. പ്രഭാതത്തിൽ മക്കളെ വിളിച്ചെഴുന്നേൽപ്പിച്ചു അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല വളരെപ്പുലർന്നിട്ടും കിടക്കവിട്ടെണിക്കുന്നുമില്ല. അപ്പനെ മക്കൾ വിളിച്ചുണത്തേണ്ടി വരുന്നു.

* ചെമ്മനം ചാക്കോ

യുവജനപ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചു വാതോരാതെ പ്രസംഗിക്കുന്നവരുണ്ടു്. വിവിധവീക്ഷണകോണങ്ങളിലൂടെ പ്രസ്തുത വിഷയം നോക്കിക്കാണാൻ പലരും ശ്രമിക്കുന്നു. ആത്യന്തിക വിശകലനത്തിൽ പ്രശ്നം "മാതാപിതാക്കന്മാരും കുട്ടികളും" എന്നതു തന്നെ. ഇളംപ്രായക്കാരുടെ വഷളത്വം എന്നതിനേക്കാൾ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കൃത്യവിലോപം എന്നതാണു് ഇന്നു് ശ്രദ്ധാർഹം. "മാതാവിനെയും പിതാവിനെയും ബഹുമാനിക്ക" എന്ന പ്രമാണം ഇന്നാരും സ്മരിക്കുന്നില്ല. 'മതാനുഭൂതിയിൽ നിന്നു അകന്ന വഴിയിലൂടെ വളർത്തപ്പെടുന്ന കുട്ടി പൈശാചികക്രൂരതയിലോ മതഭ്രാന്തിലോ വഴുതി വീഴാനിടയുണ്ടെ'ന്നാണു് കോളറിഡ്ജിന്റെ അഭിപ്രായം.

"ഇവനെയൊരുനിലയ്ക്കുയർത്തുവൻ ഞാനിവനൊരുവന്നിനി എന്റെ ബാക്കി ജന്മം" എന്നു ചിന്തിക്കുന്ന പിതാവിന്റെയും

"പെറുമൊരു വധു പേറു കൊണ്ടു മാത്രം ചെറുശിശുവിന്നു ജനിത്രിയാകയ ല്ല."* എന്നു വിചാരിക്കുന്ന ജനനിയുടെയും സന്തത സംരക്ഷണയിൽ കഴിയുന്ന കുട്ടി മാത്രമേ ഉത്തമനായി ഉയരുകയുള്ളു. ഇന്നത്തെ യാത്രികസംസ്കാരം ഇതിനു സൗകര്യം നല്കുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യനാടുകളിലെ കഥ നോക്കൂ: "അച്ഛനും അമ്മയും ജോലിക്കു പോകുന്നുവെങ്കിൽ കുട്ടികൾ

* (ഉള്ളൂർ.

ബേബീസീററുടെ സംരക്ഷണയിൽ പകൽ മുഴുവൻ കഴിയും. സ്തുതിൽ പോകുന്ന പ്രായമായവർ സ്തുതിലായിരിക്കും. അചമനും അമ്മയും ജോലി കഴിഞ്ഞു വൈകുന്നേരം വീട്ടിലെത്തി അത്താഴമേശയ്ക്കു ചുറ്റുമിരിക്കുമ്പോഴാണ് പ്രധാനമായും സ്വന്തം കുട്ടികളുമായി അഭിമുഖസംഭാഷണം നടത്തുന്നത്. അത്താഴം കഴിഞ്ഞു കുട്ടികൾ അവരുടെ മുറികളിലേക്കും മാതാപിതാക്കൾ ഓരോ 'ഡ്രിംകും' എടുത്തു ടെച്ചിവിഷൻ സെറിന്റെ മുമ്പിലേക്കും പോകുന്നു.

നമ്മുടെ നാട്ടിലും സ്ഥിതി വ്യത്യസ്തമല്ല. മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ നിന്നു അകന്നിരിക്കുന്നവരും അവരുടെ നിയന്ത്രണം വിട്ടു നിൽക്കുന്നവരുമായ കുട്ടികളാണ് വിദ്യാലയാസ്വസ്ഥതക്കു പ്രധാനമായും മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്നത്.

പ്രാഥമിക കർത്തവ്യം.

“അതി സർവ്വത്ര വജ്ജയേൽ” എന്നുണ്ടല്ലോ. അമിതലാളനയും അനിയന്ത്രിത ശിക്ഷയും ഷീഘ്രക്കുകയെന്നതാണ് ശിശുപരിശീലനത്തിൽ രക്ഷാകർത്താക്കൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒന്നാം കാര്യം. നന്മയിലേക്കോ തിന്മയിലേക്കോ തിരിക്കാൻ പോരുന്നവനാണ് തങ്ങളുടെ കൈകളിൽ വൈദം നിക്ഷേപം

* അമേരിക്കൻ കലാശാലകളിലെ അസ്വാസ്ഥ്യം. ഡോ. എം. എസ്. ടി. നമ്പൂതിരി. മാതൃഭൂമി വാരിക 1974ജൂലൈ21.)

പിച്ചിരിക്കുന്ന ഇളംകുഞ്ഞു് എന്നു് അച്ഛനമ്മമാർ ധരിക്കണം. മക്കൾക്കു കൊടുക്കുന്ന മാതൃകയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണു മാതാപിതാക്കന്മാർ വിധിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഉത്തരവാദിത്വം ഗൗരവമേറിയതു തന്നെ. എന്നു ചൊല്ലു്, കുറ്റവാളിയായ കുട്ടിയുടെ നേരെ പിതാവു ക്രോധാഗ്നി ആളിക്കത്തിക്കണമെന്നില്ല. കോപം നിരസാഹതയിലേക്കു നയിക്കും. ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനമാണു് മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു കൂട്ടുംബത്തുള്ളതു്. സ്വേച്ഛാധിപതികളായ മാതാപിതാക്കളിൽ നിന്നു് മക്കളിൽ പതിയുന്നതു മതവിരുദ്ധ വികാരങ്ങളാണു്. കുട്ടികൾ അംഗീകരണം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു; നിസ്സാര കുറ്റത്തിനു പോലും അമിതശാസനമുണ്ടാകുമ്പോൾ അവരുടെ കുരുന്മുഹൂർദ്ധം വാടിയുണങ്ങും. ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായ പിതാവു് സ്നേഹവും ദയയും കൂടാതെ ഗൃഹത്തിൽ വർത്തിച്ചാൽ ദൈവിക സ്നേഹത്തെയും കരുണയേയും കുറിച്ചു മക്കളെ ബോധവാൻമാരാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു എങ്ങനെ സാധിക്കും?

“ യഥാപിതാ തഥാസുത : ”

“കുട്ടികളെ തടയേണ്ടോ. അവർ എന്റെ അടുക്കൽ വരട്ടെ. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അങ്ങനെയുള്ളവരുടേതാകുന്നു” എന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ആഹ്വാനം തന്നെയാണു് ക്രിസ്തുമതത്തിനുമുള്ളതു്. നസറേത്തിലെ പച്ചക്കുന്നുകളിൽ കളിയാടുകയും ഇളംകുഞ്ഞുങ്ങളോടൊത്തു വിഹരിക്കുന്ന കഴുകൻ പക്ഷികളെ നോക്കി കരുകും കേളളുകളും ചെ

യ്ക്കുതന്നെ ഒരു കുട്ടിയായിത്തീർന്നുകൊണ്ടു് ക്രിസ്തു ശൈശവത്വത്തെ പവിത്രീകരിച്ചു. “പോകേണ്ടവഴിയിലൂടെ കുട്ടിയെ നയിക്കുക. അവൻ പ്രായമായാലും നിർദ്ദിഷ്ട വഴിയിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കയില്ല” എന്ന ചൊല്ലു് അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു. ഇളംചെടിയെ തിരിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് വൃക്ഷവും വളർന്നുകൊള്ളും. കുട്ടികളുടെ പെരുമാറ്റത്തിൽനിന്നും എന്തരം കുടുംബങ്ങളാണവരുടേതെന്നു തീരുമാനിക്കാവുന്നതാണു്. ഫലത്തിൽനിന്നും വൃക്ഷത്തെ നിശ്ചയിക്കാവുന്നതുപോലെ കുട്ടികളിലൂടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സ്വഭാവം കണ്ടുപിടിക്കാവുന്നതാണു്. മാർഗ്ഗശുശ്രൂഷക്കാരായ കുട്ടികൾ ചില ഭവനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു തീർത്തുപറയാം; ചില മാതാപിതാക്കന്മാരെ പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ മക്കളുടെ ഭാവി തമോമയമായിരിക്കും എന്നു പ്രവചിക്കുന്നതിനും വിഷമമുണ്ടാകയില്ല.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അവലോകനം

കുട്ടിയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം മുഴുവൻ പള്ളിക്കൂടത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന പ്രവണതയാണിന്നത്തേതു്. പള്ളിക്കൂടത്തിനു പ്രാധാന്യമുണ്ടു്. വായുവും ചൂടും പഠിതോവസ്ഥകളും ജീവിതത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നതുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസം മനുഷ്യനെ സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രത്യേക മണ്ണും വളവും കാലാവസ്ഥയും വൃക്ഷത്തെ മെച്ചപ്പെടുത്തും. എന്നാൽ, വൃക്ഷത്തെ ഇനം തിരിക്കുന്നതു്

അതിന്റെ വിത്താണു്. “വിത്തുഗുണം പത്തു ഗുണം” എന്നുണ്ടല്ലോ. അറിവുപകരൽ മാത്രമാണു് വിദ്യാഭ്യാസമെന്നു കരുതുന്നവരുണ്ടു്; അവർ സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നില്ല. സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണം കൂടുംബത്തിൽ നൂന്നു തന്നെ ലഭിക്കണം. “തൊട്ടിലാട്ടുന്ന കൈയാണു് വിഷ്ഠപത്തെ ഭരിക്കുന്നതു്”. സ്വഭാവഗുണം പ്രദാനം ചെയ്യാതെ അറിവുമാത്രം പകരുന്നതു് കൂട്ടിയുടെ കൈകളിലേക്കു മാറുകായുധം എറിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിനു തുല്യമാണു്. വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കൂട്ടി മായനായ ഒരു ചെകുത്താനായിത്തീരാം. വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചെങ്കിലും നന്മയെ സ്നേഹിക്കാത്ത വ്യക്തി വിദ്വേഷനായ ഒരു ചെകുത്താനായി ഭവിക്കുന്നിരിക്കും.

സമൂഹത്തിന്റെ നട്ടെല്ലു്

ഇന്നത്തെകൂട്ടിയാണു് നാളത്തെ സമൂഹത്തെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്ന ഘടകം. അവരാണു് പുരോഗതിയുടെ വാഴാനങ്ങൾ; നല്ല ‘നാളെ’യിലേക്കു തൊടുത്തിരിക്കുന്ന അസൂത്രങ്ങൾ. യുദ്ധകാലത്തു നാടിന്റെരക്ഷ ബോംബുകളോ പടക്കോപ്പുകളോ അല്ല, രാജ്യസ്നേഹികളായ വീരഭേന്മാരാണു്. സമാധാനകാലത്തു ധനതത്ത്വശാസ്ത്രത്തിലോ രാഷ്ട്രമീമാംസയിലോ അല്ല ദേശീയ സുരക്ഷിതത്വം; പിന്നെയോ, ഉത്തമ ധനതത്ത്വശാസ്ത്രജ്ഞരിലും രാഷ്ട്രമീമാംസകരിലും അത്രേ. അതിനു അവർ നല്ല കൂട്ടികളായിരിക്കണം. അങ്ങനെയാവുന്നതിനു് ദൈവാനുഗ്രഹമാണു ഒന്നാംകാര്യം; സ്നേഹത്തിന്റെ

യും സത്യത്തിന്റെയും പാഠങ്ങൾ വീട്ടിൽ നിന്നും അറിവിന്റെയും ആത്മ നിയന്ത്രണത്തിന്റെയും പരിശീലനം വിദ്യാലയത്തിൽ നിന്നും കിട്ടുകയെന്നതാണ് രണ്ടാമതുവേണ്ടത്. സർവ്വപ്രധാനമായ ഈ യത്നത്തിൽ പരാജയങ്ങൾ നേരിട്ടേക്കാം. എങ്കിൽ, മാതാപിതാക്കന്മാർ നിരുത്സാഹരാകേണ്ടതില്ല. ഏതാണ്ടു പതിനഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പു താന്തോന്നിയായ മകനെച്ചൊല്ലി ഒരമ്മയുടെ ഹൃദയം നൂറുങ്ങി. അവളോടു വി. അംബ്രോസ്യസ് പറഞ്ഞു: “മോനിക്കാ, നീ ഭയപ്പെടേണ്ടോ. ഇത്രമാത്രം കണ്ണീരിന്റെ പുത്രൻ നശിച്ചു പോകയില്ല.” സ്വേച്ഛാചാരിയായ ആ ബാലനാണ് മഹാനുപഗണ്ഡിതനുമായ വി. അഗസ്റ്റിൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഖ്യാതഗ്രന്ഥമായ ‘ഏററുപറച്ചിൽ’ (Confessions) എല്ലാവരും വായിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

III

ചോരയം

വിയർപ്പും

കണ്ണീരും

“തൊഴിലാളി യൂണിയനുകൾക്കും വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനകൾക്കും വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന പ്രയോജനങ്ങളെക്കുറിച്ചു രാഷ്ട്രീയക്കാരായ നിങ്ങൾ ഇടതടവില്ലാതെ നാക്കിട്ടടിക്കാറുണ്ടു്. ചോരയേയും വിയർപ്പു തുള്ളിയേയും കണ്ണീരിനേയും ആത്മാഹുതിയേയും കുറിച്ചു എന്തേ, നിങ്ങൾ അക്ഷരമിണ്ടുന്നില്ല?” ഒരു ചർച്ചാവേദിയിലെ രാഷ്ട്രീയ നേതാവിനെ ചൂണ്ടി ഒരു പാവപ്പെട്ട സ്ത്രീ ഉയർത്തിയ ചോദ്യമാണിതു്. പരിത്യാഗവും സ്വയനിഗ്രഹവും കൂടാതെ വിലപിടിപ്പുള്ള ഒന്നും നേടാനാവില്ലെന്നു ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്ന ആയിരമായിരങ്ങളുടെ സ്വരമാണു് ആ സാധു സത്രീയുടെ ശബ്ദം പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതു്.

ടോയിൻബി (Toynbee) എന്ന പ്രസിദ്ധ പരിത്രകാരൻ ലോകത്തിലെ പത്തൊൻപതു സംസ്കാരങ്ങളെ അപഗ്രഥിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ മൂന്നു മാത്രമാണു് ബാഹ്യാക്രമണം കൊണ്ടു നശി

ച്ചതു്. ബാക്കി പതിനാറു എണ്ണവും ഉള്ള അഴു
 കി ഇഞ്ചിഞ്ചായി തകരുകയാണു് ചെയ്തതു്.
 ബാഹ്യാക്രമണം പലപ്പോഴും രാജ്യത്തെ പൂർവാധി
 കം ദുഃഖപ്പെടുത്തുകയും ആന്തരിക ഞരമ്പുകളെ
 ശക്തിപ്പെടുത്തുകയുമാണു് പതിവു്. ലിങ്കൻ ഒരി
 കൽ പറഞ്ഞു. ബാഹ്യാക്രമണം അമേരിക്കയെ
 വിഴ്ത്തുമെന്നു താൻ ഭയപ്പെടുന്നില്ലെന്നും ആന്തരി
 ക ജീർണ്ണിപ്പമാത്രമേ അതിനെ തളർത്തുകയു
 ള്ളെന്നും.

വാൾട്ടർ വൈറ്റ് മാൻ (Walter Whiteman)
 എഴുതി: "ഇന്നത്തെ സമൂഹം പുഴുക്കുത്തു പിടി
 ച്ചതു് അപക്വവും അനാധകാര ജഡിലവുമാണു്.
 യഥാർത്ഥ വിശ്വാസം പൊയ്പ്പോയി.....
 ബഹുമാന്യവും അല്ലാത്തതുമായ മോഷണവും ചൂ
 ഷണവും കൊണ്ടു് വലിയ നഗരങ്ങൾ പുകഞ്ഞു
 മറിയുന്നു. അന്തസ്സാരവിഹീനതയും കാമചാപല്യ
 വും അവിശ്വാസത്തെയും ലക്ഷ്യമില്ലായ്മയും നിറ
 ണ്ണതാണു് നാഗരികജീവിതം.... ആത്മാവെന്നൊ
 ന്നില്ലാതെ ശരീരത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം കരുപ്പിടി
 പ്പിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നു തോന്നും മനുഷ്യരെല്ലാം."

പഠിച്ചതേ പാടൂ

വാൾട്ടർവൈറ്റ്മാന്റെ വേദന തന്നെയാണു്
 മുൻ ഉദ്ധരിച്ച സ്ത്രീയുടെ ആശയത്തിലുമുള്ള
 തു്. നമ്മുടെ നിഷ്പക്ഷതയും മനോഷ്ണതയും
 ധർമ്മികോദാസീനതയും എല്ലാം അവളെ ക്ലേശി
 പ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്വപദികസ്ഫുടമായി ഇന്നു വെ
 ളിപ്പെടുന്ന ഒരു കാര്യം പുരോഗമനപരമെന്നു

പറയപ്പെടുന്ന ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം ഒട്ടും തന്നെ പുരോഗമനപരമല്ലെന്നുള്ളതാണു്. നന്നായും തിന്നായും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം കാണാത്ത സ്വയനിഗ്രഹവും വ്യക്തിത്വഭേദം ജനവും തമ്മിൽ സാധർമ്മ്യം കല്പിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതിയാണിതു്. ഇതിന്റെ പടിവാതിലിൽ വീണടിക്കുന്നു, കിടക്കുന്ന ജാരസന്തതികളാണു് യുവജനസ്വാസ്ഥ്യം, രാഷ്ട്രീയാഴിമതി, കവർച്ച തുടങ്ങിയവയെല്ലാം. എല്ലാവരും സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഒരു പോലെ ഗുണപ്രഭാവമെന്നില്ല. മനുഷ്യനും നായാട്ടുവാസനയുണ്ടു്. വനാന്തരങ്ങളിലെ ഒരു മാനിനെ അന്യയാവനം ചെയ്യുമ്പോൾ അതുകൊള്ളാം. ഒരു പോലീസുകാരനെ കാണുമ്പോൾ അതുകൊള്ളുകയില്ല. ഇന്നത്തെ അധികാരവിഭാഷണം നിയമരാഹിത്യത്തിന്റെ സാംക്രമികബാധ എന്നിടത്തോളം വരെ എത്തിയിരിക്കുകയാണു്.

യുവജനശിക്ഷണത്തിൽ

ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ

യുവാക്കന്മാരുടെ മൗലിക ഘടകങ്ങളിലേക്കു വിദ്യാഭ്യാസ നേതൃത്വത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ തിരിയേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. (1) ബുദ്ധിയും ഇച്ഛയും ഉള്ളവനാണു് യുവാവു്. ബുദ്ധി അറിവിന്റെയും ഇച്ഛ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെയും ഉറവിടങ്ങളാകുന്നു. അറിവു ലഭിച്ചവന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ തെറ്റിപ്പോയെന്നുവന്നാൽ അവൻ അപ്പോടെ

പരാജയപ്പെടും. (2) ജ്ഞാനദാനംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു നല്ലമനുഷ്യന്റെ രൂപപ്പെടുത്തണമെന്നില്ല. അജ്ഞനായ ചെകുത്താൻ എന്നതിനേക്കാൾ വിജ്ഞനായ ചെകുത്താനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു് അതിനു കഴിഞ്ഞേക്കും. (3) യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യം കണ്ടെത്തുന്നതിനു ബുദ്ധിയെ വളർത്തുകയും തെറ്റായ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്നു ശരിയാലക്ഷ്യം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു ഇച്ഛയെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിദ്യാഭ്യാസമാണു് വിജയശ്രീലാളിതമകുന്നതു്.

മാടിവിളിക്കുന്ന ശക്തികൾ

ജീവിതത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്ന രണ്ടു വലിയ നീക്കങ്ങൾ ഇന്നുണ്ടു്. വ്യക്തിപരവും ദേശീയവുമായ തലങ്ങളിലുള്ള ധാർമ്മിക നവോത്ഥാനമാണു് ഒന്നാമത്തേതു്. രാഷ്ട്രമനസ്സാക്ഷിക്കു ഉപരിയായ മനസ്സാക്ഷിയോ രാഷ്ട്ര ധാർമ്മികതയ്ക്കു ഉപരിയായ ധാർമ്മികതയോ കണക്കിലെടുക്കാത്ത സോഷ്യലിസ്മും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഉറക്കു നുകങ്ങൾക്കു കീഴിലുള്ള ധാർമ്മികതയുടെയും ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്റെയും ഞെരിഞ്ഞമരലാണ് രണ്ടാമത്തേതു്. രാഷ്ട്രമീമാംസയും ധനതത്വശാസ്ത്രവും ഒന്നാമത്തെ നീക്കത്തിനു മുമ്പിൽ കണ്ണടക്കുന്നു; എങ്കിലും, അതു് അതീവശക്തമാണു്.

സ്വീകാര്യമാർഗ്ഗം

ധീരതയ്ക്കുവേണ്ടി ദാഹിക്കുന്നവരാണു് യുവാക്കൾ. ഒരു വയോധികനെ വിളിച്ചു യുവാവു പറയുന്നു:

“ഞങ്ങളിൽ നിന്നിന്നെത്ര

ദൂരെ നിൽക്കുന്നു സത്യം.

ഞങ്ങളിൽനിന്നും ദൂരെ

ദൂരനിൽക്കുന്നു ധർമ്മം.

ദൂരെ നിൽക്കുന്നു കർമ്മ—

ശക്തിയും വിജ്ഞാനവും,

ദൂരെ നിൽക്കുന്നു യുക്തി—

ബോധവും വിവേകവും!

നടന്നൊന്നടുക്കട്ടെ

ഞങ്ങളാലക്ഷ്യങ്ങളിൽ,

കടം നല്കുമോ കാലം

നല്കിയവടി ശ്രീമൻ?

അങ്ങയെ നയിക്കുന്ന

സത്യ ധർമ്മത്തിൽ ദണ്ഡം

ഞങ്ങൾക്കുതന്നാലും നീ;

ഞങ്ങളിന്നാവശ്യക്കാർ!” *

നന്മയും തിന്മയും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്നു് പറയുന്നവരെ ഇന്നത്തെ യുവാക്കന്മാർക്കു് വിശ്വാസമില്ല. പടവെട്ടി എതിർക്കത്തക്ക ചില

ചെമ്മ.നം. പാക്കോ *

തിനാൽ കളുണ്ടെന്നു അവർ കരുതുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ചില നാമകളുടെ സംരക്ഷണാർത്ഥം വേണ്ടിവന്നാൽ ആത്മാഹുതി പോലും അധികമല്ലെന്നും അവർക്കറിയാം. യുവജനങ്ങളിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന ചോരയുടെയും വിയർപ്പിന്റെയും കണ്ണീരിന്റെയും കഴിവുകളെ ഏതു വിധേനയും പ്രയോജനപ്പെടുത്തണം. നാസിസം, ഫാസിസം, കമ്മ്യൂണിസം എന്നതുപോലെയുള്ള ഒന്നിനു വേണ്ടി ചെറുപ്പക്കാരുടെ ത്യാഗധീരതയെ തിരിച്ചുവിടാൻ ഒരു രാഷ്ട്രീയ ഭ്രാന്തനു സാധിക്കും. ആത്മത്യാഗവും ധാർമ്മിക ധീരതയും കൊണ്ടു മാതൃകായോഗ്യമായ സ്വജീവിത രീതിയിലേക്കു യുവാക്കന്മാരെ ആകർഷിക്കാൻ ധാർമ്മികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിലെ നേതാക്കന്മാർക്ക് കഴിയും.

ആധ്യാത്മിക നേതൃത്വത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഭാരിച്ചതാണു്; അന്ധകാരനീക്കത്തെ എതിർത്തു നിർത്തുന്നതിനു സമരകാഹളം മുഴക്കുകയും പരസ്പരഹവയും ദൈവസ്പന്ദനവും കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണതു്.

മിസ്സർ

IV

മുവജനപ്രശ്നം

“ഹൈന്ദവങ്ങളിൽ പഠിച്ചുണാൻ
 പഠിത്തം മുടക്കിടാൻ
 കോളേജിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ
 ബസ്സു തീവെച്ചിടാനും!
 അച്ഛന്റെ കൃഷിത്തൊഴിൽ
 ശീലിച്ചിട്ടില്ലെന്നാലും
 കച്ചോടം ചെയ്യാൻ മുതൽ
 മുടക്കാനില്ലെന്നാലും
 പിടയ്ക്കും നൂറിൻ നോട്ടെൻ
 കൈകളിൽ, മാമൻ കണ്ടോ,
 തിടുക്കം വയ്ക്കാതലുപം നിൽക്കൂ,
 ഞാൻ വരാം വേഗം,
 പെണ്ണിന്റെ ശരിത്തന്ത്—
 യല്ലയോ? നമ്മൾക്കലുപം
 തണ്ണിവിട്ടിടാ, മിഷ്ടം
 ഫോറിനോ സ്വദേശിയോ?” *

* ചെമ്മന്തം ചാക്കോ ആത്മഹത്യ

ഇന്നത്തെ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ ചിത്രമാണിത്. ജീവിതത്തിന്റെ വസന്തത്തിനും ഗ്രീഷ്മത്തിനുമിടയ്ക്കുള്ള ചുരുങ്ങിയ സമയമാണു പതിമൂന്നിനും ഇരുപതിനുമിടയ്ക്കുള്ള പ്രായക്കാരന്റെയും. ഈ പ്രായത്തിനുമുമ്പ് വ്യക്തിത്വം ഒട്ടുംതന്നെ രൂപംകൊണ്ടിരുന്നില്ല. ഇതോടുകൂടി വികാരജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നു. പരിതോവസ്ഥകളാണു് വികാരപ്രകൃതിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു്. പാത്രത്തിന്റെ ആകൃതി അതിൽ ഒഴുകി വീഴുന്ന പാനീയം സ്വീകരിക്കുന്നതു പോലെ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ വികാരജീവിതം ചുറ്റുപാടിനനുസരിച്ചു രൂപപ്പെടുന്നു. തന്നെയും മറ്റുള്ളവരെയും പററി അവൻ ബോധവാനായിത്തുടങ്ങുന്നു; അതോടൊപ്പം ഏകതാനതയ്ക്കുള്ള ചായ്വും അന്യതാബോധവും ഉണ്ടാകും രക്ഷിതാക്കളും അദ്യുപകന്മാരും മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്റെ പതിനുമടങ്ങാണു് യുവാവിന്റെ ഏകാന്തത. ജീവിതത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിലും ഏകതാനതയുടെ വേദന ഇത്രയധികം അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല.

വെളിപ്പെടുത്തലിൽനിന്നു

ഒളിക്കുന്ന ഹൃദയം

തനിക്കു ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തിലേക്കു യുവാവു വ്യക്തിത്വം പതിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു വളരെ അകലുന്നതായി അവനു തോന്നിത്തുടങ്ങുന്നു, തനിയ്ക്കും ലോകത്തിനുമിടയ്ക്കു

ഒരു കനത്ത ഭിത്തിയുണ്ടെന്ന തോന്നൽ. തന്നെക്കുറിച്ചു സമഗ്രമായ അപഗ്രഥനമൊന്നും അവൻ നടത്തുന്നില്ല. കണ്ണും കരവും സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവു സമ്പാദിക്കാൻ കൊച്ചുകുട്ടി വളരെയൊ സമയമെടുക്കുന്നതുപോലെ ചുറ്റുപാടുമുള്ള ലോകവുമായി ഇഴുകിച്ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു യുവാവിനു നീണ്ട സമയം വേണ്ടിവരുന്നു. പരിസരവുമായുള്ള മെരുക്കം ഒരക്കുതികൊണ്ടല്ല അവൻ സാധിക്കുന്നതു്. പുതുമകളും വികാരാനുഭൂതികളും കനകക്കിനാവുകളും പ്രതീക്ഷകളും അവന്റെ മനസ്സിലൂടെ ഇളകിമറിഞ്ഞൊഴുകുന്നു. ആ വൈകാരികകോളിക്കണ്ടല വിശ്വസ്തമിത്രങ്ങൾക്കുപോലും വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. യുവാക്കന്മാർ നുഴഞ്ഞുകയറുന്ന ആവരണത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ മുതിർന്നവർക്കു പ്രയാസമാണു്. വീഴ്ചയ്ക്കു ശേഷം ആദാം എന്നവണ്ണം വെളിപ്പെടലിൽനിന്നു അവൻ ഓടി ഒളിക്കുന്നു.

ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാൻ അഭിവാഞ്ഛ.

ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള ആർത്തിയാണു് ചെറുപ്പക്കാരന്റെ വേറൊരു പ്രത്യേകത. ചിലരുടെ പെരുമാറ്റത്തിലെ ഒച്ചപ്പാടിനു കാരണവും ഇതുതന്നെ. മറുതള്ളവരെ ആകർഷിക്കുവാൻ മാത്രമല്ല, അവരോടു മറുതലിക്കുവാനും അവൻ മടിക്കുന്നില്ല. "തനിക്കതാനും പുരജ്ജുതൂണം" പ്രമാണക്കാരനാണു് താനെന്നും തോന്നിയതുപോലെ മാതൃമേ ചിരക്കുകയുള്ളുവെന്നുമാണു് അവന്റെ

ശാഠ്യം. “മകനെ, എവിടെപ്പോകുന്നു?” എന്നു വാൽസല്യപൂർവ്വം ചോദിപ്പുന്ന വൃദ്ധനോട്:

“കെട്ടിത്തൂങ്ങുവാൻപോകു—

നന്നപ്പുപ്പനെത്തോവേണം?

കെട്ടിച്ചുനലുകാൻവീട്ടിൽ

പെൺമക്കളുണ്ടോസൈസിൽ” (*)

എന്നു തർക്കത്തരം പറയാൻ അവൻ മടിക്കുന്നില്ല.

അന്ധമായ അനുകരണം

അനുകരണഭ്രമമാണു് ചെറുപ്പക്കാരെ അലട്ടുന്ന വേറൊരു രോഗം. നിലവിലുളു് ഉതിനെതിരായി മറുതലിപ്പും ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലതയുടെ പിന്നാലെ പരക്കംപാച്ചിലുമായി കഴിയുന്ന ഇവർ അവസരത്തിനൊത്തു നിരംമാറുന്ന ഓന്തിന്റെ പ്രകൃതക്കാരാണു്. ജീവിക്കുന്ന ചുറ്റുപടുകളുടേയോ വായിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടേയോ പരിചയിക്കുന്ന കൂട്ടുകാരുടേയോ തരമനുസരിച്ചു് ഇവർ ധീരൻമാരോ കവർച്ചക്കാരോ ആയിട്ടോ വിശുദ്ധൻമാരോ തസകരൻമാരോ ആയിട്ടോ പരിണമിക്കുന്നു. വേഷവിധാനത്തിലുമുണ്ടു് ഈ അനുകരണഭ്രമം.

“കടുവാപ്പടം തിങ്ങു—

മുടുപ്പും പിന്നിൽപ്പക്ഷി—

കുടുമ പിടിപ്പിച്ച

തലയും, കൂളിംഗ് ഗ്ലാസ്സിൽ

* ചെമ്മന്നം പാക്കോ

മൂക്കാലും പുതുപ്പിച്ച
 മുഖവും, മതിൻചുണ്ടിൽ
 തൽക്കാലം പിടിപ്പിച്ച
 ചാർമിനാർ സിഗററും
 ഇഴുകി കാലിൽപ്പറ്റി—
 ചേർന്നഴിഞ്ഞഴിഞ്ഞീലെ
 നരയിൽ തർക്കിക്കുന്ന
 പാൻറു, മായതിൻതാഴെ
 മുന്നിലേക്കുഗ്രം കൂർത്തു
 വളഞ്ഞഷൂസും, തോളിൽ
 തന്നിലേപ്പട്ടലുപാലുപം
 മുളുന്ന [ട്രാൻസിസ്റ്ററും — —(*)

ആയി നീങ്ങുന്ന യുവാവിനെ കാണുമ്പോൾ അന്തരം കരണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള വെമ്പൽ ഓർത്തുകൊണ്ടാൽ മതി.

ഗതാനുഗതികത്വം.

“മുമ്പേ ഗമിച്ചിടുന്ന ഗോവു തന്റെ പിമ്പേ
 ഗമിക്കുന്ന” രീതിയുമാണ് മിക്ക യുവജനങ്ങൾക്കും.
 തൻമൂലം, അവരുടെയിടയിൽ നേതാക്കന്മാർ നന്നേ
 കുറയും. ചെറുപ്പക്കാരുടെ അന്ധമായ ഗതാനുഗ
 തികത്വം ധർമ്മികമായി അപകടകാരിയുമാണു്.
 തിരസ്കരിക്കേണ്ടവയെ നിരസിക്കുവാനുള്ള ചങ്കു
 രാജിയിലാണു് സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യവും വ്യക്തി
 ത്വവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഇപ്രകാരം കഴിഞ്ഞു

പാശീലനം നല്കുവലൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ജീവിതശിഷ്ടം മുഴുവൻ പല ചെറുപ്പക്കാരും പ്രചാരണതന്ത്രങ്ങൾക്കും പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിനും അടിമകളായിത്തീരാനിടയുണ്ടു്. സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു പകരം അവർ അനുകരിക്കുന്നു.

എതിർപ്പിനു ഹേതു.

മറുതലിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരോടു മുതിർന്നവർ അനുകമ്പ പ്രദർശിപ്പിക്കണം; അവരെ നിശിതമായി വിമർശിക്കരുതു്. നിയന്ത്രണത്തിനു നേരെയല്ല അവരുടെ എതിർപ്പു്; പിന്നെയോ, ജീവിതലക്ഷ്യമോ ഉദ്ദേശ്യമോ തങ്ങൾക്കു നൽകാത്ത കാരണവന്മാർക്കു നേരെയാണു്. ബോധപൂർവ്വകമല്ല അവരുടെ എതിർപ്പു്. മാതാപിതാക്കളോരെ എതിർക്കുന്നതെന്നെന്നോ അധികാരസ്ഥാനത്തെ ധിക്കരിക്കുന്നതിനു കാരണമെന്നെന്നോ സഹജീവികളായ യുവജനങ്ങളുടെ അസ്വാസ്ഥ്യം എന്തുകൊണ്ടാണെന്നോ അവർക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ. ജീവിതത്തിൽ തങ്ങൾക്കു ഒരു സുനിശ്ചിത മാതൃക നല്കിയിട്ടില്ലാത്ത സമൂഹത്തിന്റെ നേരെയുള്ള അബോധപൂർവ്വമായ ഒരു എതിർപ്പാണു് അവരുടേതു്. നിയമവിധേയത്വം, അച്ചടക്കം, ആത്മനിയന്ത്രണം എന്നിവയ്ക്കു സന്നിഷ്കർഷശ്രദ്ധ പഠിച്ച പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി അവർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആശ്രഹിക്കുന്നതെന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ലൈസൻസായി മാത്രം സ്വാതന്ത്ര്യ

ത്തെയും ഡമോക്രസിയേയും നിർവ്വചിക്കുന്ന അധ്യാപകരെ മാത്രമേ അവർ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. ഈ മറുതലിപ്പുകൾ അവസാനിപ്പിച്ചു സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണത്തിനു പോരുന്ന ഒരു വലിയ കാരണത്തിലേക്കു ചെറുപ്പക്കാർ തിരിയാതിരിക്കുകയില്ല. അവർക്കു ഒരാദർശം വേണം. സിനിമാതാരത്തിന്റെ വികാരപരതയുടെ പിന്നാലെ പരക്കം പായുന്നതിനേ ഇന്നു അവർക്കു സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. മൂകാഭിനയമായ കഥകളിയിൽ പാഞ്ചാലി രംഗത്തു വരുമ്പോൾ അവന്റെ വിളിച്ചു കൂവൽ

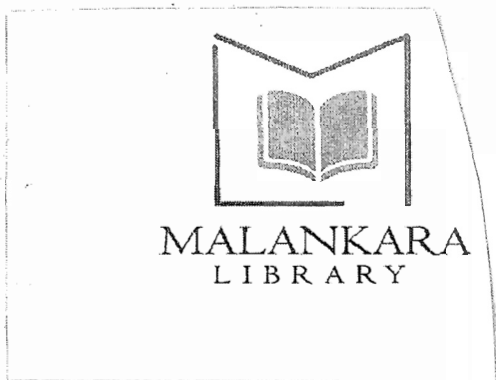
“പാഞ്ചാലി പാട്ടുപാടണം

കുളിസീൻ കാണിക്കണം.”*

എന്നാണു്. കൂടുതൽ ദൃഢമായ ആദർശത്തിലേക്കു അവർ വളർന്നിട്ടില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ബലിവേദിയിൽ ജീവിതം ഹോമിച്ചിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രനേതാക്കന്മാരുടെ പിന്നിൽ അണിനിരക്കുന്നതിനുപോലും അവർക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ദയനീയസംഗതിക്കു മാറ്റമുണ്ടാകും. ഓരോ യുവാവിലും അന്തർലീനമായിരുന്ന ധീരതയുടെ രോമിഞ്ചദായകമായ വികാരം ഉണരുകയും വളരുകയും ബാഹ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു് വിശുദ്ധരിലേക്കും വീരരിലേക്കും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമയം വരും. തപസ്വിയുടെ അരുവി

* മെമ്മോർ പേക്കോ

മുതിർന്ന തലമുറ ഉപേക്ഷിച്ചു കളഞ്ഞു. ദൈവം പുതിയ തലമുറയെ അയയ്ക്കുകയും നവീനാധ്യായത്തിനു തുടക്കം കുറിക്കുകയും ചെയ്യും. രാജ്യത്തോടും ദൈവത്തോടുമുള്ള സ്നേഹത്തിൽ നമ്മുടെ ചെറുപ്പക്കാർ യഥാർത്ഥ ആദർശം കണ്ടെത്തും. മതത്തിൻ പ്രവർത്തനത്തിനാണു് മനുഷ്യനെ ത്യാഗത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതു്. യുക്തിക്കോ സ്വാർത്ഥതക്കോ അതിനു കരുത്തില്ല.

V

വ്യക്തിത്വം വിൽക്കുന്നവർ

ജ്യേഷ്ഠാവകാശം വിറ്റുപായസം വാങ്ങിത്തീർന്ന യേശുവിന്റെ കഥയുണ്ടു്. ചാരിത്ര്യം വിൽക്കുന്ന വേശ്യകളുണ്ടു്. “കാണം വിറ്റും ഓണമുണ്ണുന്ന” മെന്നു പറയുന്നവരുണ്ടു്. ഇവരെക്കാളെല്ലാം അംഗസംഖ്യ കൂടുതലുണ്ടു് വ്യക്തിത്വം കശാപ്പുചെയ്തു് വ്യാപാരം നടത്തുന്നവർക്കു്. വ്യക്തിത്വത്തിനു അവർ പ്രാധാന്യമൊന്നും കൊടുക്കുന്നില്ല. സമൂഹത്തിൽ നിമഗ്നമാകുന്നതിന്നേ അവർക്കു താല്പര്യമുള്ളു. ഇത്തരക്കാരുടെ ചില അടയാളങ്ങളാണു് ചുവടെ ചേർക്കുന്നതു്.

1 സിനിമമാസികയോ വർത്തമാനപ്പത്രമോ അല്ലാതെയുള്ള വായനയൊന്നും അവർക്കില്ല. നൂതനസിദ്ധാന്തമോ പ്രശ്നപരിഹാരമോ ഒന്നും അവരിൽ നിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല. അവരുടെ തീരുമാനങ്ങളിൽ അപൂർവ്വ കല്പനാശക്തി (Originality) കാണുകയില്ല.

2 ശാന്തത, ആത്മ പരിശോധന, നിശ്ശബ്ദത തുടങ്ങി സ്വയശോധനയ്ക്കു പ്രേരകമാകുന്ന എല്ലാറ്റിനേയും അവർ വെറുക്കും. ഒച്ചപ്പാടും ജന

കൂട്ടവും റേഡിയോപ്പാട്ടും കൈയാണു് അവർ
ക്കാവശ്യം ഇവയിൽ പലതും അവർ ശ്രദ്ധിച്ചു
ന്നുമിരിക്കുകയില്ല.

3 ആത്മചിന്തയിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞു മാറാൻ
അവർ കിണഞ്ഞു ശ്രമിക്കും; അതിനു വേണ്ടി
മദ്യശാലകളേയും അപസർപ്പകഥകളേയും സി
നിമയേയും അഭയം തേടും; പലപ്പോഴും ലൈംഗി
കാസക്തിയിലേക്കും തിരിയും. അങ്ങനെ ജീവി
ത പ്രശ്നത്തിന്റെ ഗൗരവചിന്തയെ മറികടക്കാ
മെന്നാണു് ഭാവം.

4 സ്വാധീനിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സ്വാധീനിക്കപ്പെ
ടുന്നതിനാണു് അവരുടെ മോഹം. പ്രചാരണത്തി
ലും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ പ്രചോദനത്തിലും
പത്രത്തിലെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട ചില പ്രത്യേക പംക്
തികളിലും അവർ വികാരവിവശമാകും.

5 എല്ലാവാസനകളും ഒന്നുപോലെ പോഷിപ്പി
ക്കാപ്പടേണ്ടതാണെന്നത്രേ അവരുടെ വിചാരം; അവ
ബുദ്ധിപരമായിരിക്കണമെന്നതിനെപ്പറ്റി നേട്ട
മില്ല. സ്വയനിശ്രമത്തെയും അച്ചടക്കത്തെയും
പറ്റിയൊന്നും അവർക്കു മനസ്സിലാകയില്ല. തോ
ന്നുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവകാശവും സ്വാ
തന്ത്ര്യവും ഒന്നുതന്നെയെന്നത്രേ അവരുടെ ചിന്ത.

6 അബദ്ധത്തെയും സുബദ്ധത്തെയും പറ്റി
യുള്ള അവരുടെ ആശയം കാരാടിയന്ത്രം പോലെ
മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. കഴിഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ചു

കൃത്യമായ വരുമാനത്തിനെക്കുറിച്ചു ഉത്തരവാദിത്വമോ അവർക്കില്ല. ഒന്നിനോടൊന്നു ചേർച്ചയില്ലാത്ത പ്രാണമുപാധിത്തങ്ങളുടെ കൃപാരമാണവരുടെ ജീവിതം.

7 പണവും സന്തോഷവും തമ്മിൽ അവർക്കു ഭേദമില്ല; കൂടുതൽ സന്തോഷത്തിനുവേണ്ടി കൂടുതൽ പണം കൂട്ടുന്നു. ബുദ്ധിമുട്ടായതെയുള്ള പണസമ്പാദനമാണവരുടേതു്. സ്വാർത്ഥതയാണവർക്കു കേന്ദ്രം. എല്ലാറ്റിനേയും സ്വാർത്ഥതാകേന്ദ്രത്തിലേക്കാകർഷിക്കാൻ അവരുടെ പണത്തിനു സാധിക്കുന്നു.

8 ഏകാന്തതയെ ഭയപ്പെടുന്നതിനു വേണ്ടി രാത്രികളുടെ (night clubs) ഞളിലും പാർട്ടികളിലും അവർ പങ്കെടുക്കും; ഓരോന്നിൽ നിന്നും തിരിച്ചെത്തുന്നതു പൂർണ്ണാധികം ഏകാന്തതാഭാരത്തോടുകൂടിയായിരിക്കും.

9 യഥാർത്ഥമോ നാകലപികമോ ആയി മറ്റുള്ളവരിലുള്ള ശ്രേഷ്ഠതയെന്നും അവർ വകവെക്കുന്നില്ല; അവയെ വെറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദുഷ്പേരിനിരയായ വ്യക്തികളെ അവർക്കു ബഹുപഥ്യമാണു്. മറ്റുള്ളവർ തങ്ങളേക്കാൾ മെച്ചമല്ലെന്നാണു് ഇരുമൂലം അവരുടെ സമാധാനം. മതത്തെ വെറുക്കുന്നു; മനസ്സാക്ഷിക്കുത്തുകൂടാതെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെല്ലാം ചെയ്യാമെന്നത്രേ അപ്പേഴത്തെ അവരുടെ ആശ്വാസം.

10 പുരുഷാരത്തിൽ മറഞ്ഞു കഴിയുന്നതാണു് അവർക്കിഷ്ടം. അവർ ഉദ്യമിക്കുന്ന പ്രമാണം പോലും പലപ്പോഴും അജ്ഞാതരൂപത്തിലുള്ളതാണു്. “അവർപറയുന്നു” “ഇങ്ങനെ കേൾക്കുന്നു” “അവർചെയ്യുന്നു” എന്നെല്ലാം. ഈ അജ്ഞാതാകൃതി ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുന്നതിനുള്ള ഒരു തന്ത്രമാണു്.

ഫാസിസം തുടങ്ങി കമ്മ്യൂണിസം വരെയുള്ള എല്ലാ ഏകാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതികളുടെയും അസംസ്കൃതവസ്തുക്കൾ ഇങ്ങനെയൊന്നും വ്യക്തികളാണു്. നിരാശയും ഉൽക്കണ്ഠയും ഭയവും ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥമില്ലായ്മയിലുള്ള ആകുലതയും കൊണ്ടു് അസന്തുഷ്ടരാണിവർ. തന്നിലേക്കു് തന്നെ തിരിയുമെങ്കിൽ ഇവർ നിരാശപ്പെടേണ്ടിവരികയില്ല; പ്രതീക്ഷയ്ക്കു അവകാശമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഹൃദയത്തിലേക്കു തിരിയുവാൻ മനുഷ്യനു എളുപ്പം സാധിക്കുന്നില്ല.

“ഭൃഗുഭരണത്തപ്പാരിക്കും, കടലിനടിയിലും
 താണുകാര്യം ഗ്രഹിക്കാം
 ശൂന്യാകാശത്തെ വെന്നിട്ടൊടുവിൽവിധുവിലും
 മർത്യനോട്ടത്തിലേക്കും
 സാധിക്കാം മേൽക്കുമേലായണു പാനവും, മെ-
 നാലുംമാർക്കും ഗ്രഹിക്കാം
 നവവില്ലാമനൂഷാ, നിൻ ഹൃദയ, മതിനക-
 ത്തുള്ള മായങ്ങളെന്തോ! *

* സിസ്ടറം ബെനഡിക്റ്റിനാ

ആന്തരികവേദനകൾ അസഹ്യമായതുകൊണ്ടത്രേ സമൂഹത്തിൽ തന്നെത്താൻ നിമഗ്നനാക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ വെമ്പൽ കൊണ്ടതു്. സമൂഹത്തിൽനിന്നു സ്വയം കിളർത്തപ്പെട്ടു തന്നിലേക്കുതന്നെ തിരിയുക എന്നതാണു് അവർ ചെയ്യേണ്ടതു്. അജ്ഞാതത്വത്തിലേക്കുള്ള നെട്ടോട്ടം ഭീരുത്വമാണു്.

“കണ്ണാടികാണു് മോളവും തന്നുടെ മുഖമേററം നന്നെണു നിരൂപിക്കുമെത്രയും വിരൂപന്മാർ”

ആത്മശോധനയുടെ നിലക്കണ്ണാടിയിലേക്കു ധൈര്യശാലി നോക്കും; ദുർന്നടത്ത വരുത്തിവെച്ച ആന്തരിക വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ അപ്പോൾ കാണുകും.

“മാററാം പലേതരമശുഭ്ധികൾ രണ്ടുനേരം

മാററിൽ കുളിച്ചിടുക വിഡ്ഢികളിച്ചിടാതെ.”* മനുഷ്യൻ മനഷ്യനായിരീക്കണം. സ്വയം പ്രണിതനാണെന്നറിയുന്ന ക്ഷണത്തിൽ അവൻ ദിവ്യഭീഷഗ്വരന്റെ പക്കലേക്കു തിരിയട്ടെ. അവർക്കു ഹൃദയ സ്വാസ്ഥ്യം നൽകുവാൻ അവിടുന്നു സന്നദ്ധനാണു്. അധാനിച്ചും കഠിനമായി ഭാരപ്പെട്ടുമിരിക്കുന്ന ഏവരുമേ, നിങ്ങൾ ഏന്റെ അടുക്കൽ വരുവിൻ. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കു സ്വാസ്ഥത നേടുവിൻ.”

* സിസറർ ബനിഞ്ജാ

VI

സംരൂപ്തി സ്ഥാദിക്കാമോ?

നിലയ്ക്കാത്തമോഹങ്ങൾ

ഒരിക്കൽ ഒരു കുട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ഒരു മാർബിൾ കിട്ടാൻ കൊതിച്ചു. അതു മാത്രമേ ആ ഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതു കിട്ടി. അപ്പോൾ അവനു് ഒരു പന്തുകൂടി കിട്ടണമെന്നായി. പന്തു ലഭിച്ചു. ഒരു തൊപ്പി വേണമെന്നായി അടുത്ത അഭിലാഷം. ഇല്ലെങ്കിൽ ഒട്ടും തന്നെ തൃപ്തിയില്ല. തൊപ്പിയും ഉണ്ടായി. അപ്പോഴേക്കും പട്ടം പറപ്പിക്കാനുള്ള മോഹം അവനിൽ കൊടുമ്പിരിയെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഒന്നു കൊണ്ടും തൃപ്തി വന്നില്ലതാനും.

“ അവനീശതവേണമാധ്യനുർവ്വീ-
ധവനാശിപ്പതു ചക്രവർത്തിയാകാൻ
അവനോഭാവനാധിപത്യലുബ്ധൻ
ശിവനേ, മർത്യനു തൃഷ്ണതീരലുണ്ടോ ? ”*

* വള്ളുത്താൾ

അസംരൂപ്തനെ സന്തുഷ്ടനാക്കാനുള്ള ശ്രമം അറിപ്പയിൽ വെള്ളം നിറയ്ക്കാനുള്ള ബദംഗപ്പാടിനു തുല്യമാണ്. എത്രമാത്രം വെള്ളമൊഴിച്ചാലും അറിപ്പയുടെ ഓട്ട അതെല്ലാം അതിവേഗം ചോർത്തിക്കളയും.

പരിശീലിക്കേണ്ട കല

ലോകത്തിലെ അസംരൂപ്തന്മാരുടെ എണ്ണം കുറച്ചെന്നുമല്ല. അത്യപ്തിയുടെ കാരണങ്ങളും അവയെ ദുരീകരിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും അറിയുക ഉപകാരപ്രദമാണ്. ജന്മനാ സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല തൃപ്തി. സ്ഥിരനിശ്ചയങ്ങൾ കൊണ്ടും അത്യാർത്തികളെ ജയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിലുള്ള സൂക്ഷ്മതകൊണ്ടുമാണ് ഇതു പ്രാപിക്കേണ്ടത്. ദുർല്ലഭം ചിലരേ ഈ കല പരിശീലിക്കുന്നുള്ളൂ.

അസംരൂപ്തിയുടെ കാരണങ്ങൾ

അഹന്തയാണു് അസംരൂപ്തിയുടെ പ്രധാന കാരണം. സ്വാർത്ഥതയെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണു് അഹന്ത ചെയ്യുക. മറ്റുള്ളവരെല്ലാം അതിനു പുറവും കാങ്ങടിക്കൊള്ളണം. അസൂയയാണു് തൃപ്തിരാഹിത്യത്തിന്റെ രണ്ടാം കാരണം. അന്യന്റെ സ്വത്തുകളും കഴിവുകളും നമ്മിൽ നിന്നു മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നൊരു തോന്നലത്രേ അസൂയ നമ്മിലുളവാക്കുക. ഹൃദയത്തിന്റെ ശൂന്യതാസ്ഥിതിക്കു പകരം നിർത്തുവാൻ സമ്പൽ സമൃദ്ധിക്കു വേണ്ടിയുള്ള അമിതമോഹമത്രേ അത്യപ്തിക്കു മൂന്നാമതൊരു കാരണം.

വിശ്വാസഭാവത്തിൽ നിന്നോ നമ്മൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നവ അനുഭവിക്കുന്ന അപരനോടുള്ള എതിർപ്പിൽ നിന്നോ ഉത്ഭവിക്കുന്ന അസുഖമാണ് ഇനിയത്തെ കാരണം.

സംമലം മാറാം സംതൃപ്തി വരുത്തുമോ ?

സംമലം മാറുന്നതു കൊണ്ടു സംതൃപ്തി ലഭിക്കുകയില്ല. ഭൃമിയുടെ മരൊരുഭാഗത്തായിരുന്നെങ്കിൽ കൂടുതൽ മനശ്ശാന്തി ലഭിക്കുമായിരുന്നെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നവരുണ്ടു്. വെള്ളത്തിൽ വളർത്തിയ ഒരു സ്വർണ്ണ മത്സ്യവും കൂട്ടിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒരു പക്ഷിക്കുഞ്ഞും തമ്മിൽ സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെട്ടു. മത്സ്യം പറഞ്ഞു: “ഹാ! പക്ഷിക്കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ മേൽപ്പോട്ടും കീഴ്പ്പോട്ടും പാക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ! ആ കൂട്ടിനുള്ളിലായിരിക്കുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു” പക്ഷി പറഞ്ഞു: “മത്സ്യം തുള്ളിച്ചാടിക്കളിക്കുന്ന ആ കുളിർമ്മയുള്ള വെള്ളത്തിനുള്ളിൽ ആയിരിക്കുക ഹാ! എത്ര ആനന്ദകരം! ഞാനതിനു കൊതിക്കുന്നു” ഒരു ശബ്ദം പെട്ടെന്നു കേൾക്കപ്പെട്ടു: “കിളിക്കുഞ്ഞേ, വെള്ളത്തിനുള്ളിലേക്കു ഇറങ്ങിക്കൊള്ളുക”. “മത്സ്യമേ, പക്ഷിക്കൂട്ടിലേക്കു കയറിക്കൊള്ളു” അവർ പരസ്പരം സംമലം മാറി. പക്ഷി വെള്ളത്തിലോ മത്സ്യം അതീകൃഷ്ണത്തിലോ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തിയില്ല. പ്രകൃതിക്കു കഴിവിനും ഏറ്റവും യോജിച്ച സംമാനന്തത്രേ ഇശ്വരൻ ഓരോന്നിനേയും പാപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

പരിമിതികളുടെ കൂടാരം

പരിമിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം സംതൃപ്തിക്കു സഹായകമാണു്. അതിരിനുള്ളിലുള്ളവ ഏതാണു പ്രശാന്തമായിരിക്കും. മതിൽ കെട്ടി നാൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ട മലർക്കാവു് പ്രശാന്തസുന്ദരമാണു്. ബാഹ്യലോകം അതിൽ നിന്നു കെട്ടിയടയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ കവാടങ്ങളിലൂടെ ബാഹ്യലോകത്തെ വീക്ഷിക്കുകയും ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യാം. അടങ്ങാത്ത ദ്രവ്യാശയം മോഹവും സ്വാർത്ഥതയും മനുഷ്യനെ വട്ടമിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കു വേണമെങ്കിൽ അതിർ വരമ്പുറപ്പിക്കാം. എങ്കിൽ, മനുഷൻ പ്രശാന്തനാകും. പരിസരത്താൽ പരിമിതനാക്കപ്പെട്ട സംതൃപ്ത മനുഷ്യനു സ്വന്തം പരിമിതികൾ അസ്വസ്ഥതയ്ക്കുള്ള മറുമറുനായിത്തീരും. പരിമിതികൾ ചെറുതോ വലുതോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ, അതിന്റെ കൂടാരം നമുക്കു സൗഭാഗ്യഹൃദയം നേടിത്തരും.

സംതൃപ്തിക്കു സഹായകമായ ചില ഘടകങ്ങൾ

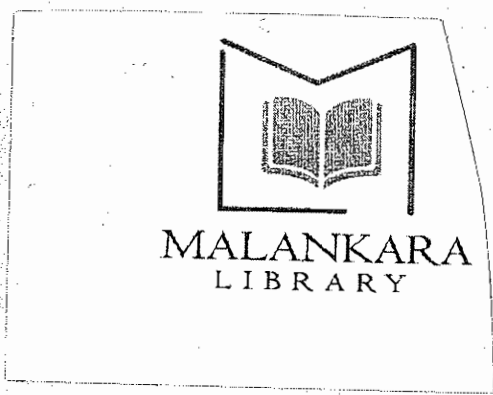
വിശ്വാസമാണു് തൃപ്തി നല്കുന്ന ഒരു ഘടകം. ജീവിതത്തിലെന്താണു സാധിക്കേണ്ടതിനെക്കുറിച്ചു ബോധമുണ്ടാകണം. പ്രതിസന്ധികളെന്തും സ്നേഹമുള്ള പിതാവിന്റെ കരങ്ങളിൽ നിന്നാണുണ്ടാകുന്നുതെന്നു് അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഒരുത്തമ മനസ്സാക്ഷിയത്രേ തൃപ്തി ജനിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടാം ഘടകം. ധർമ്മിക പരാജയം കൊണ്ടും

നിരപ്പാകാത്ത കുറവ് കൊണ്ടും ആന്തരികാസ്വസ്ഥത ഉണ്ടാകാം. അങ്ങനെയൊരു സന്ദർഭങ്ങളിൽ ബാഹ്യവസ്തുക്കൾക്കൊന്നും ആന്തരിക സ്വസ്ഥത തരാൻ ശക്യമല്ല. ആഗ്രഹങ്ങളെ നിഗ്രഹിക്കേണ്ടതും ആദ്യാദികളെ പരിമിതപ്പെടുത്തേണ്ടതും സംത്യപ്ത ഹൃദയത്തിനു ആവശ്യമത്രെ. അതിസന്ദേഹം അതിദുഃഖത്തിനിടവരുത്തും. സംത്യപ്തി സന്തോഷത്തെ ഉയർത്തുകയും സന്താപത്തെ ഇകഴ്ത്തുകയും ചെയ്യും. ക്ഷമയോടെ സഹിച്ചാൽ ഏതു തിന്മയേയും ലഘുപ്പെടുത്താം. എത്ര വലിയ തിന്മയെങ്കിലും വിഷം കലർത്തുന്നതിനു് അസംത്യപ്തിക്കു പ്രയാസമില്ല. ജീവിതയാതനകൾക്കു ആഴവും പരപ്പുമുണ്ടു്. അതിനെ വീണ്ടും അനാവശ്യമായി വളർത്തണമെന്നില്ലല്ലോ.

**സംത്യപ്തി ഉൽക്കർഷേച്ഛയെ
വിചിന്തപ്പെടുത്തുമോ?**

അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഉത്തേജനത്തെ സംത്യപ്തി പ്രതിബന്ധപ്പെടുത്തുന്നില്ല. തൃപ്തനായിരിക്കാൻ മാത്രമല്ല ഒരു പാവപ്പെട്ടവനോടു ക്രിസ്തുവിനോടു ആവശ്യപ്പെടുക. തൊഴിലിൽ ജാഗരൂകനായിരിക്കാൻ കൂടി അവനോടു പറയും. ഇന്നത്തേക്കാണ് ഒരു മനുഷ്യൻ ദരിദ്രനായിരിക്കുന്നതു്. ഇന്നത്തേക്കു മാത്രം ഉള്ളതുകൊണ്ടു സംത്യപ്തനാകാൻ വിശ്വാസം ആവശ്യപ്പെടും. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിന്നുള്ള വിടുതൽ ആയിരിക്കാം നാളത്തേക്കുത്തമം. അതുകൊണ്ടു് അവൻ അഭിവൃദ്ധി

ധിക്കുവേണ്ടി പണിപ്പെടുന്നു. വിജയിച്ചില്ലെന്നു വരാം. ഒരു ദിവസത്തേക്കു കൂടി ദാരിദ്ര്യം തുടന്നാൽ അതു സ്വീകരിക്കുകയും വിടുതൽ ലഭിക്കുന്നതു വരെ പണിപ്പെടുകയും വേണം. ജീവിതവ്യവസ്ഥിതിയുമായി ബന്ധമില്ലാത്തതല്ല, അതുമായി ആപേക്ഷികത്വം ഉള്ളതാണു് സംതൃപ്തി. എത്ര ഇല്ലാത്തവനാണെന്നിരുന്നാലും തൃപ്തൻ ദരിദ്രനല്ല; എത്ര ഉള്ളവനായാലും അസംതൃപ്തൻ ധനികനുമല്ല.

VII

ഉറപ്പുള്ള അടിത്തറ

അഹന്തയോ സ്വാർത്ഥതയോ അല്ലെ ആന്തരികാസ്വസ്ഥതയുടെ പ്രധാന ഹേതു. പൊങ്ങച്ചം കൊണ്ടു തനിക്കു തന്നെ പൊലിമ കല്പിക്കുന്നവൻ സ്വന്തം വിലയില്ലായ്മയുടെ തെളിവുകൾ നിരത്തുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. തനിക്കു് യഥാർത്ഥത്തിലില്ലാത്തതു് ഉണ്ടെന്നു വരുത്തുവാനുള്ള ശ്രമമാണു് അഹങ്കാരം.

വിനയത്തിന്റെ തീരുപം

അഹന്തയെ അപരിമിതമായി ഉഴതി വീർപ്പിക്കുന്നതിനാണു് പലരും ശ്രമിക്കുന്നതു്. അതിനുപകരം, അഹന്തയ്ക്കുകുശമിടൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യർക്കു് സന്തുഷ്ടി ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. ആധുനികകലത്തു വളരെ വിരളമായ എളിമയിലൂടെ യഥാർത്ഥ അനന്തതയുടെ തനിനിറം അപ്പോൾ അവർക്കു് കാണാൻ കഴിഞ്ഞേനെ. എളിമ സത്യം തന്നെയാണു്. “എനിക്കു അഞ്ചടി മാത്രമേ പൊക്കമുള്ളൂ” എന്നു് ആറടിയുള്ളവൻ പറഞ്ഞാൽ അതു് വിനയമല്ല. കഴമ്പില്ലാത്ത വികൃ

വായുവേ തനിക്കുള്ളതുവെന്നു ഒരു നല്ല ഏഴത്തു കാരൻ പറയുന്നതും വിനയമല്ല. കപടാഭിനയത്തിലൂടെ പ്രശംസ നേടാനുള്ള ഉപായമാണു് ഇവിടെയെല്ലാമുള്ളതു്. “എന്റെ കഴിവുകൾ ദൈവത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളാണു്. അതിന്നു, ഞാൻ ദൈവത്തിന്നു നന്ദി പറയുന്നു” എന്നു പറയുന്നവനാണു് യഥാർത്ഥ വിനീതൻ. സൗധത്തിന്റെ ഉയർച്ചയ്ക്കനുസൃതമായി അസൂതിവാദത്തിന്നു താഴ്ച വേണം. നാം എത്തിച്ചേരാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഉന്നതമായ ആത്മീയവളർച്ചയ്ക്കനുസരണമായി നമുക്കു് താഴ്ച ഉണ്ടാകണം. ക്രിസ്തുവിനെ കണ്ടപ്പോൾ സ്നാനപകയോഹനാൻ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ ഭൂമിയിൽ, അവൻ വളരണം” എന്നു്. ഹേമന്തകാലത്തു് പുഷ്പജലം വിനയപൂർവ്വം വിട വാങ്ങുന്നു. ലോകത്തിന്നു മറഞ്ഞു്, മനുഷ്യദൃഷ്ടിക്കുദൃശ്യമായി, അവ ഭൂമിക്കുള്ളിൽ അഭയം ഗമിക്കുന്നു. തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തപ്പെട്ടതു കൊണ്ടു് അവ വസന്തകാലത്തു വീണ്ടും മഹത്വപ്പെടുകയും ഉയർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിനയരാഹിത്യം പരത്തുന്ന വിന

ശൂന്യമായ പാത്രമേ നിറയ്ക്കാനൊക്കൂ. അഹന്തയെ അടിച്ച മാററിയ ഹൃദയത്തിലേക്കു മാത്രമേ ദൈവിക കൃപാവാഴ്ചയിന്നു പ്രവേശിച്ചുള്ളൂ. സ്വാർത്ഥമത മുററിയ ഹൃദയങ്ങളില്ല. സഹോദര സന്ദേഹത്തിനോ ദൈവസന്ദേഹത്തിനോ അവിടെ കയറിക്കിടന്നില്ല. മാറുള്ള പാത്രം ഉദാരതയ്ക്കു വിനയം നമ്മെ പാത്രങ്ങളാക്കുന്നു. സ്വീകർത്താവു

ണ്ടെങ്കിലേ ദാതാവുള്ളൂ. ഒരുവൻ സ്വീകരിച്ചെങ്കി
ലേ അപരൻ കൊടുക്കാൻ കഴിയൂ. വാങ്ങിക്കാനാള
ണ്ടെങ്കിലുവേണ്ടവർത്തിൻ നല്കാൻ സാധിക്കൂ. വേ
ണ്ടത്ര വിനയമില്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തിൽ നിന്നു
ഒന്നും സ്വീകരിക്കുകവയ്യാ.

പ്രവൃത്തി സാഹചര്യം

“മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടിയും ദൈവത്തിനു വേണ്ടി
യും ഞാൻ ഏറെക്കാലം പണിപ്പെട്ടു. എന്നിട്ടു എ
ന്തു പ്രതിഫലം കിട്ടി? ഇന്നും ഞാൻ നിസ്വന്താ
നും” എന്നു പരാതിപ്പെടുന്നവരണ്ടു്. ചിലതെ
ല്ലാം അവർക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്; തങ്ങളുടെ നിസ്സാ
രതയെപ്പറ്റിയുള്ള ബോധം അവർക്കു ലഭ്യമായിട്ടു
ണ്ടു്. ഉപരി ഫലം കിട്ടുകയും ചെയ്യും.

ഏതു എളിയ പ്രവൃത്തിയും നല്ലവർക്കു ചാ
രിതാർത്ഥ്യജനകമാണു്. തന്റെ കളക്യജനം നിഷ്പ
പ്രയോജനമെന്ന ആക്ഷേപം കൂയിൽപ്പക്ഷി തള്ളി
ക്കളയുന്നു:

“ജീവിതപ്പോരിൽ തോറ്റു
തോറ്റുള്ളം കീറിക്കീറി
മേവിടും സഹോദര—
ന്മാരിലാർക്കാനും പക്ഷേ,
ആനന്ദദാനം ചെയ്യാൻ
ശക്തമായേക്കാമെന്റെ
ഗാനം, ഞാനതിഷ്യുഭ—
പക്ഷിയായിരുന്നോട്ടെ!!” *

* ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

വിനീതനും അഹങ്കാരിയും

സ്വന്തം കുറ്റങ്ങളിലത്രേ എളിമയുള്ളവൻ ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. അന്യരുടെ അപരാധങ്ങൾ അവൻ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. നന്മയല്ലാത്തതൊന്നും മറ്റുള്ളവരിൽ അവൻ കാണുന്നില്ല. സ്വന്തം കുറ്റങ്ങൾ കണ്ട് പിമ്പിൽ മൂടിവെയ്ക്കുന്നതിനു പകരം മുമ്പിൽ തുറന്നു വെയ്ക്കുന്നതിനാണ് അവൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവരുടെ ഹീനതകളെ പുറത്തെടുക്കാതെ പൊതിഞ്ഞുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. അഹങ്കാരി ഇങ്ങനെയായിരിക്കുകയില്ല. എല്ലാവർക്കും എതിരായി അവൻ ആവലാതിപ്പെടും. സകലരും തന്നോടു തെറ്റു ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നോ ചുരുങ്ങിയപക്ഷം, അർഹിക്കുന്നവിധം തന്നെ ആദരിക്കുന്നില്ലെന്നോ ആയിരിക്കും അവന്റെ പരാതി. നികൃഷ്ടങ്ങളായ പെരുമാറ്റങ്ങളുണ്ടായാൽ പോലും വിനീതൻ ഇങ്ങനെ പിറുപിറുക്കുകയില്ല. അർഹിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഉപരിയായ സ്വീകരണമാണ് തന്നെക്കു ലഭിക്കുന്നതെന്നു അവനറിയാം. ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ കൂടിയവയും വിവിധകഴിവുകളിലും അഹങ്കാരിക്കുന്നവരുണ്ട്. ദൈവദത്തങ്ങളായ കഴിവുകളെ വിനിയോഗിക്കുന്നവർ ദൈവത്തിനു നന്ദിപറയണം. അല്ലാത്തവൻ, ആധ്യാത്മിക വീക്ഷണപ്രകാരം തസകരനാണ്. ദാനം സ്വീകരിച്ചിട്ടു ദാതാവിനെ അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെന്നതത്രേ അവന്റെ കുറ്റം. 'മരങ്ങൾ താഴുന്നു ഹലാഹത്തിനാൽ'. വിനീതൻ നിരാശനാകുന്നില്ല, അഹങ്കാരി നിരാശതയുടെ പടുകുഴിയിൽ പതിക്കുന്നു. എളിമയുള്ളവന്

അയ്യേകേന്ദ്രമായി ദൈവമുണ്ടു്, അഹങ്കാരിയുടെ ആശ്രയം തകന്നുകഴിഞ്ഞ സ്വന്തം അഹന്തമാത്രമാണു്.

എളിയുടെ സങ്കീർത്തനം

വി. ഫ്രാൻസിസ് അസീസിയുടെ മനോഹരമായ ഒരു പ്രാർത്ഥന എളിയുടെ സങ്കീർത്തനമാണ്: “നാഥാ, എന്നെ അങ്ങയുടെ സമാധാനത്തിന്റെ ഉപകരണമാക്കണമെ. വിദ്വേഷമുള്ളിടത്തു സ്നേഹവും ഉപദ്രവമുള്ളിടത്തു ക്ഷമയും സംശയസ്ഥാനത്തു വിശ്വാസവും നിരാശയുടെ ഗർത്തത്തിൽ പ്രതീക്ഷയും ഇരുട്ടത്തു പ്രകാശവും സന്താപമുള്ളിടത്തു സന്തോഷവും ഉളവാക്കണമെ. ദിവ്യഗുരോ, ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നതിനും അറിയുന്നതിനേക്കാൾ അറിയപ്പെടുന്നതിനും സ്നേഹിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നതിനും ഉള്ള പ്രവണത എന്നിൽ വരുത്തരുതേ. കൊടുക്കുന്നതിലാണു് ഞങ്ങൾക്കു ലബധി; ക്ഷമിക്കുന്നതിലൂടെയാണു് ഞങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെടുക; മരിക്കുന്നതിലൂടെയാണു് നിത്യജീവിതത്തിലേക്കുള്ള ഞങ്ങളുടെ ജനനം.”

VIII

സന്തോഷം - വിശുദ്ധതയുടെ

സന്തതസഹചാരി

ലൗകികസന്തോഷവും ആദ്ധ്യാത്മിക

സന്തോഷവും

ലഭിച്ചതോ അനുഭവിച്ചതോ ലഭിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതോ ആയ നന്മമൂലം സമൃദ്ധ്യുക്തമാകുന്ന ആറ്റാദവികാരങ്ങളുടെ സുഖദാനുഭൂതിയാണു് സന്തോഷം. ലൗകികസന്തോഷവും ആദ്യോക്താവിക സന്തോഷവുമുണ്ടു്. മോഹഭംഗങ്ങൾ കൊണ്ടു തരളിതമാകാത്ത യുവത്വത്തിന്റെ സന്തോഷവും രൂപികരവും സുഖദവുമായ ഭക്ഷണംമൂലമുള്ള ആരോഗ്യത്തിന്റെ സന്തോഷവും സമരം നേടിയെടുക്കുമ്പോഴുള്ള വിജയത്തിന്റെ സന്തോഷവും സ്നേഹിക്കപ്പെടുമ്പോഴുള്ള ഹൃദയസൗഹൃദത്തിന്റെ സന്തോഷവും ലൗകിക സന്തോഷങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയാണു്. ആദ്യോക്താവിക സന്തോഷങ്ങൾ ലൗകികസന്തോഷങ്ങളെ ഗാഢതരവും ചിര

സ്ഥായിയുമാക്കിത്തീർക്കും. ഉത്തമ മനസ്സാക്ഷിടെ ബന്ധം കൂടാതെ ലൗകികസന്തോഷങ്ങളൊന്നും തന്നെ സ്ഥിരമോ സ്ഥായിയോ ആയിരിക്കുന്നതല്ല.

കൊടുങ്കാറ്റു മലയെ ഇളക്കുകയില്ല. ജീവിതത്തിലെ കോളിളക്കങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ അക്ഷോഭഭാവമാണു് ആദ്യാത്മിക സന്തോഷം പ്രദാനം ചെയ്യുക. ദൈവികതയിൽ അടിയുറച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആത്മാവിനു് ഉണ്ടാകുന്ന ഓരോ ബുദ്ധിമുട്ടും പർവ്വതീകരിക്കപ്പെട്ടതായി തോന്നും. പലതിനെ ക്കുറിച്ചും കലങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഒന്നിലും ശ്രദ്ധാലുവാകുവാൻ അവനു സാധിക്കുന്നതല്ല.

നൈമിഷികോല്ലാസങ്ങളും

ചിരസ്ഥായിയായ സന്തോഷങ്ങളും

നൈമിഷികോല്ലാസങ്ങൾ നിസ്സാരങ്ങളായ ഉൽക്ക (meteor) കളാണെങ്കിൽ സന്തോഷം പ്രകാശമാനങ്ങളായ നക്ഷത്ര (Star) ങ്ങളാണു്. ഉല്ലാസം (Mirth) മുളളുപോലെ പിടിക്കുമെങ്കിൽ സന്തോഷം (Joy) അഗ്നിപോലെ ആളിപ്പടരും. സന്തോഷം സ്ഥിരതരമായതു കൊണ്ടു് പ്രയാസഭേദിയ കര്യങ്ങളെ സുഗമമാക്കും. ദീർഘയാത്രകൊണ്ടു് തളർന്നു വിവശമായ സൈന്യവൃഹത്തിനു പട്ടാളബാൻറു ചെയ്യുന്ന സഹായം ചെറുതല്ല. നുകം ലഘുവായും ചുമടു സഹനീയമായും സന്തുഷ്ട ഹൃദയത്തിനു സദാ അനുഭവപ്പെടും.

സന്തുഷ്ടതയുടെ വില.

ഏതു പ്രചർത്തനത്തിന്റെ വിജയത്തിനും സന്തുഷ്ടത ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. സന്തുഷ്ടത ചിത്തയല്ലാത്ത ഒരു നേഴ്സിനു രോഗിയെ സഹായിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. രോഗീപരിചരണത്തിനു തുനിയുന്ന അവരക്കു രണ്ടു ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നേ മതിയാവൂ. വേദനയുടെ വില അവളറിഞ്ഞിരിക്കണം, സന്തോഷം പകരുവാൻ വേണ്ടത്ര നർമ്മബോധവും അവരക്കു വേണം. അന്യരുടെ വേദനകളിൽ സാരമായ സഹതാപമുണ്ടാവാൻ അവരക്കു സാധിക്കണം. ഒരു ദുർമ്മുഖത്തേക്കാൾ കൂടുതലായി രോഗിയുടെ വേദനയെ ദുർവ്വഹമാക്കുന്ന മറ്റൊന്നുമില്ല.

സന്തോഷവും വിശുദ്ധിയും—

സന്തത സഹചാരികൾ

ചിന്താധാരയെക്കാളേറെ സ്നേഹവായ്പിനോടാണ് സന്തുഷ്ടിക്കു് അടുപ്പം. ബുദ്ധിശക്തി പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വളരെ ഉപരിയായ സന്തോഷം ഒരു ഗൃഹസ്ഥനു് ഭാര്യയും മക്കളും നല്കും. തൊട്ടിലിനരികിൽ നിന്നു കൂട്ടിയെ മുഖാഭിമുഖം ഉററുനോക്കുന്ന പിതാവു് ഇശ്ശാപൻ നിവേശിപ്പിച്ച സ്നേഹവും മൃദലതയുമാണു് കാണുന്നതു്. സന്തോഷിക്കുവാനുള്ള കരുത്തു് ഒരുവന്റെ ആന്തരികസ്ഥിതിയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള അളവുകോൽ തന്നെയാണു്. ആന്തരികമായി

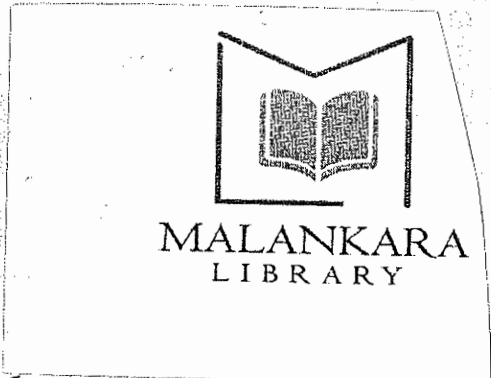
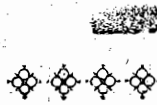
ആനന്ദം, അനുഭവിക്കാത്തവന്റേ ബാഹ്യാനന്ദം സാധ്യമല്ല. അപരാധബോധം ഒരുവന്റെ ആത്മാവിനെ ഭാരപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ബാഹ്യസന്തോഷത്തിനൊന്നും അവന്റെ നഷ്ടപ്പെട്ട സത്യഷ്ടാവസ്ഥയെ തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിവുണ്ടാകയില്ല. ഭൂഃഖം പാപത്തിന്റെ പരിചാരികയായിരിക്കുന്നതു പോലെ സന്തോഷം വിശുദ്ധിയുടെ സന്തതസഹചാരിയാണ്.

സമൃദ്ധിയിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും സന്തോഷം അനുഭവിക്കാം. വസ്തുവകകളുടെ ആധിക്യമോ ആഹ്ലാദാനുഭൂതിയോ അല്ല സമൃദ്ധിയുടെ ഘട്ടത്തിൽ നമ്മെ സന്തോഷഭരിതരാക്കുന്നതു്. ചിതൽ അരിക്കാത്തതും തുരുമ്പു പിടിക്കാത്തതും കള്ളന്മാർ അപഹരിക്കാത്തതുമായ വസ്തുക്കളിലാണു് അപ്പോഴും നമ്മൾ പ്രതീക്ഷ വെച്ചിരിക്കുന്നതു്. കുരിശുമരണം വരിക്കയും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് കഷ്ടപ്പാടിലും സന്തോഷം കണ്ടെത്താമെന്ന പഠനം ദിവ്യഗുരു പഠിപ്പിക്കുകയാണു്.

സന്തോഷഹീനതയുടെ കാരണം

സന്തോഷാനുഭവം ഇന്നു നന്നേ കുറവാണു്. തന്നെത്താൻ മറക്കുന്നതിനോ സഹോദരനുവേണ്ടി ത്യാഗമനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനോ ധീരതയില്ലാത്ത ചകിതഹൃദയരാണു് ഈ ദുസ്ഥിതിക്കു ഹേതു. ദൈവവിശ്വാസവും ആത്മരക്ഷാബോധവും ജീവിതത്തിൽ നിന്നു മാഞ്ഞു മറയുന്നതിനോടൊപ്പം സന്തോഷം അപ്രത്യക്ഷമാകയും നിരാശതയിലേക്കു ഒരുവൻ

മറിഞ്ഞുവീഴുകയും ചെയ്യുന്നു. പഴയ ഗ്രീക്കുകാരും റോമാക്കാരും വഴിത്താരയിൽ നിഴലും കാലടികളിൽ അസ്മിക്കുടുകളും കാണുക സാധാരണമായിരുന്നു. ജീവിത ലക്ഷ്യമോ പ്രതീക്ഷകളോ ഇല്ലാതായ ഒരു റോമാക്കാരൻ കുളിമുറിയിൽ കയറി, ഞരമ്പു മുറിച്ചു, രക്തം സ്രവിപ്പിച്ചു മരണമടഞ്ഞതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടേണ്ടതില്ല. പ്രസിദ്ധനായ ഒരു യവനകവി 'ജനിക്കാതിരിക്കുക നന്നു', ജനിച്ചു പോയാൽ കഴിവതും വേഗം ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുക ഉത്തമം' എന്നു ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. "കർത്താവിൽ സഭാ സന്തോഷിക്കുക, വീണ്ടും ഞാൻ പറയുന്നു, സന്തോഷിക്കുക" എന്ന പൗലുസ്യുഗ്രീഹായുടെ പല്ലവിയുടെ മറുകണ്ടം ചാടലാണു് ഇവയെല്ലാം.

MALANKARA
LIBRARY

IX

ആധുനിക മനുഷ്യൻ

ശാന്തിയിൽനിന്നു വിദൂരനോ?

ദുർബഹ ജീവിതം

സൗഹൃദമെന്തെന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവനെപ്പോലെ അപായകരമാം വിധം ഭാഗ്യഹീനനായി മറ്റാരും തന്നെയില്ല. എന്തിനാണു ജീവിതം എന്നു നിശ്ചയമില്ലാത്തവനു മാത്രമേ ജീവിതം ദുർവ്വഹമായിരിക്കുന്നതു്. അത്തരം മനസ്ഥിതിക്കാർ സൗഭാഗ്യത്തേയും നൈമിഷികാഹ്ളാദത്തേയും തുല്യമായി കരുതുന്നു; സന്തോഷത്തേയും ഇന്ദ്രിയ സംതൃപ്തിയേയും ഒന്നായി അവർ ഗണിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ബാഹ്യ വസ്തുക്കൾ നമുക്കു ആന്തരിക സമാധാനം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതല്ല. സ്വന്തം നിയന്ത്രണത്തിനതീതമായ ഒന്നിനെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നവന്റെ സംതൃപ്തി അസ്ഥിരമായിരിക്കും; അവൻ ക്ഷണേന നിരാശതക്കു വശം വദനാകയും ചെയ്യും.

രണ്ടു വഴികൾ

സഭാഗൃത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന രണ്ടു നീക്കങ്ങളുണ്ടു്. ബാഹ്യവസ്തുക്കളോടുള്ള അമിതാസക്തിയിൽ നിന്നുള്ള പിന്തിരിയലാണു് ഒന്നാം മാർഗ്ഗം. രണ്ടാമത്തേതു് കുറേക്കൂടി ആഴമേറിയതാണു്. ആന്തരികമായി നമുക്കുള്ള താഴ്ന്ന ഘടകങ്ങളിൽ നിന്നു ഉപരി ഘടകങ്ങളിലേക്കുള്ള—അഹന്തയിൽ നിന്നു ദൈവികതയിലേക്കുള്ള ഒരു കയറ്റമാണിതു്. ആദ്യത്തേതു് ആധുനിക മനുഷ്യൻ പരീക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ബാഹ്യ വസ്തുക്കൾ അവൻ വളരെയേറെ കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കു ഇട നല്കിയുൾം, വിഷാദം, സുരക്ഷിതത്വമില്ലായ്മ, ശൂന്യതാബോധം ഇവയെല്ലാം മനുഷ്യനെ ഭയവിഹ്വലനാക്കി. ബാഹ്യ വസ്തുക്കളിൽ നിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞു്, അന്തർമുഖനാകുവാൻ അവൻ നിർബദ്ധനായി. അതുകൊണ്ടാണു് മനശ്ശാസ്ത്ര വിശകലനത്തിനു് സ്ഥാനം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അബോധ മനസ്സിനേയും ഉൽക്കണ്ഠകളേയും ഭയപ്പാടുകളേയും മോഹ ഭംഗങ്ങളേയും അപഗ്രഥിക്കുന്നതിലാണു് ആധുനിക മനുഷ്യൻ തൃപ്തി കണ്ടെത്തുന്നതു്.

അന്തർമുഖതയുടെ ഇന്നത്തെ പാളിച്ചം.

അന്തർമുഖത്വം അഹന്തയാൽ മാത്രം വലയിതരായിരുന്നാൽ പോരാ. അങ്ങനെയായാൽ അതു ഒരു തടങ്കൽപ്പാളയമായിത്തീരാനിടയുണ്ടു്. സ്വാർത്ഥരയക്കു സ്വാർത്ഥതയിലേക്കു നീങ്ങുന്നതിനുള്ള കവാട ദ്വാരങ്ങളേ അവിടെയുള്ളൂ. ആന്തരിക

വ്രണങ്ങളെ തുറന്നു കാട്ടുകയും അവിടെനിന്നുള്ള ചലത്തിന്റെ ഒഴുക്കു വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന മാനസികാപഗ്രമനത്തിലല്ല സൗഖ്യപ്രാപ്തി സ്മിതിചെയ്യുന്നത്. അതു രോഗിക്കും വൈദ്യനും ദോഷം ചെയ്തേക്കും. കാരണമറിയാതെ ഏകതാനതയെ ഭയപ്പെടുന്നവരനവധിയുണ്ടു്. ഏകതാനതയുടെ ഹേതുവെന്തെന്നും ഏകതാനതയ്ക്കു് എങ്ങനെ ഭയപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുമെന്നും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലാണു് യഥാർത്ഥ സൗഖ്യപ്രാപ്തി നില കൊള്ളുന്നതു്.

ആന്തരിക ശാന്തി

ആന്തരിക ശാന്തി കണ്ടെത്തുക എന്ന പ്രശ്നമത്രേ ഇന്നത്തെ പ്രശ്നം. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിന്നു ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടു വ്യത്യാസപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നതു് ഈ പ്രശ്നത്തിലാണു്. പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനായി ബാഹ്യലോകത്തിലേക്കു തിരിയുകയെന്നതാണു് മനുഷ്യൻ ഒരു നൂറു കൊല്ലം മുമ്പു ചെയ്തതു്. അവൻ പ്രകൃതിയേയും സയൻസിനേയും ആരാധിച്ചു; പുരോഗമനത്തിൽ നിന്നോ രാഷ്ട്രീയത്തിൽനിന്നോ ആദായത്തിൽ നിന്നോ സൗഖ്യമുണ്ടാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മനുഷ്യന്റെ വിഷാദം അവനെപ്പറ്റിത്തന്നെയാണു്. ലൈംഗികതയേക്കാൾ ലൈംഗിക പ്രശ്നങ്ങളിൽ അവൻ കൂടുതൽ ഉൽസുകനായിരിക്കുന്നു. ലൈംഗികതയുടെ ശാരീരിക സംതൃപ്തിയിലും സന്താനലബ്ധിയിലും എന്നതിനേക്കാൾ ലൈംഗികതയുടെ നേരെ സ്വീക

രിക്കേണ്ട മാനസിക സമീപനത്തിൽ അപ്പൻ ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം മൂല്യവും ഭാവവും അവസംഗവും അവനെ വിഴുങ്ങിക്കളയുന്നു.

ഉദയത്തിനു മുൻപുള്ള സായംസന്ധ്യ.

മനുഷ്യന്റെ ആന്തരികതയെക്കുറിച്ചു അടുത്ത കാലത്തു വളരെയേറെ കഥയില്ലായ്മകൾ എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും പത്തൊൻപതാം ശതകത്തേക്കാൾ ഇരുപതാംശതകം ദൈവത്തോടു കൂടുതൽ സമീപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു് സത്യമാണു്. മനുഷ്യചരിത്രത്തിലെ വളരെ വലിയ ഒരു ആധ്യാത്മിക നവോത്ഥാനത്തിനു തൊട്ടു മുമ്പുള്ള സായംസന്ധ്യയിലാണു് നമ്മൾ എത്തിയിരിക്കുന്നതു്. നിരാശയിൽ അമർന്നു് ദൈവത്തിൽ നിന്നു വിദ്വേഗസ്ഥിതരെന്നു നിരൂപിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾ ഒരുപക്ഷേ, ദൈവത്തിന്റെ സമീപത്തു തന്നെ ആണെന്നുവരാം. ശൂന്യമായ ആത്മാവിനെ ദൈവത്തിനു നിറയ്ക്കാം; വ്യഥിതമായതിനെ നിത്യതയ്ക്കു ശാന്തിപ്പെടുത്താം. എന്നാൽ, അഹങ്കാരവും സ്വാർത്ഥമാത്രപ്രസക്തതയുമുള്ള ആത്മാവു ദൈവത്തിൽനിന്നു വിദ്വേഗസ്ഥിതമാണു്.

ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ

ആധുനിക മനുഷ്യൻ വിനീതനായിട്ടുണ്ടു്. പുരോഗതിയുടെ പ്രത്യാശകളോ സയൻസിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങളോ അവനെ പ്രതീക്ഷിച്ചിടത്തു എത്തിച്ചിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും, അവൻ വേണ്ടത്ര വിനീത

നായിട്ടില്ല. സ്വാർത്ഥതയുടെ തുറുകിനുള്ളിലാണു് ഇന്നും അവൻ കിടപ്പു്; അതിനപ്പുറമുള്ള ഒന്നും കാണാൻ കഴിവില്ല. മനേസികാപ്രഥമനപ്രക്രിയക്കു കൂറേക്കാലത്തേക്കുകൂടി അവൻ വഴങ്ങിക്കൊടുത്തെന്നുവരാം. ശൂന്യതയിൽനിന്നു തങ്ങളെ കിളർത്തണമേ എന്നു ദൈവത്തെനോക്കി ആധുനിക മനുഷ്യൻ നിലവിളിക്കുന്ന സമയം അധികവിദൂരത്തിലല്ല. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയ വി.ആഗസ്തീനോസു് പറഞ്ഞു: “അങ്ങയിൽ വിശ്രമിക്കുന്നതുവരെ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ സ്വസ്ഥമായിരിക്കുകയില്ല”.

നമ്മെ ഭയപ്പെടുത്തുമെന്നിരുന്നാലും വിപദാപന്നമായ യുദ്ധം പുറമേ കാണുന്നത്ര നാശഹേതുകമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ആധുനിക മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു പൂണ്ണമായി പ്രത്യാഗമിച്ചില്ലെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ, അവൻ തന്നിലേക്കു തിരിയുക എന്നിടം വരെയെങ്കിലും എത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

“അകലെയേക്കാളകലയാകുന്നു നീയരികിലേക്കാളരികിലാണ ത്ഭൂതം

.....
 ക്ഷണിക മാകിലെന്തെന്റെയീജ്ജീവിത
 കണികയിൽ കണ്ടിതങ്ങയെത്തന്നെ ഞാൻ
 ഉലകം കണ്ടു ഞാൻ കാലമാം പുൽക്കുമ്പിൻ-
 തലയിൽ മിന്നുന്ന തുമഞ്ഞു തുള്ളിയായു്

നിമഷ മാത്രാനു ഭൂതിയാലാത്മാവിൽ—
 കുമിയു മാനന്ദവേലിയേററത്തിനാൽ
 കരകളൊക്കെയും മുങ്ങിയ ജീവിത—
 ക്കെടു കണ്ടുഞാനേക മായ്, പൂർണ്ണമായ്” *

ഭഗ്നാശയനായ ആത്മാവു് അറിഞ്ഞ ഒന്നിന്റെ സ്മരണയെ എന്നവണ്ണം ഇന്നു, ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നു. ഏതിനെ തിരയുകയും പഠിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നോ ആ ദൈവികകൃപയുടെ സഹായത്താൽ ഇനിയും അവൻ രൂപാന്തരീകരിക്കപ്പെടും. സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതായി അറിയാത്ത ഒന്നിനെ ഇതുവരെ ആരും തേടിയിട്ടില്ല.

അന്വേഷിക്കുന്നവരും കണ്ടെത്തിയവരും

വിശ്വാസത്തിലൂടെ ഈശ്വരനെ കണ്ടെത്തിയവരുണ്ടു്, ഇന്നും അന്വേഷണം തുടർന്നു് ഉഴലുന്നവരുമുണ്ടു്. ഭക്താവനോടൊത്തു സന്തുഷ്ട ജീവിതം നയിക്കുന്ന സൗഭാഗ്യവതിയായ ഒരു ഭാര്യയും ഭർത്തൃലബ്ധി ഉണ്ടാകുമോ എന്നു ആശങ്കിക്കുകയും അതിനായി കാമിക്കയും അവിഹിതമായിപ്പോലും പുരുഷന്മാരെ ആകർഷിച്ചു വശീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു യുവതിയും തമ്മിലുള്ള അന്തരം പോലെയത്ര ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തിയവരും ദൈവത്തെ തേടുന്നവരും തമ്മിലുള്ളത്. ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയുടെ സാദൃശ്യാത്മകരൂപവിതാ:

* ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു

“കണ്ടവരില്ലാ പാരിൽ,

കണ്ടുവെന്നുറപ്പവർ

കണ്ടവരല്ല; കാണാൻ

ഞാൻ സ്വയം യത്നിക്കേണം.

ആരെ ഞാനന്വേഷിപ്പു-

താ പ്രേമപുഞ്ജം തന്നെ

തീരെയില്ലെന്നോതുന്ന

നവനികവിശ്വാസ്യം.

ആ മുഗ്ദ്ധം മുല്ലപ്പൂക്കൾ

മുകരുന്ന നേരം ഞാ-

നാമുഖ മനോഹര-

സൗരഭം സ്മരിക്കുന്നു.

ചോലയിൽ സത്യഷണനായ്

ചുണ്ടടുപ്പിക്കെ സ്നിഗ്ദ്ധ-

ലോലമക്കപോലത്തിൻ

തണുപ്പു ഞാനോർമ്മിപ്പു

മാനസംസ്മരണയാ-

ലുന്മത്ത മാവില്ലല്ലൊ

ഞാനലഞ്ഞന്വേഷിക്കു-

മോമൽ മിഥ്യയാണെങ്കിൽ.”*

ആദ്യാദത്തിനും കീർത്തിക്കും ധനത്തിനും വേണ്ടി തീരുന്നവർ നിത്യത തന്നെയാണു് തീരുന്നതു്; അവർ നിത്യനഗരോപാന്തത്തിൽ മാത്രമേ ഏത്തിയിട്ടുള്ളൂ. “ലോകം നല്കാത്ത ശാന്തി പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന” നിത്യതയിലെ തങ്ങളുടെ യഥാ

* ‘അന്വേഷണം.’ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു്.

മിതം വസതിയിൽ മുഴുകുവാൻ വിശ്വാസമുള്ള വർക്കി സാധിക്കുന്നു. അവരുടെ മാനസികാഹ്ലാദം ചെറുതായിരിക്കുകയില്ല.

“നാകത്തെത്തിളക്കുന്ന

തൃക്കയ്യാൽ—അയ്യോ! മദോ—

ലേകത്താൽ ഞാൻനമ്മട്ടു .

തുളളില്ല—തലോടുമ്പോൾ!

.....

ചേണുററ നിൻ ചൈതന്യ—

മൊന്നുതാനൊരേമട്ടിൽ

കാണുവാനെൻ കണ്ണിനു

കാഴ്ചനീയരുളായ്കിൽ

നിദ്രയിൽ പിറന്ന ഞാൻ

നിദ്രയിൽ ജീവിച്ചേനേ!

നിദ്രയിലവസാന

കാലത്തുലയിച്ചേനേ!

.....

നിൻമുഖോല്പസന്നിത്യ—

സൗന്ദര്യം നുകരുവാ—

നൂൻമുഖം നിൽക്കും നിൽപ്പിൽ

നിന്നുഞാനുലയല്ലേ.”*

ഭൂരത്തുള്ള ഒരു ചിത്രം കാണുകയും അതു തന്റെ പുർവസുഹൃത്തിന്റെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ റിക്കയും ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥ ഒരരംകു ഉണ്ടാകാമല്ലോ. അതു പോലെ, നിത്യതയെ തേടുകയും സ്നേഹത്തിന്റെ അറുതിയില്ലാത്ത അനുഭൂതിക്കു വേണ്ടി

(*) ഷകജഗീതം. ജീ. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ഭാഗിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ തന്നെ, അതു ദൈവമാണെന്നു അറിയാത്തവരുണ്ടാകാം.

അവിഹിത സന്തോഷങ്ങൾക്കു വശംവദരാകുന്നവർക്കെല്ലാം തങ്ങളുടെ അടിമത്തസ്ഥിതി ബോധ്യമാണു്. ആ അടിമത്തം മറച്ചു വെയ്ക്കാൻ അവർ നോക്കും. കുടിച്ചവൻ കുടിച്ചില്ലെന്നു പറയും. യഥാർത്ഥത്തിൽ മദ്യപാനത്തിനു അടിമയായിത്തീർന്ന തന്റെ അവസ്ഥയെ അവൻ അധരം കൊണ്ടു നിഷേധിക്കും. സ്വന്തം തെറ്റു സമ്മതിക്കുവാൻ മടിക്കുന്നവൻ നിത്യസത്യത്തെ സമ്മതിച്ചു പറയുവാനും മടി കാണിക്കും. വിഷാദഭാവവും ശൂന്യതാബോധവും അവരെ ദൈവത്തിന്റെ കാര്യങ്ങളിൽ ലേക്കു ക്രമേണ അടുപ്പിക്കും.

ശാന്തിയുടെ ഉദയം എവിടെ നിന്നും?

ബാഹ്യലോകം നിരാശയുടെ ചുഴിയിലാണു്; മനുഷ്യന്റെ ആന്തരികലോകം പ്രത്യാശയുള്ളതും. മനുഷ്യന്റെ മനശ്ശാസ്ത്ര വികസനത്തിന്റെ പിന്നിൽ വളരെ സാവധാനത്തിലേരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും ധനതത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെയും മണ്ഡലം നീങ്ങുന്നുള്ളു. ലോകം ദൈവത്തിൽ നിന്നും വളരെ അകലെയെന്നു്, എന്നാൽ മനുഷ്യപുരുഷന്മാർക്കു അങ്ങനെയല്ല. അതുകൊണ്ടു്, രാഷ്ട്രീയ പർവ്വതനങ്ങളിൽ നിന്നായിരിക്കയില്ല ശാന്തിയുടെ ഉദയം, പിന്നെയോ ഹൃദയപരിവർത്തനത്തിൽ നിന്നായിരിക്കും. ബാഹ്യങ്ങളായ സംക്ഷോഭങ്ങളിൽ നിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞു മനുഷ്യൻ സ്വന്തം ആത്മവിൽ അഭയം തേടിയിരിക്കുന്നു. താൻ എന്തിനു വേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവോ ആ സന്തോഷത്തിലേക്കു അവൻ താമസം പിന്നാ ഉച്ചർത്തപ്പെടും.

X

ആനന്ദം ആന്തരികം

“മർത്യനെക്കീഴ്പ്പോട്ടു തള്ളുന്നതായാൽ താൻ മററാരുമല്ല കരേറുവതും”

സ്വന്തം ചിന്തക്കനുസരണങ്ങളായ പരിസരങ്ങളെ ഓരോ വ്യക്തിയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഏതു വിധ സംഭവങ്ങളേയും പ്രകാശമാനങ്ങളായി മാറുവാൻ നമ്മുടെ സർഗ്ഗശക്തിക്കു കഴിവുണ്ടു്. ആത്മാവിനെ അധഃപതനത്തിലേക്കും കൊടിയ നിരാശയിലേക്കും ആഴ്ത്തുവാനും നമുക്കു കഴിയും.

ആനന്ദവും ബാഹ്യപ്രകൃതിയും

എല്ലാവർക്കും ആനന്ദം വേണം. പ്രകൃത്യനു സൂതമായി വ്യക്തിത്വത്തെ വളർത്തുകയും ദൈവോന്മുഖമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ സന്തോഷമെന്നു വിശുദ്ധന്മാരാൽ വിളിക്കപ്പെടുന്ന ദൃഢവും അനശ്വരവുമായ ആനന്ദം അറിയുന്നു. ബാഹ്യ സംഭവങ്ങൾക്കു അവനെ ഭയപ്പെടുത്താനോ അവന്റെ സന്തോഷത്തെ സങ്കുചിതമാക്കാനോ സാധിക്കുന്നതല്ല. സന്തോഷലബ്ധിക്കു വേണ്ടി ബാഹ്യലോ

കത്തിലേക്കു പലരും തിരിയുകയും ആകസ്മികകാര്യങ്ങൾ സന്തോഷം വരുത്തിക്കൂട്ടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തെ ചൊൽപ്പടിക്കു നിർത്തുവാൻ ഒരുത്തനും കഴിയാത്തതുകൊണ്ടു് ബാഹ്യപ്രകൃതിയിലേക്കു ആനന്ദത്തിനുവേണ്ടി പരക്കം ചെയ്യുന്നവൻ നിരാശയിൽ വീഴാതിരിക്കുകയില്ല. ഉൽസവത്തിന്റെ അതിസൗഹൃദം ആയാസമായി പരിണമിക്കുന്നു; സാധകമായ ആഗ്രഹം വിരസമായിത്തീരുന്നു; പൂർണ്ണസംതൃപ്തി വാഗ്ദാനം ചെയ്ത സ്നേഹത്തിന്റെ രോമാഞ്ചദായകത്വവും ഭംഗിയും നഷ്ടപ്പെടുന്നു. നിലനിൽക്കുന്ന സന്തോഷം ലോകത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കയില്ല. കണ്ണിൽപ്പെടുന്ന മനുഷ്യരിൽനിന്നോ കൈയിൽ കിട്ടുന്ന വസ്തുക്കളിൽനിന്നോ സന്തോഷമുണ്ടാകയില്ല, അതു ആത്മാവു കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതാണു്.

സൗഭാഗ്യ ജീവിതത്തെ

ദുഷ്ടകരമാക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ

വലിയ സന്തോഷത്തിനുവേണ്ടി നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിലാണു് സൗഭാഗ്യജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, ഇന്നത്തെ പല നടപടികളും ഇതു ദുഷ്ടകരമാക്കുന്നു. കൂടുതൽ കൂടുതൽ സാധന സാമഗ്രികൾ വാങ്ങിക്കൂട്ടുന്നതിനോടൊപ്പം നമ്മുടെ ആഗ്രഹവർദ്ധനയ്ക്കും ഇടം നല്കുന്ന ഇന്നത്തെ വ്യാപാരരീതിയാണു് ഒന്നു്. ഇതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ടു്,

ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ തലതിരിഞ്ഞ ശിശുമന
 ശ്ശാസത്രവുമുണ്ടു്. കൂട്ടികളുടെ ശാഠ്യമെല്ലാം
 സാധിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നുള്ള നിർബന്ധമാണതു്.
 അഹന്ത കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തെത്തുകയും മറുവളവ
 യെല്ലാം അതിന്റെ താളത്തിനു തുളളുകയും
 ചെയ്താൽ നമ്മൾ പിളർക്കത്തക്കവരായിത്തീരും.
 അവന്റെ സമാധാനം അതിവേഗം ഭ്രഷ്ടിക്കപ്പെടും.
 ഇഷ്ടപ്പെട്ട ആടയാഭരണങ്ങൾ ലഭിക്കാത്ത സ്ഥിതി,
 മെച്ചപ്പെട്ട വിരുന്നിനു് ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്ത
 അവസ്ഥ തുടങ്ങി പലതും അവനെ മോഹഭംഗ
 ത്തിലാഴ്ത്താം. ആജ്ഞാകരനായി വർത്തിക്കു
 വ്വോഴെല്ലാം അഹന്ത അസംതൃപ്തനായിരിക്കും.

അഹന്തക്കാരന്റെ പതനം

ആഗ്രഹപൂർത്തിക്കു നേരിടുന്ന വിഘ്നമാണു്
 കുമിഞ്ഞുകൂടുന്ന അനന്തങ്ങൾക്കു കാരണമെന്നത്രേ
 അഹന്തക്കാരന്റെ ഭവം. സ്വന്തം സാമ്രാജ്യത്തിൽ
 ഏകപ്രമുഖനായിപതിയായി വാഴുന്നതിനാണു്
 അവൻ കൊതിക്കുന്നതു്. സ്വന്തം ആഗ്രഹങ്ങളെ
 വേറൊരുവന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾ വിഘ്നപ്പെടുത്തി
 യാൽ അഹന്തക്കാരൻ നിരാശയിൽ ആഴും. എല്ലാവ
 രുടെയും ആഗ്രഹങ്ങൾക്കു നൂറുവിധത്തിൽ
 വിഘ്നങ്ങളുണ്ടാകാം. വിഷണ്ണതയ്ക്കും വിഷാദ
 ത്തിനുമുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ അങ്ങനെ വർദ്ധമാനമാ
 കുന്നു. ഇവ്വിധം സംഭവിക്കുന്ന നഷ്ടം സന്തോഷ
 സമന്വൃതം സ്വീകരിക്കണമോ അതോ ബലാൽക്കാ
 രവും തിരസ്കാരവുമായി പരിഗണിക്കണമോ
 എന്നതു് നമ്മെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

സ്വയനിയന്ത്രണവും സംതൃപ്തിയും

ചിതാമഹന്മാർ സ്വപ്നം കാണുക കൂടി ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ചില വസ്തുക്കൾ ലഭിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ സന്തുഷ്ടജീവിതം തകർന്നു തരിപ്പണമായിപ്പോകുമെന്നു കരുതുന്ന അനേകർ ഇന്നുണ്ടു്. മുമ്പു അലങ്കാരമായിരുന്നവ ഇന്നു അവശ്യവസ്തുക്കളായി മാറിയിരിക്കുന്നു. സന്തുഷ്ടനാകുന്നതിനു് കൂടുതൽ വസ്തുക്കളുടെ ആവശ്യം ഉണ്ടാകുന്നവനു് മേഹദംഗത്തിലും നിരാശതയിലും പതിക്കുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതയും കൂടിയിരിക്കുന്നതാണു്. ക്രമവൃത്തിയാണു് അവനെ ഭരിക്കുന്നതു്. സ്വയനിയന്ത്രണമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പുറമെയുള്ള വസ്തുക്കൾ അവനെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

2300-ലധികം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പാണു് ഫ്ലോറോ ജീവിച്ചിരുന്നതു്. “റിപ്പബ്ളിക്കു്” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ തന്നിഷ്ടക്കാരനെ അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിച്ചിണ്ടു്. “— — — ജീവിതത്തിൽ ചിട്ടയേറിയോ അതിന്റെ ആവശ്യത്തേയോ പറ്റി അവനു ബോധമില്ല. നല്ലതും തീയതുമായ മോഹങ്ങളുണ്ടു്. രണ്ടിൽ നിന്നും ആനന്ദമുണ്ടാകാം. ആദ്യത്തേതിനെ വളർത്തുകയും രണ്ടാമത്തേതിനെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യണം എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവൻ ചെവികൊള്ളുകയില്ല. എല്ലാ മേഹങ്ങളേയും ഒരു പോലെ പാലുട്ടി വളർത്തുന്നതാണു് അവനിഷ്ടം.

സന്തോഷലബ്ധിക്കു കൊടുക്കേണ്ട വില

ജീവിതത്തിന്റെ അനർഘസന്തോഷം ആസ്വദിക്കേണ്ടവൻ ആഹ്ലാദങ്ങളെ ക്രമാനുസരണം അടുക്കേണ്ടതാണു്. ആത്മനിയന്ത്രണത്തിനു സന്നദ്ധതയുള്ളവനേ ദൃഢവും ശാശ്വതവുമായ സന്തോഷം കിട്ടുകയുള്ളൂ. പർവ്വതാരോഹണം വിഷമം പിടിച്ചതാണെങ്കിലും കൊടുമുടിയുടെ മുകളിൽ നിന്നുള്ള വീക്ഷണമാണു് ശമം. ഒരു കാവ്യകൃതി വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനു് അക്ഷരജ്ഞാനത്തിന്റെയും വ്യാകരണത്തിന്റെയും ബുദ്ധിമുട്ടു കൂടാതെ സാധ്യമല്ല. നിയമാനുസൃതങ്ങളായ ഉല്ലാസങ്ങൾ പോലും ഉപേക്ഷിച്ചു് സ്വയംപരിത്യാഗം സാധിക്കുന്നവർ മാത്രമാണു് പൂർണ്ണസന്തോഷം അറിയുന്നതു്. പ്രാർത്ഥനയുടെയും ഉപവാസത്തിന്റെയും വില കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞെങ്കിലേ യഥാർത്ഥ സന്തോഷം ലഭിക്കുകയുള്ളുവെന്നാണു് ലോകരക്ഷകൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അവനോടുള്ള സ്നേഹത്തെ പ്രതി ആദ്യം തന്നെ നമ്മുടെ ചെമ്പുതുട്ടുകൾ സമർപ്പിക്കണം; സന്തോഷാനുഭൂതിയാകുന്ന സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ അവൻ നമുക്കു പ്രതിഫലം നല്കും.

XI

സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം

രണ്ടുതരം സമ്പാദ്യങ്ങൾ

നമുക്കു ആവശ്യമുള്ളതും ഉപയോഗപ്രദവും അനുഭവവേദ്യവുമായ സമ്പാദ്യങ്ങളുണ്ടു്. അവയാണു് നാം തേടിക്കൂട്ടുന്ന വസ്തുക്കളിൽ ഒരിനം. അത്യാഗ്രഹം കൊണ്ടോ അലങ്കാരഭ്രമം കൊണ്ടോ അന്യരെ മുന്നിട്ടു നിൽക്കാനുള്ള വാശി കൊണ്ടോ കൃന്വാരം കൂട്ടുന്ന സമ്പാദ്യങ്ങളുണ്ടു് വേറൊരിനം. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും ഇനത്തിൽ പെടുന്ന വസ്തുവകകൾ തമ്മിൽ സാരമായ അന്തരമുണ്ടു്. ഒന്നാമത്തെ ഇനത്തിൽ പെടുന്നവ നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വികസനത്തിനു് ന്യായമായി ആവശ്യമുള്ളതാണു്. അവ കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുക്കളാണു്. സ്നേഹം കൊണ്ടു കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തു വിലപ്പിടിപ്പുള്ളതും പ്രിയങ്കരവുമായിത്തീരുന്നു. ഒരു കളിപ്പാട്ടും മാത്രമുള്ള കുട്ടി അതു സന്തോഷപൂർവ്വം വിനിയോഗിക്കുന്നു. നൂറുകണക്കിനു കളിക്കോപ്പുകളുള്ള തന്നിഷ്ടക്കാരനു് കളിപ്പാട്ടങ്ങളോടുള്ള താല്പര്യം തന്നെ കുറയുന്നു. സമതലത്തിൽ വിസ്തൃതമായി ഒഴുകുന്ന നദിയുടെ ആഴം കുറവായിരിക്കും.

രണ്ടുപേർ മാത്രം അധിവസിക്കുന്ന വിസ്കൃതമായ കൊട്ടാരം തണുത്തതും ഭയജനകവുമായി അനുവദിച്ചു. സ്വന്തം വളർച്ചയ്ക്കു ആവശ്യമായതിലും സ്നേഹത്തിനു വഹിക്കാവുന്നതിലും കൂടുതൽ വസ്തുവകകളുള്ളവൻ ശൂന്യതയും അസംതൃപ്തിയും നിറഞ്ഞവനാകും.

നിത്യതയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹം ശമി

പ്പിക്കുന്നതിനു് തെറ്റായ പരക്കം പാച്ചിൽ

അനുഭവവേദ്യതയ്ക്കു ആവശ്യമുള്ളവയേക്കാൾ വളരെയേറെ തേടിക്കൂട്ടുന്നതിനാണു് ഇന്നു പലരും തിരച്ചെടുത്തു്. ഭൗതികവസ്തുക്കളുടെ കൃപാരം കൂട്ടൽ കൊണ്ടു് നിത്യതയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹത്തെ ശമിപ്പിക്കാമെന്നുള്ള തെറ്റായ ധാരണയാണു് ഇതിനു കാരണം. ദിവ്യസ്നേഹത്തിന്റെ അനന്തതയാണു് അവർക്കു ആവശ്യം വേണ്ടതു്. ധനത്തിനുവേണ്ടി പരക്കം പായുമ്പോൾ തെറ്റായ നിത്യതയ്ക്കുള്ള ആശയിലേക്കു നമ്മുടെ സങ്കല്പം വഴി തെറ്റിപ്പോകുകയാണു്. ശമിക്കാത്ത ആശകളോടു കൂടിയ സങ്കല്പത്തിനു് ധനവും പണവും മോഹനീയങ്ങളാണു്. നമ്മുടെ ശരീരത്തിനു ആവശ്യങ്ങളായ യഥാർഥ വസ്തുക്കൾക്കു് ഈ സ്വഭാവമില്ല. വളരെക്കുറച്ചു ഭക്ഷണമേ ഉദരം ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളു, അത്രമാത്രം കിട്ടിയാൽ അതിനു തൃപ്തിയായി, കൂടുതലൊന്നും ആശിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ കർത്താവു അഞ്ചപ്പം കൊണ്ടു അയ്യായിരം പെരെ തൃപ്തരാക്കി. കുറെ നാണയത്തുടുകൂടി വീരം ആളാപ്രതി കൊടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുത്തരും തൃപ്തരാകുമായിരുന്നില്ല.

മാർഗ്ഗശ്രേണി

മതിവരുത്തുന്ന അതിർവരമ്പും പണനിക്ഷേപ പത്രികയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ നിത്യതയ്ക്കു പകരമായി പണത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു ആരാധിക്കുന്നവരാണധികം. പണത്തെപ്പോലെ തന്നെ സ്നേഹത്തേയും അധികാരത്തേയും മതത്തിനുപകരം നിർത്താറുണ്ട്. ഇവയെ പിഞ്ചെല്ലുകയും ഇവയെ അന്ത്യമായിഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു സംത്യപ്തിയുണ്ടാകയില്ല. അവരെല്ലാം ദൈവത്തെ തിരയുന്നവരാണു്, ദൈവം ഏതാണെന്നോ എവിടെയെന്നോ അറിയുന്നില്ലെന്നു മാത്രം.

കൊടുക്കുന്നതിന്റെ ശൃംഖല

സ്നേഹവസ്തുക്കളുടെ ആധിക്യം സ്നേഹത്തിന്റെ ദൃഢതയെ കുറയ്ക്കും. തന്മൂലം, സ്നേഹം നിർമ്മലമാക്കുവാൻ രണ്ടു മാർഗ്ഗം പ്രയോഗിക്കാം. കിട്ടുന്നതിനനുസരിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്ക എന്നതത്രേ ഒന്നാം മാർഗ്ഗം. ദൈവദാനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥരെ നന്നിനേക്കാൾ അവയുടെ ദ്രസ്പ്രദാനം മാത്രമേണു നമ്മളെന്ന ബോധം ഇതു ഉളവാക്കും. എന്നാൽ, “മൂലധന”ത്തെ തൊട്ടുകളിക്കാൻ പലരും സന്നദ്ധരല്ല, കിട്ടുന്നതെല്ലാം മൂലധനത്തിന്റെ ഭാഗമായി അവർ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്യും. കൊടുക്കുന്നതിന്റെ ബുദ്ധിമുട്ടു സഹിക്കാൻ ആരുമില്ല. സ്നേഹം

വസ്തുവുമായി അവർ താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്നു. അതു ധനമാണെങ്കിൽ, അതിന്റെ കുന്നുകൂടിയ ഭാരത്തിന്റെ അല്പഭാഗവുമായിപ്പോലും വേർപിരിയാൻ അവർക്കു ഒരുക്കമില്ല.

ധീരതയുടെ മാർഗ്ഗം

അത്യാർത്തിയിൽ നിന്നു വിടുതൽ നല്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം ധീരതയുടേതാണു്. വിപ്രാൻസിസ് അസീസിയും ദാരിദ്ര്യവ്രതമെടുത്ത മറ്റനേകം സുകൃതികളും പ്രയോഗിച്ചു കാണിച്ച ധനത്തോടുള്ള പരിപൂർണ്ണ അകൽച്ചയുടെ മാർഗ്ഗമാണതു്. സുരക്ഷിതത്വചിന്തയുടെ ആശപോലും ഉപേക്ഷിച്ചവനാണു് ലോകത്തിലേക്കും സ്വന്തം ഒന്നും ആവശ്യമില്ലാത്തതു കൊണ്ടു് അവനാണു് ഏറ്റവും സുരക്ഷിതൻ. ഇത്തരമൊരു അവകാശവാദം കോടീശ്വരനെക്കൊണ്ടു പേലവും സാധിക്കുകയില്ല. സമ്പാദിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വലിയ കരുത്താണു് ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടതു്. ലോകത്തെ സ്വന്തമാക്കാൻ ഒരുത്തനും കഴിയുകയില്ല, എന്നാൽ, ലോകത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ആർക്കും കഴിയും.

സഞ്ചി നിറയ്ക്കാൻ ലുബ്ധനു സാധിക്കും. ആശിക്കുന്നത്ര ധനം ലഭ്യമല്ലാത്തതു കൊണ്ടു ഹൃദയം നിറയ്ക്കാൻ അവനൊട്ടു സാധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ, ആത്മാവിൽ ദരിദ്രന്റെ ഹൃദയം സന്തുഷ്ടി കൊണ്ടു നിറഞ്ഞതായിരിക്കും. ദൈവം നമുക്കു നല്കിയിട്ടുള്ള സേനഹം വിനിയോഗിക്കുന്നതിനാണു്, പുഴുത്തി വെയ്ക്കുന്നതിനല്ല.

XII

വേലയുടെ വില

“സന്തതതുലികാസാഹചര്യംകൊണ്ടു
 നൊന്തു മരവിച്ച മൽക്കരമേ,
 മഞ്ജുളമിക്കലാസൃഷ്ടിക്കു മുൻപിലാ-
 യഞ്ജലിയർപ്പിക്ക ഭക്തിപൂർവ്വം
 ചേർക്കേണ്ടിൽ താഴ്ത്തുമിത്തുവിരൽ ത്തുവത്രേ
 നാടിന്റെ നന്മകൾ നെയ്തെടുപ്പൂ !!”*

തുലികായോധനം കൊണ്ടുള്ള സാഹിതീസപ-
 ര്യയേക്കാൾ മേന്മയേറിയ കലോപാസനയാണു്
 പണിയാളൻ പാടത്തു നിർവ്വഹിക്കുന്നതെന്നത്രേ
 ഇവിടെ വിവക്ഷ. വേലയുടെ മാഹാത്മ്യം ഭംഗ്യ
 തരേണ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

വേല ചെയ്യാത്തവരാരുമില്ല. എന്നാൽ, ഇഷ്ടം
 പ്പെട്ട പണിയെടുക്കുന്നവർ നന്നേ ചുരുങ്ങും. അഭി-
 രൂചിക്കുന്നുസൃതമായ ജോലിയല്ല പലരും ചെയ്യു-
 നതു്. സാമ്പത്തികസമ്മർദ്ദം മൂലം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടി

* കടത്തനാട്ടു മാധവിയമ്മ

വരുന്ന ജോലിയാണു കൂടുതലും. “ വേറെ നി
 വൃത്തി മാർഗ്ഗമില്ലാഞ്ഞിട്ടാണു് ഇപ്പണിയെടു
 ക്കുന്നതു് ” എന്നു പറയുന്നവരെ എത്ര വേണ
 മെങ്കിലും കണ്ടു മുട്ടും. പണിക്കൂറ തീരാത്തതോ
 നന്നായി ചെയ്യാത്തതോ ആയ പണികളുടെ എല്ലാം
 പിന്നിൽ ഇത്തരം മനസ്സാധിതയാണുള്ളതു്. മന
 സ്സുർവ്വം അംഗീകരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യനിർവ്വഹണത്തി
 നു പര്യാപ്തമായ ജോലി തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ
 കഴിയുന്നവനു മാത്രമേ ഉന്നതനിലവാരം പുലർ
 ത്തുന്ന ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ കഴിയൂ.
 അവനു മാത്രമേ “പൂർത്തിയായി” എന്ന
 ചരിതാർത്ഥതയ്ക്കവകാശം സ്വപ്രയത്നത്തെക്കു
 റിച്ചു ഉളവാകൂ.

മൂല്യത്തകർച്ച ജോലിയിൽ

ഏതുജോലിക്കും വിളിയുണ്ടു്, ദൈവികാ
 ഹ്വാനം. ഈ അവബോധം ഇന്നു പരിതാപകരമാം
 വിധം കുറഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്നു. സാമ്പത്തിക
 വ്യവസ്ഥിതിയുടെ സങ്കീർണ്ണതയല്ല ഈ ദുസ്ഥി
 തിക്കുഹേതു, പിന്നെയോ, ആധ്യാത്മിക മൂല്യ
 ങ്ങളുടെ തകർച്ചയാണു്. യഥാർത്ഥ കാഴ്ചപ്പാ
 ടിലൂടെ വീക്ഷിക്കുമെങ്കിൽ ഏതു ജോലിയും നമ്മെ
 മേന്മപ്പെടുത്താൻ പോരുന്നതാണു്. അതിനു വേല
 യെ അപ്രഗമനം ചെയ്തു പഠിച്ചിരിക്കണം.

ജോലി ഭംഗിയായിച്ചെയ്യൽ

നമ്മുടെ ഏതു ജോലിക്കും രണ്ടു ഘടകങ്ങളു
 ണ്ടു്. ഒന്നു്, ഉദ്ദേശ്യം. ജോലിയെ പ്രവർത്തനാർഹ

മാക്കുന്നതു് ഉദ്ദേശ്യമാണു്. നമ്മൾ ചെയ്യുന്ന അധ്വാനമാണു് രണ്ടാംഘടകം. പത്തു കളിക്കുന്നതു് കായികവ്യായാമവും തദ്വാരാ ആരോഗ്യസ്വന്മാദനവും ലക്ഷ്യമാക്കിയാണു്. കളിക്കളത്തിലുള്ള അലക്ഷ്യമായ കളി കൊണ്ടും വ്യായാമം കിട്ടിയെന്നിരിക്കും. അത്തരം കളിയിൽ ഒരു നല്ലകളിക്കാരൻ തൃപ്തിപ്പെടുകയോ കാണികൾ ആകൃഷ്ടരാകയോ ചെയ്യുകയില്ല. വീരോടെ കളിക്കയും എതിരാളിയെ പരാജയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ളതു് നല്ല കളിക്കാരന്റെ ആഗ്രഹമാണു്. ഫാക്ടറിയിൽ പണിയെടുക്കുന്ന തൊഴിലാളിയുടെയും പാടത്തു പണിയെടുക്കുന്ന കർഷകന്റെയും സ്മൃതി ഇതു തന്നെ. ധനസ്വന്മാദനമാണു് ഇവരുടെ അധ്വാനത്തിന്റെ പ്രാഥമിക ലക്ഷ്യം. പണി ഭംഗിയായു ചെയ്യുകയെന്നതു രണ്ടാമത്തെ കാര്യവും. ശില്പത്തിന്റെ ഭംഗിക്കു കലാകാരൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു പോലെയും വീടിന്റെ വൃത്തിയിൽ പോടിയടിക്കുന്ന ഗൃഹനായിക കണ്ണു നടുമ്പതു പോലെയും ജോലി നല്ലവണ്ണം ചെയ്യാൻ പണിയാളൻ മനസ്സിരുത്തേണ്ടതാണു്.

ആത്മാർത്ഥരഹിതമായ ജോലി

ഇന്നു ഒന്നാമത്തെ ഘടകം പ്രധാനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം ഘടകം സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിച്ചിരിക്കുകയാണു്. പണിയാളർക്കു ജോലിയിലുള്ള ആസ്ഥ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് അതു

കൊണ്ടാണു്. പ്രവർത്തനത്തിൽ ആത്മാർത്ഥതയില്ലായ്മയാണു് ഇന്നു നമ്മുടെ നാടിന്റെ ശാപം. ഒരു മുഖ്യമന്ത്രി ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തെ അടച്ചു അധിക്ഷേപിക്കത്തക്ക സ്ഥിതിവിശേഷം രാജ്യത്തുളവായിരിക്കുന്നു. കേരള മുഖ്യമന്ത്രി ശ്രീ സി. അച്യുതമേനോൻ പറയുന്നതു കേൾക്കുക: “ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അനാസ്ഥ അസഹനീയം. സംഘടിത ശക്തി ഉപയോഗിച്ചു് ശമ്പളക്കൂട്ടുതൽ നേടുന്നതല്ലാതെ ജോലിയെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ എൻ. ജി. ഓ മാറും ഇലക്ട്രിസിറ്റി ജീവനക്കാരും മറ്റും തികഞ്ഞ നിരന്തരവാദിത്വമാണു് കാണിക്കുന്നതെന്നും അതിനെതിരായി ബഹുജനങ്ങളുടെഭാഗത്തു നിന്നു സമരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയാണെങ്കിൽ താൻ അതിനെ നീതീകരിക്കുമെന്നും.” * ഇതേ ആശയം അദ്ദേഹം ചിലിണ്ടും ഉറപ്പിച്ചും ആവർത്തിച്ചും പറഞ്ഞു: “ഇലക്ട്രിസിറ്റി ബോർഡിന്റെയും ട്രാൻസ് പോർട്ടു കോർപ്പറേഷന്റെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾക്കു അമർഷമുണ്ടു്. ഒരു ഫ്യൂസു് കെട്ടിക്കൊടുക്കാൻ പോലും ജീവനക്കാരൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. ഇതെന്നും ട്രേഡു യൂണിയൻ നേതാക്കളറിയുന്നില്ല. എന്തു കൊണ്ടു് അവരതു തിരുത്തുന്നില്ല. ബസ്സുകളാണെങ്കിൽ നിർത്തണ്ട പോയിന്റിൽ നിർത്തില്ല. വരുന്ന പരാതിക്കു് കണക്കില്ല. ഓരോറയൂണിയൻ പോലും ഈ നടപടി തെറ്റാണെന്നു പറയാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. യൂണിയൻ നേതൃത്വം ഈ ചെറുതിരുത്താൻ മുൻകൈ എടുക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ബസ്സു കാത്തു

* ദീപിക 1972 നവംബർ 19

നിന്നു ബസ്സറിന്റെ പിന്നാലെ ഓടുന്ന നാട്ടുകാർ ഏതു ചെയ്യണം? ഉയർന്ന കുറെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മാത്രമല്ല കുറെക്കാർ. എല്ലാ തലത്തിലുമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അവരുടെ സമീപനത്തിൽ മാറും വരുത്തണം. ഗവണ്മെന്റു ഓഫീസുകളിലും പൊതുമേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളിലും കടന്നു കൂടിയവർ അവരുടെ നിലമെടുപ്പെടുത്തുകയെന്ന ഏക ലക്ഷ്യത്തോടു കൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതു സാമൂഹ്യ വിരുദ്ധ നടപടിയാണു്. ഇതിനെതിരായി ജനങ്ങൾ സംഘടിതശബ്ദം ഉയർത്തണം.” *

രാജ്യത്തെ ഭയനീയാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു് ഒരു മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ വിലാപമാണിതു്. ആത്മാർത്ഥതാരാഹിത്യം ഒന്നോ രണ്ടോ മണ്ഡലത്തിലല്ല. ഭംഗിയായി ചെയ്യുക എന്ന ജോലിയുടെ തത്ത്വം എല്ലാവരും മറന്നിരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടികർമ്മം നിർവ്വഹിച്ച ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിയെ വീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടു് “നല്ലതു്” എന്നു പറഞ്ഞു.

ജോലിയും കൃതാർത്ഥതയും

ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിക്കുന്ന ജോലിയുടെ അഭിമാന ബോധം അതിന്റെ വിരസതയെ ദുരീകരിക്കും. തങ്ങളുടെ കരകൗശലത്തിൽ രോമാഞ്ചം കൊള്ളുന്നതിനുതന്നെ വിലർക്കു സാധിക്കും. ഭംഗിയായിച്ചെയ്ത ജോലിയെപ്പറ്റി - അതെത്ര താണതായാലും - അവർക്കു കൃതാർത്ഥതയുണ്ടു്.

* ദീപിക 1972 ഡിസംബർ 3

പണിയിൽ ശുഷ്കാന്തിയുള്ള ഒരു കൂടനന്നാക്കുകാരന്റെ കഥ ശ്രീ കാരൂർ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള പറയുന്നുണ്ട്: “ഒരു ദിവസം ആ കൂടനന്നാക്കുകാരന്റെ അടുത്തുവന്നിരുന്നു” ഒരു ചെറുപ്പക്കാരി വർത്തമാനം പറയുകയാണ്. അയാൾ സൂചിയിൽ നൂൽ കോർക്കുകയും തൂണുകയും കിട്ടികപ്പണി ചെയ്യുകയും കൃലിക്കുപേശുകയും മുട്ടുകയും തട്ടുകയും അണ വാങ്ങി പെട്ടിയിലിടുകയും അവളുടെ സംസാരത്തിന് മുകളുകയും “കൂടനന്നാക്കണോ?” എന്നു വഴിക്കാരോടു ചോദിക്കുകയും ഒക്കെയാണ്, അവൾ പറയുന്നതു ഒരു പരാതിയാണ്. അതു തന്റെ ഭർത്താവിനെക്കുറിച്ചാണ്. ഭർത്താവു അവളെ അടിക്കും, തലമുടി കുത്തിപ്പിടിച്ചു വലിക്കും. അവൻ പണിക്കു പോവുകയില്ല. അവൾ വേണം അവനെയും മക്കളെയും പുലർത്തുവാൻ. അതിനു അവൾ വല്ല വീടുകളിലും ചെന്നു നെല്ലു കൂത്തുകയോ പാത്രം തേയ്ക്കുകയോ ചെയ്യും. അതൊന്നും ഭർത്താവിനിഷ്ടമില്ല.” “അതുകൊണ്ടു ചേട്ടനൊന്നു പറ, ഞാൻ വീട്ടിനു വെളി ലിറങ്ങുന്നില്ല. എന്നിടം അയാടെ കൊച്ചുങ്ങൾക്കും വയറിനു വല്ലോം തരാൻ പറ. അതിനു അയാളേക്കൊണ്ടൊക്കുകേല്ലെങ്കിൽ, എന്നെ ഇങ്ങനെ ഏമപ്പെണ്ണം ചെയ്യരുതെന്നു പറ. നിങ്ങളു വേണ്ടേ പറയാൻ? നിങ്ങളയലുവക്കൊരല്ലേ? ഇന്നുതന്നെ പറ, ഞാനീ ഇടിയും തൊഴിയും കോണ്ടു മടുത്തു.” എന്നു അവളൊന്നു നിറുത്തി.

അവളുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു. — — — ഇതിനിടയിൽ അയാൾ അഞ്ചാറനയ്ക്കു വേല ചെയ്തു തീർത്തു.

അവൾ തുടർന്നു: “ഇന്നു വൈകിട്ടു പേട്ടൻ വീട്ടിലേക്കൊന്നു വാ.”

അയാൾ അവളുടെ നേരെ നോക്കാതെതന്നെ പറഞ്ഞു. “എന്നാലതിങ്ങു കൊണ്ടുവന്നിരുന്നെങ്കിൽ -- ഏതായാലും നീ ഇത്രടം വന്നില്ലേ?”

“എന്തൊന്നു കൊണ്ടുവരാനാ?”

“അങ്ങോട്ടു വരാൻ പറഞ്ഞതു കൊട നന്നാക്കാനല്ലേ?”

ആ കൂടനന്നാക്കുകാരനും പണിയിൽ എന്തൊരു ആത്മാർത്ഥത! എന്തൊരു ശുഷ്കാന്തി!!

സുഷ്കാന്താപൂർവ്വമുള്ള പ്രവർത്തനത്തിലെ സുശിക്ഷിതത്വം അവരുടെ ബഹുമാനത്തേയും ആത്മാഭിമാനത്തേയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ആധ്യാത്മിക ഗുണോൽക്കർഷം ഒഴുക്കുന്ന ഒരു നീർച്ചാലും പരിശുദ്ധ കർമ്മവുമായി വേലയെ മതിച്ചിരുന്ന മധ്യകാല ചിന്താഗതി തന്നെയാണു് അവൻ വെച്ചു പുലർത്തുന്നതു്. സാമ്പത്തിക ലാഭത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളതായിരുന്നില്ല വേല, പിന്നെയോ, മനുഷ്യനിലുള്ള ദൈവികസർഗ്ഗശക്തിക്കു ബാഹ്യരൂപം പതിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ആന്തരികാഭിനിവേശത്തിന്റെ ഫലംകൂടിയാണതു്.

ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ചില തത്വങ്ങൾ

കൃത്യനിർവ്വഹണം ഉത്തമകോടിയിലെത്താൻ മനസ്സിരുത്തേണ്ട ചില തത്വങ്ങളുണ്ടു്.

1. വേല കേവലം ഭൗതികമല്ല,
പിന്നയോ ധാർമ്മികമാണു്.

“പണിയെടുക്കാത്തവൻ പട്ടിണി കിടക്കണ”
മെന്നാണു് വി. പൗലുസു് ശ്രീഹായുടെ ഉൽ
ബോധനം. സമൂഹത്തിനു മാത്രമല്ല, പണിയാള
നു കൂടിയും നന്മ കൈവരുത്തുന്ന ഒന്നത്രേ വേല
യുടെ ധാർമ്മിക വശം. തിന്മകളുപയോഗിച്ച് പതിയി
രിക്കുന്ന അലസതയകരാർ ജോലി സഹായിക്കു
ന്നു. ബുദ്ധിയാൽ നിയന്ത്രിതമായ മനസ്സിനനു
സരണമായി ശരീരത്തെ നിർത്തുന്നതിനും ഇതു
മൂലം സാധിക്കുന്നു.

2 അധ്വാനം പ്രാർത്ഥന തന്നെ.

വേലയിൽ നിമഗ്നമാകുന്ന സുനിയന്ത്രി
ത ജീവിതം പ്രാർത്ഥനയെ വിളംബപ്പെടുത്തു
ന്നില്ല. അതു അധ്വാനത്തെ പ്രാർത്ഥനയായി രൂ
പാന്തരപ്പെടുത്തുന്ന. ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തി
ലും ഈശ്വരനിലേക്കു തിരിയുകയും ആ യത്ന
ത്തെ മുഴുവനായി അവിടത്തേക്കർപ്പിക്കുകയും
ചെയ്യുമെങ്കിൽ ഓരോ പ്രവർത്തനവും പ്രാർത്ഥന
തന്നെയാണു്. പ്രവൃത്തിമുഖ സമയത്തേ ഉദാസീ
നതയ്ക്കു പകരം വീട്ടുവാൻ വിശ്രമ വേളയിലെ
മന്ത്രോച്ചാരണത്തിനു സാധ്യമല്ല. ഭംഗിയായി
നിർവഹിച്ച സത്യസന്ധ പ്രവർത്തനത്തെ ഉത്തമ
പ്രാർത്ഥനയെക്കിത്തീർക്കാം തന്നും.

3 ജോലിയും ജീവിതവും

തമ്മിലുള്ള ബന്ധം

ഫേളാൻസിലെ അന്തോനിയോ എന്ന മധ്യ കാലയനതത്വശാസ്ത്രജ്ഞൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തമാണിത്: “നമുക്കും ആശ്രിതന്മാർക്കും വേണ്ടി സംഭരിച്ചു വെയ്ക്കുകയെന്നതാണു ധനസമ്പാദനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. നമ്മുടെയും ആശ്രിതരുടെയും സുകൃത ജീവിതമാണു് ഈ സംഭരണം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. സുകൃത ജീവിതം നമ്മുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കും നിത്യാനന്ദലബ്ധിക്കുമത്രേ.”

വേലയുടെ സാമൂഹ്യ വശം.

ജോലി വ്യക്തിപരം മാത്രമല്ല, സാമൂഹ്യ വുമാണു്. തനമൂലം, ന്യായമായി രണ്ടു തരത്തിലുള്ള പ്രതിഫലത്തിനു് ജോലിക്കർഹതയുണ്ടു്. വിയർപ്പാഴുക്കുന്ന പണിയാളൻ അന്തിയാകുമ്പോഴേക്കു പാരിക്ഷീണനായി തളർന്നു വീഴുന്നു. ഇതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബലിയർപ്പണമാണു്. ഇതിനു പ്രതിഫലമായിട്ടത്രേ വേതനം ലഭിക്കുന്നതു് രാജ്യത്തിന്റെയും ലോകത്തിന്റെയും സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിതിക്കു വേണ്ടിയുള്ള സംഭാവന കൊണ്ടു് പണിയാളന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനു ഒരു സാമൂഹ്യ ലഭം കൂടിയുണ്ടു്. ഈ സാമൂഹ്യസംഭാവനയ്ക്കു് പ്രതിഫലമെന്നും ലഭിക്കുന്നില്ല. സ്വന്തം അധ്വാനം മൂലമുള്ള സാമൂഹ്യ സമ്പാദ്യത്തിൽ പങ്കു

കൊള്ളാൻ ഏതു ജോലിക്കാരനും തീർച്ചയായും
 അവകാശമുണ്ടു്. ജോലിക്കാരനു ആദായത്തിലും
 ഉടമസ്ഥതയിലും വ്യവസായ നിയന്ത്രണത്തിലും
 പങ്കു ലഭിക്കത്തക്കവിധം വേതനവ്യവസ്ഥയിലും
 ഉള്ള ഒരു വ്യതിയാനം ഇന്നാവശ്യമാണു്. തൊഴി
 ലാളി നേതാക്കന്മാരും മുതലാളിമാരും ഇതിനു
 സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം പരസ്പരം മറുതലിക്കുന്ന
 രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ തൊഴിൽ രംഗത്തുണ്ടായിരിക്കുക
 യില്ല; രണ്ടു കാലുകൾ മനുഷ്യനീക്കത്തിനു സഹ
 കരിക്കുന്നതു പോലെ ജോലിയും ഉടമസ്ഥതയും
 പരസ്പരം കൈകോർത്തു സഹകരിക്കും,

XIII

വിശ്രമവും വിചിന്തനവും

വിശ്രമമില്ലാത്ത തലമുറ

സമയം ലാഭിക്കുന്നതിനുള്ള യന്ത്രോപകരണങ്ങൾ ഇന്നു നിർവധിയാണ്; എന്നിട്ടും ഇന്നത്തേതുപോലെ വിശ്രമമില്ലാത്ത അവസ്ഥ മനുഷ്യനു ഇതിനു മുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ല. വിശ്രമവും പ്രവൃത്തിരഹിതമായ അലസതയും ഒന്നാണെന്ന അബദ്ധധാരണ ഇന്നു പലരിലും വളർന്നു വശായിട്ടുണ്ടു്. യാത്രികയുഗം സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ വേണ്ടുവോളം സമയം മനുഷ്യനു നല്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

പ്രവർത്തനനിരതമെന്നും പ്രർത്തനരഹിതമെന്നും സമയത്തെ തരം തിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ പ്രവണത വിശ്രമത്തിന്റെ മർമ്മത്തെ തന്നെ തകർത്തുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ലക്ഷ്യഹീനമായ ചുറ്റിത്തിരിയലിന്നു വില പിടിച്ചസമയം വ്യഥാ വ്യയം ചെയ്യാൻ ഇതു ഇടയാക്കുന്നു.

വിശ്രമവും അലസതയും

പ്രബുദ്ധതയും നിദ്രാവശഗതയുമുണ്ടു്. ഉറക്കം ജീവിതത്തിനു പൂർണ്ണവിരാമമിടലല്ല, പിന്നെയോ, ഉണർച്ചിൽ നിന്നു വ്യതിരിക്തമായ ഒരു ജീവിതസ്ഥിതിയാണു്. വിശ്രമത്തിൻ്റെ സ്ഥിതിയും ഇങ്ങനെ തന്നെ. നിശ്ശേഷം പ്രവൃത്തിരഹിതമായ അവസ്ഥയല്ല വിശ്രമത്തിൻ്റെതു്. വിശ്രമവും പ്രവൃത്തിതന്നെ. പ്രവൃത്തിനിരതമായ സന്ദർഭത്തിലേതുപോലെ അതു് അത്ര സർഗ്ഗാത്മകമല്ലെന്നു മാത്രം.

വിശ്രമത്തിൻ്റെ യഥാർത്ഥരൂപം

ആധ്യാത്മിക മണ്ഡലത്തെ അംഗീകരിക്കാതെ യഥാർത്ഥ വിശ്രമം ആസ്വദിക്കാവതല്ല. നന്മയെ അയവിറക്കുകയോ അനുധ്യാനം ചെയ്യുകയോ ആണു് വിശ്രമത്തിൻ്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം. ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ചെറു ചെയ്തിന്മേയും നമ്മെ വലയം ചെയ്യുന്ന വലിയ നന്മയുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുകയാണതു്. “താൻ ഉണ്ടാക്കിയവയെല്ലാം ദൈവം കാണുകയും വളരെ നല്ലതെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു” എന്നാണു് പ്രപഞ്ച സൃഷ്ടി കഴിഞ്ഞ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി ഉൽപ്പത്തിപ്പുസ്തകം പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യനും സർഗ്ഗാത്മക കൃത്യങ്ങളിലേർപ്പെടുമ്പോഴെല്ലാം ഇത്തരം വലയിരുത്തലുകൾ സ്വാഭാവികമാണു്. വരച്ച ചിത്രം പുന

രവലോകനം ചെയ്യാൻ ചിത്രകാരൻ മടിക്കില്ല. നമ്മുടെ ദിനകൃത്യങ്ങളുടെ ഇത്തരമൊരു പുനരവലോകനമാണ് വിശ്വമവേള നൽകുന്നത്.

ആത്മപരിശോധനയ്ക്കു

വിധേയമാക്കത്തേ പ്രവൃത്തി.

എന്തിനാണ് പ്രവൃത്തി? ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെ മനസ്സു പൂർണ്ണമായി അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടോ? എന്നിങ്ങനെ നമ്മോടുതന്നെ ചോദിച്ചു കൊണ്ടു വീണ്ടും വീണ്ടും ആത്മപരിശോധനയ്ക്കു വിധേയമാക്കാത്ത പ്രവർത്തനം യഥാർത്ഥ സംത്യപ്തി നൽകുകയില്ല. നമ്മുടെ പല പദ്ധതികളും പരാജയപ്പെടുന്നതിന്റെ ഒരു കാരണം ഇതാകണം. ശ്രീ ചെമ്മനം ചാക്കോയുടെ “പാൽക്കമ്മീഷൻ” എന്ന കവിത ഇന്നത്തെ പല പദ്ധതികളേയും ഹാസ്യഗർഭിതമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ടു് പാൽ വിതരണ കേന്ദ്രത്തിലെ ജോലിക്കാർ മിന്നൽ പണിമുടക്കു പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഡയറിഫാമിനുകളിൽ അധികം കിടക്കുന്ന പാൽ എന്തുചെയ്യണം എന്നതിനെക്കുറിച്ചു പഠിച്ചു റിപ്പോർട്ടു നൽകാൻ സർക്കാർ കമ്മീഷനെ വെച്ചു.

“ഇന്ത്യയൊക്കെയും പിന്നെ —

യാത്രേണിയായും നേരിൽ

ഹന്ത്! സർക്കാരിൻകാശിൽ

കണ്ടുവന്നതിൻ ശേഷം

മുമ്മേസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ

കമ്മീഷൻ സമർപ്പിച്ചു

മൂന്നുറു പേജുള്ളോരു
 റിപ്പോർട്ടു സർക്കാരിനാമ്!
 പോകുവാൻ വരാൻ റിപ്പോർ-
 ട്വഴുതാ നടപ്പിക്കാ -
 നാകവേ ഹൈക്കോടതി-
 ജഡ്ജി പറിയപാറാൽ
 ലക്ഷങ്ങൾ വിഴുങ്ങിയ
 റിപ്പോർട്ടിൻ സാരാംശങ്ങൾ
 പത്രങ്ങൾ പിറേറന്നാളിൽ
 മുൻപേജിൽ നിരത്തുന്നു:
 'പാലുവാങ്ങിടും വീടു-
 തോറുമേ ഫാമിൽ നിന്നും
 സ്റ്റീലുകൊണ്ടോരോ ചെറു
 പൈപ്പുവെച്ചിണക്കിയാൽ
 പാൽവിതരണ പ്രശ്നം
 പൂർണ്ണമയ്ത്തീരും; പുത്തൻ
 കാൽവെപ്പു ലോകത്തിന്നു
 മാർഗ്ഗദർശകവുമാ.''
 ദുർബ്ബലം സർക്കാരിന്നു
 സഹ്കാൻ വയ്യാത്തൊരു
 ഗർഭമെന്നതുപോലെ
 കിട്ടിയ റിപ്പോർട്ടിനെ
 വിശദംപഠിക്കുവാ-
 നെന്നഭാവത്തിൽ ചിന്താ-
 വിവശംസർക്കാർ കെട്ടി-
 പ്പുട്ടി വെയ്ക്കുകയായി.'

പരാജയപ്പെടുന്ന പദാതികളുടെ എണ്ണം വളരെയാണു്. ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചു വീണ്ടുവിചാരമില്ലാത്തവരാണധികവും. തിരക്കു പിടിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമോ ചണം ചെലവഴിച്ചതുകൊണ്ടോ സംതൃപ്തമാകുന്നതല്ല മനുഷ്യന്റെ സൃഷ്ട്യനുവ പ്രവർത്തനം.

അധ്വാനത്തിന്റെ ആധ്യാത്മികാത്മം

നിത്യതയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ കാണുമെങ്കിൽ ഏതു അധ്വാനത്തേയും ദിവ്യതയിലേക്കു യർത്താൻ കഴിയും. ജോലി തോട്ടിയുടെയോ ക്ലാർക്കിന്റെയോ അധ്യാപകന്റെയോ എന്തുമാകട്ടെ, അതു ഈശ്വരസേവനോന്മുഖമാക്കുന്ന ഇച്ഛയുടെ പ്രവർത്തനം കൊണ്ടു് “നന്മയാക്കിത്തീർക്കാം”. ഏതു നിസ്സാര പ്രവർത്തനത്തിനും ആധ്യാത്മികാർത്ഥം കൊടുത്തു മഹത്തമമാക്കാം.

വേലയിലൂടെയുള്ള ഈശ്വര സാമീപ്യം

ഈശ്വരോന്മുഖമാകുന്ന നമ്മുടെ പ്രവർത്തനം നാമറിയുന്നതിനേക്കാൾ ചെച്ചുപെട്ട രീതിയിൽ പൂർത്തിയാക്കും. ഇക്കാര്യം സമ്മതിക്കലാണു് വിശ്രമം കൊണ്ടു സാധിതമാകേണ്ട അടുത്ത സംഗതി. ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ പണിയിൽ നിന്നു ഒഴിയുന്ന മനുഷ്യൻ, ദൈവത്തിങ്കലേക്കു അടുത്തു വന്നു്, ആഴ്ചവട്ടം കൊണ്ടു താൻ പൂർത്തിയാക്കിയവ ചെല്ലാം തന്റെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ജോലികളായി രുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കുകയാണു്. മറ്റുള്ളവ

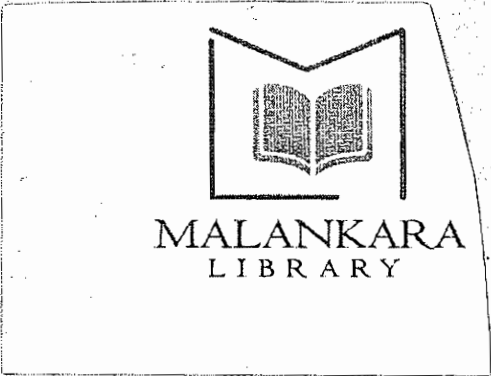
രുടെ കൈകളിലൂടെ തന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനു ലഭിച്ച വസ്തുക്കളും തന്റെ മനസ്സിൽ പ്രവർത്തിച്ച ആശയങ്ങളും അധാനത്തിനു വിനിയോഗിച്ച ശക്തിയും എല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ ദാനങ്ങളായി രുനുമ്പെന്ന് അവൻ സ്മരിക്കും.

ഇതു പോലെയുള്ള യഥാർത്ഥ വിശ്രമത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ മനസ്സിലാക്കും, പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നതിന്റെ കർത്തൃത്വം തന്നിൽ മാത്രമായി ആരോപിക്കേണ്ടതല്ലെന്നും താൻ കേവലം പ്രാഥമികമായ നക്കാർൻ മാത്രമാണെന്നും ദൈവമാണ് ആ ഗവേഷണ പ്രബന്ധത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ കർത്താവെന്നും. ദിവ്യ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഇളം കിരണങ്ങൾ മാത്രമാണ് ബാലമനസ്സിൽ താൻ നിവേശിപ്പിക്കുന്ന സത്യങ്ങളെന്നു തദവസരത്തിൽ അധ്യാപകൻ സമ്മതിക്കും. പാഠകജോലിക്കാർൻ താൻ ഉണ്ടാക്കുന്ന മധുര പലഹാരത്തിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നതു് അപ്പോൾ കാണും.

വിശ്രമവും ആരാധനയും

നമ്മുടെ ചെറുകൃത്യങ്ങളെ അവയ്ക്കു വില പിടിപ്പു നല്കാൻ കരുത്തുള്ള വലിയ വസ്തുക്കളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നതിനു് വിശ്രമവേള ഉപകരിക്കും. എല്ലാ കൃത്യങ്ങൾക്കും വില ലഭിക്കുന്നതു് ദൈവത്തിൽ നിന്നാണു്. വില സമ്മതിക്കലാണു് ആരാധന. ("worship" means admitting "worth") ദൈവവുമായുള്ള യഥാർത്ഥ

ബന്ധത്തിൽ നമ്മുടെ ദിനകൃത്യങ്ങളെ പുനഃപ്രതിഷ്ഠിച്ചു അവയുടെ മൂല്യനിർണ്ണയനം ചെയ്ത ലാബു നമ്മുടെ ആരാധന. ഇല്ലിയാത്തിലുള്ള ആരാധന ഒരുതരം വിശുദ്ധത തന്നെ. നമ്മെ ഉജ്ജ്വലരാക്കാൻ പോരുന്ന അനുധ്യാനമാണത്; ദിവ്യവസ്തുക്കളുടെ കർമ്മക്ഷമവും സൃഷ്ടിത്തുല്പന്നമായ അനുധ്യാനം. “അധ്വാനിച്ചും ഭാരപ്പെട്ടു മിരിക്കുന്ന എല്ലാവരും, നിങ്ങൾ എന്റെ അടുക്കൽ വരുവിൻ. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വിശുദ്ധനലകാം” എന്നാണ് സുവിശേഷത്തിന്റെ വാഗ്ദാനം.

XIV

കുരിശുമരണവും

പ്രതികരണങ്ങളും

ക്രിസ്തു കുരിശിൽ തൂങ്ങി. വിവിധ പ്രതികരണങ്ങളത്രെ ആ ഗംഭീര ദൃശ്യം കണ്ടവർക്കുണ്ടായത്. ഏഴുവിയ മനസ്ഥിതിക്കാരുടെ ചിത്രം വേദപുസ്തകം നല്കുന്നുണ്ടു്. അത്തരക്കാരെ ഇന്നും കാണാം.

1. വെല്ലുവിളിക്കാർ

“കടന്നു പോകുന്നവർ തലകുലുക്കി അവനെ ദൂഷിച്ചു. മന്ദീരം പൊളിച്ചു മൂന്നു നാൾ കൊണ്ടു പണിയുന്നവനേ, നിന്നെത്തന്നെ രക്ഷിക്ക; ദൈവപുത്രൻ എങ്കിൽ ക്രൂശിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി വാണു പരഞ്ഞു” (മത്തായി 27: 39, 40)

പുനരുജീവനം സാധിക്കാത്തവർക്കു സ്വർ

താമത്യാഗത്തെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കയില്ല. കുരിശു കൂടാതെയുള്ള മതമാണു് അവർക്കാവശ്യം. “കുരിശിൽ നിന്നിറങ്ങി വരിക” എന്ന മുറവിളിയാണവരുടേതു്. ആ ആക്ഷേപത്തിനു വഴങ്ങിയാൽ വില കൊടുക്കാത്ത സ്നേഹമായിത്തീരും ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം; കുരിശു ക്രിസ്തുവിനെക്കൂടാതെയാകും. ഒരു വൈരുദ്ധ്യമാണു കുരിശെങ്കിൽ ജീവന്മരണ വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിവിധിയത്രേ ക്രിസ്തുബദ്ധമായ കുരിശു്.

ദുഃഖാനുഭവത്തിന്റെ ഒരവശ്യഘടകമാണു് പരിഹാസസഹനം. ക്രിസ്തു പരിഹാസത്തെ ക്ഷമാപൂർവ്വം നേരിടാതിരുന്നാൽ അത്തരം ഘട്ടങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുപന്യയായികൊടുക്കു എങ്ങനെ ശക്തി സംഭരിക്കാൻ കഴിയും?

കല്ലു അപ്പമാക്കാൻ വിശന്ന രക്തംകനെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന ചെകുത്താന്റെ ഒരു തന്ത്രമാണു്; വിശക്കുക ദൈവപുത്രനു ചേർന്നതല്ലെന്ന യുക്തി. സഹിക്കുക ദൈവപുത്രനു ചേർന്നതല്ലെന്നത്രേ ഇവിടത്തെ തന്ത്രം.

കുരിശിൽ നിന്നിറങ്ങി വരുന്ന അത്ഭുതമാണു് അവിശ്വാസികൾക്കു കാണേണ്ടതു്; ക്ഷമയുടെ അത്യത്ഭുതം കാണാൻ അവർക്കു കണ്ണില്ല.

2. ഉത്തരം സിദ്ധിച്ച അർത്ഥം

“പിന്നെ അവൻ: കർത്താവേ, നീ രാജ്യം

പ്രാപിച്ചു വരുമ്പോൾ എന്നെ ഓർത്തു കൊള്ളണമേ എന്നു പറഞ്ഞു ”
(ലൂക്കോസ്യൂ 23: 42)

കുരിശിനെ നോക്കി പലരും മുഴുകിയതു് അധിക്ഷേപ സ്വരമാണു്. കർത്താവിനെ വേണ്ടി വന്നാൽ വിശ്വസിച്ചേക്കാം, വേദനയിൽ നിന്നുള്ള വിമുക്തി കിട്ടണം - ഈ മനസ്ഥിതിക്കാക്ക് ഒരപവാദമായിരുന്നു മനസ്തപിച്ച കള്ളൻ. പാപവിമോചനമാണു് അവന്റെ ആവശ്യം, വിശ്വാസി തെളിവു തിരക്കുകയില്ല. “ നീ ദൈവമെങ്കിൽ ” എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടു സോപാധികമായിരിക്കുകയില്ല അവന്റെ അഭ്യർത്ഥന.

നല്ലകള്ളൻ വിശ്വസിച്ചു; മററുള്ളവർ വിശ്വസിച്ചില്ല. അനേകർ അവിശ്വസിച്ച കാര്യമാണു് നല്ല കള്ളൻ വിശ്വസിച്ചതു്. അവൻ കർത്താവിനെ വിളിച്ചു; കർത്താവിന്റെ രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചറിഞ്ഞു; ഇഹത്തിന്റേതല്ല ആ രാജ്യത്വമെന്നു മനസ്സിലാക്കി. അപ്പസ്തോലന്മാർക്കു മുമ്പേ ഈ രഹസ്യം ആ മരണോസന്നതസ്കരൻ ഗ്രഹിച്ചു. മരണക്കിടക്കയിൽ സംഭവിക്കുന്നതായി ഈ ഒരേ ഒരു മാനസാന്തരമാണു് സുവിശേഷത്തിലുള്ളതു്. അവൻ അനുസ്മരണ മാത്രമാണാവശ്യപ്പെട്ടതു്. പരമപിതാവിനോടു മാപ്പിരുന്ന ക്രിസ്തുനാഥൻ ആ മാപ്പിനർഹതയുള്ളവരുടെ പട്ടികയിൽ തന്നെയും അനുസ്മരിക്കുവാനാണു് അവന്റെ പ്രാർത്ഥന. ആ ഹൃദയം ന്യൂനമായിരുന്നു.

കുരിശിലെ കർത്താവിന്റെ നേരെ പലരും പലതും ഉണർത്തി. ഈ ഒരേ ഒരു അർത്ഥയ്ക്കേ ഉത്തരം സിദ്ധിച്ചുള്ളൂ. ആ പ്രത്യുത്തരമോ? പൗറീസാവാഗ്ദാനവും.

3. ആദ്യത്തെ കമ്യൂണിസ്റ്റ്

“തൃക്കിയ ദുഷ്പ്രവൃത്തിക്കാരിൽ ഒരു രുത്തൻ നീ ക്രിസ്തുവല്ലയോ? തിന്നെത്തന്നെയും ഞങ്ങളെയും രക്ഷിക്കുക എന്നുപറഞ്ഞു അവനെ ദുഷിച്ചു”. (ലൂക്കോസ്യം 23:39)

സ്വന്തം അധർമ്മത്തെ കണ്ടറിഞ്ഞുള്ള ബോധം സ്വാർത്ഥതലപരന്യ നന്നേ കുറയും. “ദൈവം എന്തുകൊണ്ടു എന്നോട് ഞങ്ങളെ ചെയ്തു?” എന്നാണു അവന്റെ ചോദ്യം. ഭാരപ്പാടിൽ നിന്നു രക്ഷ പ്രാപിക്കൽ മാത്രമാണു അവനു ദൈവത്തെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം. ഇടത്തുവശത്തെ കള്ളനത്രേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആദ്യത്തെ കമ്യൂണിസ്റ്റ്. “വേദനയിൽ നിന്നു മോചനം നൽകാത്ത മത”ത്തെ അവൻ ചോദ്യം ചെയ്തു. മരിക്കുമ്പോൾ ആത്മാവിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്ന, ന്യായാസനവേദി അനീതി കാട്ടുമ്പോൾ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു തിരിയുന്ന, വിശക്കുകയും വേദനിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ പൗറീസായെപ്പറ്റി പറയുന്ന, സാമൂഹ്യാധിനിതന്മാരായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾക്കു കള്ളന്മാരും കുരിശിന്മേൽ പിടയുമ്പോൾ പാപപ്പെറ്റുതിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്ന മതമനുഷ്യനെ മയക്കുന്ന കറുപ്പല്ലെ?

ആ കള്ളനു ആത്മരക്ഷയെക്കുറിച്ചു ചിന്തയില്ല. ശാരീരിക രക്ഷയെ മാത്രമാണ് അവൻ തിരക്കുക. വേദന അവസാനിപ്പിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത മതത്തെക്കൊണ്ടു അവനു പ്രയോജനമില്ല.

ആ കള്ളനെ കുരിശിനോടു ബന്ധിച്ച ആണികൾ ഉരയിരുന്നെങ്കിൽ, അവന്റെ മൂർഛകൾ കരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, അവനെ കുരിശിൽ നിന്നിറക്കി ആരോഗ്യം നൽകിയിരുന്നെങ്കിൽ അവന്റെ ജീവിതശിഷ്ടം ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉത്തമവിശ്വസിക്കുചേർന്ന വിധം നയിക്കുമായിരുന്നോ? അതോ അവൻ കള്ളനായിത്തന്നെ തുടരുകയായിരുന്നോ? ക്രിസ്തു മനുഷ്യൻ ഭക്തനായിരുന്നെങ്കിൽ കരുത്തുകാട്ടി ആ സന്ദർഭത്തെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. ഹൃദയരഹസ്യമറിയുന്ന ദൈവമെന്ന നിലയിൽ കർത്താവു അപ്പോൾ നിശ്ശബ്ദതെ പാലിച്ചു. ശക്തിപ്രകടനത്തിനു വേണ്ടിമാത്രം ദൈവം ഒരു പ്രാർത്ഥനയും കേൾക്കുകയില്ല.

4 മതവും ബുദ്ധിജീവികളും

‘അങ്ങനെയൊന്നെ, മഹാപുരോഹിതൻ മാറും ശസ്ത്രീമാറും മൂപ്പൻമാറും പരിഹസിച്ചു. ഇവൻ മറ്റുള്ളവരെ രക്ഷിച്ചു. തന്നെത്താൻ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല; അവൻ ഇസ്രായേലിന്റെ രാജവാക്യനുവേകിൽ ഇപ്പോൾ ക്രൂശിൽ നിന്നിറങ്ങിവരട്ടെ; എന്നാൽ, ഞങ്ങൾ അവനിൽ വിശ്വസിക്കും. അവൻ ദൈവ

ത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്ന; അവനു ഇവ
നിൽ പ്രസാദമുണ്ടെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ
വിടുവിക്കട്ടെ.”

(മത്തായി 27: 42, 43)

മതത്തെ കൊത്താനും കാണിച്ചു വിരുതു നേടുന്ന
ബുദ്ധിജീവികളുണ്ടു്. ഇന്നത്തെ ബുദ്ധി
ജീവികളുടെ അന്നത്തെ പ്രതിനിധികളായിരുന്നു
ശാസ്ത്രിമാർ, മൂപ്പന്മാർ, പ്രധാനപുരോഹിതൻ
മാർ തുടങ്ങിയവർ. “രക്ഷകർ” “ഇസ്രായേലിന്റെ
രാജാവു്” “ദൈവപുത്രൻ” എന്നീ നാമധേയങ്ങളിൽ
ക്രിസ്തു അഭിമാനം കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ
നാമധേയങ്ങൾ ഓരോന്നും പൊക്കിപ്പിടിച്ചു
ആ ബുദ്ധിക്കുത്തകക്കാർ ക്രിസ്തുവിനെ താറ
ടിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി.

രജ്യത്തെ രക്ഷിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ യോദ്ധാ
വിനു തന്നെത്താൻ രക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ?
ലോകത്തിനു് വെട്ടും നല്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ സു
ര്യനു തന്നെത്താൻ രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയുമോ?
തന്നെത്താൻ രക്ഷിക്കുവാൻ ക്രിസ്തുവിനു കഴി
ഞ്ഞില്ലത്രേ. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ രക്ഷിക്കണമെന്നു
ണ്ടെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിനു തന്നെത്താൻ രക്ഷി
ക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

വിപൽപട്ടങ്ങളാണു നിർമ്മതക്കാർക്കു് കായം
ത്തു കാലം. യുദ്ധവേളയിൽ അവർ ചോദി
ക്കും “എവിടെയെന്നു നിങ്ങളുടെ ദൈവം?
എന്തുകൊണ്ടു ഈശ്വരൻ യുദ്ധമവസാനിപ്പിക്കു
ന്നില്ല? ”

ക്രിസ്തു കുരിശിൽ നിന്നിറങ്ങി അത്ഭുതം കാട്ടിയെങ്കിൽ ഈ ബുദ്ധിജീവികൾ വിശ്വസിക്കുമായിരുന്നോ? ബേൽസബൂബിനെക്കൊണ്ടും ഇവൻ അത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു പണ്ടു പറഞ്ഞ അച്ഛൻ വീണ്ടും ആ പല്ലവിതന്നെ ആവർത്തിക്കുമായിരുന്നു.

ലാസറിനെ ഉയിർപ്പിച്ചു കണ്ടതല്ലേ? അവർ വിശ്വസിച്ചോ? ക്രിസ്തു പുനരുത്ഥാനം ചെയ്തിട്ടും അവർ വിശ്വസിച്ചോ? ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പുവാൻ പരത്തിയ അപ്പോസ്തോലന്മാരെ തടയുകയല്ലേ അവർ ചെയ്തത്? കുരിശിൽ നിന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ പിന്മാറ്റം കൊണ്ടു ആ ശർച്ചിഷ്ഠന്മാർ വിശ്വസിക്കുമായിരുന്നില്ല. കുരിശിൽ നിന്നുള്ള ഇരക്കം മാനുഷികമാണ്; കുരിശു മരണസഹനം ദൈവികവും.

5 കുരിശുവേണ്ടോ, കിരീടംമതി.

ഒൻപതാം മണിനേരത്തു ഈശോ. എന്റെ ദൈവമേ, എന്റെ ദൈവമേ, നീ എന്നെ കൈവിട്ടതു എന്തു? എന്നർത്ഥമുള്ള ഏലോഹി ഏലോഹി, ലമ്മാ ശബ്ബക്താനി എന്നു അത്യച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. അരികെ നിന്നവരിൽ ചിലർ കേട്ടിട്ടും: അവൻ ഏലിയവെ വിളിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു” (മക്കോസ് 15: 34-35)

കേട്ടു നിന്നവർ കുരിശിലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ നിലവിളി അന്യഥാ ധരിച്ചു. കർത്താവു ഏലിയാവെ വിളിക്കുന്നുവെന്നത്രേ അവരുടെ വ്യാഖ്യാനം. കരുതിക്കൂട്ടിയുള്ള ആകേഷ്ഠം. മിശിഹായിക്കു മുന്പേ ഏലിയാ വരുമെന്നാണു വിശ്വാസം. ഏലിയാ വന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലത്രേ. അതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ കുരിശിൽ കിടക്കുന്നതു് ക്രിസ്തുവല്ല. ഇതാണു ആകേഷ്ഠത്തിന്റെ ധ്വനി. ഏലിയായുടെ ചൈതന്യം യോഹന്നാൻ സ്നാപകനിലൂടെ വന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ക്രിസ്തു കുരിശിൽ കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ യോഹന്നാനെ തിരസ്കരിച്ചു. കടുത്ത തപശ്ചര്യ അവർക്കു സ്വീകാര്യമായില്ല. ക്രിസ്തുവിനെയും അവർ തിരസ്കരിച്ചു. കുരിശിൽ തൂങ്ങുന്ന ഉദ്യാരകനെ അവർക്കു വേണ്ടു. കുരിശിൽ നിന്നുള്ള വാക്യം പലരും അന്യഥാ ധരിച്ചു. മതത്തെയും പലരും അന്യഥാ ധരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ മതമല്ല സ്ഥാപിതതാല്പര്യക്കാരൻ വേണ്ടതു്. 'കുരിശിൽ നിന്നിറങ്ങിവരിക' എന്നുള്ളതാണു ആദ്യം മുഴങ്ങുന്ന പല്ലവി. കുരിശുമരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രഥമശ്രവണം പത്രോസിനെപ്പോലും ഉരപ്പുള്ളവനാക്കി. കുരിശു കൂടാതെയുള്ള ക്രിസ്തുവിനെയാണു് സുഖലോലുപൻ പ്രതീക്ഷി

ക്കുന്നതും. അവർ കുരിശു വേണ്ടോ, കിരീടം മതി. പുകൾ വിരിച്ച താരയിലൂടെ നീങ്ങുന്ന ക്ഷതധാരിയല്ലാത്ത ഉദ്യോഗക്കനെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന വരോടുള്ള എതിർപ്പത്രെ കുരിശുമരണത്തിന്റെ തീവ്രവേദനയെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തു പ്രത്യക്ഷമാക്കുക.

6 മതപുരുഷന്മാരിൽ

ഒരുവനോ ക്രിസ്തു?

“പടയാളികളും അവനെ പരിഹസിച്ചു. അടുത്തുവന്നു അവനു പുളിച്ച വീഞ്ഞു കാണിച്ചു. നീ യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവെങ്കിൽ നിന്നെത്തന്നെ രക്ഷിയ്ക്ക എന്നു പറഞ്ഞു.”

(ലൂക്കു 23 :36, 37.)

പടയാളികളുടെ പരിഹാസമാണിതും. അവ യഹൂദരായിരുന്നില്ല. ഗർവു നിറഞ്ഞ റോമൻ സേന. അവരെന്തെ, ക്രിസ്തുവിനെ യഹൂദരാജാവെന്നു വിളിക്കാൻ? അവരുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു എല്ലാ ഈശ്വരന്മാരും ദേശീയ ദേവതകളാണു്. ഗ്രീക്കുകാർ, റോമാക്കാർ, ബാബിലോണിയന്മാർ തുടങ്ങിയവർക്കെല്ലാം സ്വന്തം ദൈവങ്ങളുണ്ടു്. ഒരു ദേവനും കുരിശിൽ കിടന്നു പിടഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഇസ്രായേലിന്റെ ദേവനെപ്പോലെ ഇത്ര ഭയനീയനായ മരൊരു ദേവനില്ലെന്നത്ര അവരുടെ ആശയം. അവരും ഇടത്തു വശത്തെ കള്ളനെപ്പോലെ കർത്താവിനെ വെല്ലു വിളിച്ചു. കുറ്റവാളിക്കു രക്ഷപ്പെടാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം കുരിശിക്കൽ നിർവഹിച്ച തങ്ങളുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വീമ്പടിയുടെ സ്വരവും അവരുടെ വാക്കുകളിൽ നിഴലിക്കുന്നുണ്ടു്.

തന്നെത്താൻ രക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള വെല്ലുവിളിയെ ക്രിസ്തു നിരസിച്ചതു് ബലഹീനത കൊണ്ടല്ല, ബലിയുടെ നിയമത്തോടുള്ള വിധേയത്വം കൊണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആ പടയാളികൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവരുടെ ആജ്ഞാനുസാരം ക്രിസ്തു തന്നെത്താൻ രക്ഷിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, മനുഷ്യവർഗ്ഗം രക്ഷിക്കപ്പെടുമായിരുന്നില്ല.

7. ആരാധനയുടെ സത്ത

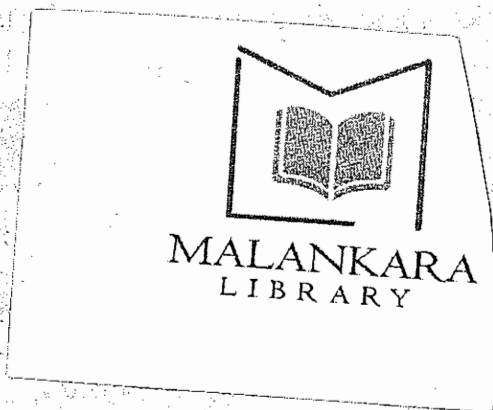
“ ഈ മനുഷ്യൻ ദൈവപുത്രനായിരുന്നു സത്യം ” (മക്കോസു് 15:39)

ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശാരോഹണവേളയിൽ സൂര്യൻ മറഞ്ഞു; ഭൂമി പിളർന്നു; ചാരയുടെ ഹൃദയം പൊളിഞ്ഞു; ദൈവാലയമര കീഴ്ചേൽ മൂറി

ആത്മ-തീരത്തെക്കുറിച്ചെട്ട ജനത്തെ മിസ്രയേമിൽ നിന്നു വിടർത്തിയപ്പോൾ സമുദ്രജലത്തെ പിളർത്തി, ഭൂമി അത്ഭുതം കാണിച്ചു. പാപത്താൻറെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു ദൈവം മനുഷ്യനെ വിടർത്തുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രകൃതി എത്ര വലിയ അത്ഭുതങ്ങൾ കാണിക്കണം! മനുഷ്യചിത്തം ചലിച്ചില്ല, എങ്കിലും, പാർക്കളുടെ ഹൃദയം പിളർന്നു.

പ്രകൃതിയുടെ ഭാവം മറ്റൊരും റോമൻ ശതാധിപൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഒരുവനൊഴികെ ക്രിസ്തു, ശിഷ്യന്മാരിലൊരാളാൽ കുരിശിൻ ചുവട്ടിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. 'ഒരു സ്ത്രീയുടേതൊഴികെ ക്രിസ്തുവിന്നുകൂലമായ ഒറ്റ സ്വരവും അവിടെ ഉയർന്നില്ല. ക്രിസ്തുവിനെ അംഗീകരിച്ചേറു പറയാനുള്ള യീരത ആരും പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. ഈ ശതാധിപൻ പലരേയും കുരിശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോഴത്തെ കുരിശാരോഹകൻറെ പ്രത്യേകത അയാൾ കണ്ടു. അദ്ദേഹം ശത്രുക്കൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ അധിനാഥനാണു താനെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്രത്ര ആ അന്ത്യരംഗം. ലോകത്തിൻറെ ദൃഷണാലോകങ്ങൾ ഒരു വശത്തു്; ഈ നീതിമാൻറെ നിഷ്കളങ്കരൂപം മറുവശത്തു്. എല്ലാം ആ പടയാളി കണ്ടു. ആ യീരസാഹസികൻ കൂപ്പുകൈയുയർത്തി. അല്ല, വിശ്വസിച്ചേറു പറഞ്ഞു: "സത്യമായും ഈ മനുഷ്യൻ ദൈവപുത്രനായിരുന്നു".

കുരിശുകരം ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ചു തുടങ്ങി. യഹൂദ തസ്കരൻ അപേക്ഷിക്കുകയും രക്ഷ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു; ദൈവൻ പടയാളി ക്രിസ്തുവിനെ ആരാധിച്ചു ശിരസു നമിച്ചു. എല്ലാവരും ദൈവഭൃഷണം പറഞ്ഞപ്പോൾ ദൈവപുത്രനെ നേണെറ്റു പറഞ്ഞു ശതാധിപൻ ക്രിസ്തുവിനെ ആരാധിച്ചു.

MALANKARA
LIBRARY

വിശ്രമവും വിചിന്തനവും

വറുഗീസു കിളിച്ചിമല

ചിന്തോദ്ദീപകങ്ങളായ പതിനാലു പ്രബന്ധങ്ങൾ. പതിരില്ലാത്തവയെന്നു പറക്കെ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന മോൺ. ഫുൾട്ടൻ ജെ. ഷീനിന്റെ ജീവിത സ്പർശികളായ ചിന്താധാരയ്ക്കു സ്വതന്ത്രാവിഷ്കരണം നൽകിയിരിക്കുന്നു. സ്നേഹദൂർലഭ്യം വരുത്തുന്ന കെട്ടതികൾ, ചോരയും വിയർപ്പും കണ്ണീരും, യുവജനപ്രശ്നം, വ്യക്തിത്വം വിൽക്കുന്നവർ, സംതൃപ്തി സമ്പാദിക്കാമോ?, ആധുനിക മനുഷ്യൻ ശാന്തിയിൽനിന്നു വിദൂരനോ?, ആനന്ദം ആന്തരികം, വേലയുടെ വില തുടങ്ങി ആഴവും പരപ്പുമുള്ള വിഷയങ്ങൾ ഇതിൽ കാണാം. മനസ്സിന്റെ അഗാധതലങ്ങളിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉയർത്തിയെടുത്തു കമലിയും മലർത്തിയും കാണിക്കാൻ ഈ പ്രബന്ധങ്ങൾ കഴിയുന്നുണ്ട്. സാന്ത്വനത്തിന്റെ ശബ്ദത്തിനുവേണ്ടി ഓടിക്കിതയ്ക്കുന്ന തപ്തഹൃദയങ്ങൾ ആശ്വാസധാര പകർന്നുകൊടുക്കാൻ പോരുന്നതാണീ ചിന്ത ഓരോന്നും. സ്നേഹഹീനർ, മോഹഭംഗക്കാർ, യുവജനങ്ങൾ, മാതാപിതാക്കന്മാർ, തൊഴിലാളികൾ, മുതലാളികൾ, വിശ്രമപൂജക്കാർ എന്നിവരുടെ പ്രശ്നങ്ങളിലെ നൂലാമാലകളും കട്ടംകെട്ടുകളും കുരുക്കഴിയുന്നതും നിവരുന്നതുമായ അന്യാദൃശ ദൃശ്യം ഇവിടെയുണ്ട്. ഗൗരവമേറിയ പ്രമേയങ്ങളും വിഷയത്തിനുചെന്ന് പ്രതിപാദനവും.

വിതരണം:

ശാന്തിനിലയം, തിരുവല്ല.